

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

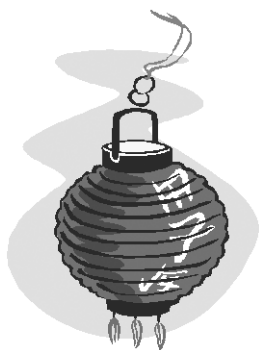
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAPON
MASALLARI

Japon Masalları

Maya Kitap: 170, Edebiyat: 4
1. Baskı, İstanbul Şubat 2018
4. Baskı, İstanbul Haziran 2019

ISBN: 978-605-9902-79-3

Orijinal Adı: Japanese Fairy Tales

Copyright © Japon Masalları. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir.

Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz,
kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Editör: Selin Saraçoğlu
Redaksiyon: Çiğdem Artık
Mizanpaj: Mehmet Büyüktuna
Kapak: Gülay Tunç

Maya Kitap * Sertifika: 14079

Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12
e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Mutlu Basım Yayın - Bahri Mutlu * Sertifika: 18569

Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok No: 256 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 577 72 08

Japon Masalları

Derleyen

Yei Theodora Ozaki

Çevirmen

Macidegöl Batmaz

İçindekiler

Önsöz 7

Pirinç Çuvalının Efendisi 9

Dili Kesik Serçe 17

Balıkçı Delikanlı Uraşima Taro'nun Hikâyesi 27

Çiftçi ve Porsuk 41

"şinanşa" ya da Güney Yönünü Gösteren Araba 49

Altın Çocuk Kintaro'nun Maceraları 53

**Prenses Hase'nin Hikâyesi
(Eski Japonya'dan Bir Hikâye) 63**

Ölmek İstemeyen Adamın Hikâyesi 73

Bambu Oduncusu ve Ay Çocuk 81

Matsuyama Aynası (Eski Japonya'dan Bir Hikâye)	98
Adaçigahara İfriti	112
Kurnaz Maymun ve Yabandomuzu	118
Mutlu Avcı ve Hünarli Balıkçı	122
Kurumuş Ağaçları Yeşillendiren Yaşlı Adamın Hikâyesi	140
Denizanası ve Maymun	150
Maymun ve Yengecin Kavgası	162
Beyaz Yaban Tavşanı ve Timsahlar	171
Prens Yamato Take'nin Hikâyesi	180
Momotaro ya da Şeftalinin Oğlu	196
Raşomon Canavarı	211
Yaşlı Adam Yanağındaki Urdan Nasıl Kurtuldu?	220
Farklı Renklerde Beş Taş ve İmparatoriçe Jokwa (Eski Bir Çin Masalı)	228

Önsöz

Yayımlayacağımız kitapları seçerken göz önüne aldığımız pek çok ölçüt var: Söz konusu kitabın yayın ilkelerimize ve çizgimize uygunluğu, daha önce dilimize çevrilmemiş olması, yayın dünyasında bir boşluğu dolduracak olması ve elbette ki bizi heyecanlandırması.

2018 yılı için yayın programımızı şekillendirirken bir Japon masalları seçkisiyle karşılaştığımızda ölçütlerimizin hepsine ziyadesiyle uyduğunu fark ettik ve hemen bir masal dizisi çalışmalarına başladık.

Dizi için öncelikle üç ülke seçtik: “Güneşin Doğduğu Ülke”* Japonya, rengârenk kültüründen beslenen rengârenk masallarıyla Hindistan, uzun ve karanlık kış gecelerini zengin masal geleneğiyle aydınlatan Rusya.

Yayımlayacağımız versiyonu bulmaya çalışırken pek çok masal seçkisini inceledik ve en sonunda içimize en çok sinen, okurken en çok keyif aldığımız ve okuyuculara ulaştırmayı en çok istediklerimizi belirledik. Bolca araştırma içeren çeviri ve düzelti sürecinin ardından bu kez “Bu masalları en iyi yansıtan kapak nasıl olmalı?” sorusunun peşine düştük. Bu kültürlerin en önemli figürlerinin kapakta bulunmasını istedik. Uzun bir hazırlık süreci ve pek çok denemenin ardından hayalimizdeki kapaklara ulaştık.

* Japonlar kendi ülkelerini Nippon diye adlandırırlar ve sözcüğün anlamı “Güneşin Doğduğu Ülke”dir.

Masal, sözlü anonim halk edebiyatıdır. Anlatı yoluyla nesilden nesle ulaşmış, nihayetinde de bir yazar tarafından yazıya dökülerek kalıcı hâle gelmiştir. Her ne kadar masal kahramanları ve yaratıkları doğaüstü, masallardaki olaylar ise gerçekdışı olsa da, masalların o toplumun bir yansıması olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Öyle ki her ülkenin masalları tıpkı kültürleri gibi diğerlerinden tamamen farklıdır. Bizim seçkimizdeki ülkelerde olduğu gibi. Kimisinin ana teması dostlukken diğerininki korku ve ölüm olabiliyor. Fakat bir zamanlar hiçbir teknolojik ürünün olmadığını düşünürsek, masalların toplumların sosyal hayatlarında ne kadar önemli bir boşluğu doldurduğunu tahmin etmek zor değil.

Pirinç Çuvalının Efendisi

Çok eski zamanlarda, Japonya'da cesur bir savaşçı yaşamış. Herkes ona, "Tawara Toda" yani "Pirinç Çuvalının Efendisi" dermiş ama asıl adı Fujiwara Hidesato imiş. İşte bu adı nasıl aldığı çok ilginç bir hikâyesi var.

Hidesato, gerçek bir savaşçının ruhuna sahipti ve boş durmaya dayanamazdı. İşte bu yüzden, günün birinde, maceralara atılmak üzere iki kılıcını kuşandı, kendinden bile uzun olan kocaman yayını aldı, ok kılıfını da sırtına vurup yola koyuldu. Bir ucu güzel Biwa Gölü'ne dek uzanan Seta-no-Karaşi köprüsüne geldiğinde henüz fazla uzaklaşmamıştı. Köprüye adım atar atmaz, tam önünde uzanmış devasa yılan ejderhayı gördü. Gövdesi öyle büyüktü ki dev bir çam ağacının gövdesine benziyor ve bütün köprüyü genişlemesine kaplıyordu. Kocaman pençelerinden biri köprünün korkuluğuna dayanmış, kuyruğu ise öteki tarafa doğru uzanıyordu. Canavar uyuyor gibi görünüyordu ama her nefes alışında burun deliklerinden alevler ve dumanlar fışkırıyordu.

Hidesato, bu korkunç sürüngenini tam karşısında ilk gördüğünde korkusuna engel olamadı. Ya geri dönecekti ya da canavarın üzerinden geçecekti. Ama o cesur bir adamdı ve bütün korkusunu unutup gözünü kırpmadan ilerledi. Kart kurt! Ejderhanın üzerinden bir adım attı, sonra kıvrımlarına bastı ve yolunda ilerlerken bir kez bile ardına bakmadı.

Birkaç adım atmıştı ki ardından birinin seslendiğini duydu. Arkasını döndüğünde, ejderhanın tamamen gözden kaybolduğunu ve onun yerinde tuhaf görünümlü bir adam

olduğunu görünce çok şaşırdı. Adam, son derece resmi bir şekilde başını önüne eğmekteydi. Omuzlarına dökülen kızzıl saçlarının üzerinde ejderha başı şeklinde bir taç vardı ve su yeşili elbisesi deniz kabuklarıyla süslüydü. Hidesato, bu adamın sıradan bir ölümlü olmadığını fark etti ve bu garip olay karşısında oldukça meraklandı. Ejderha bu kadar kısa bir süre içinde nereye kaybolmuştu? Yoksa bu adama mı dönüşmüştü? Peki, bütün bunların anlamı neydi? Aklından bu düşünceler geçerken köprüdeki adama yanaşıp sordu:

“Biraz önce bana seslenen siz miydiniz?”

“Evet, bendim,” diye cevapladı adam. “Sizden bir ricam var. Bana yardım edebilir misiniz?”

“Eğer gücümün yeteceği bir şeyse, elbette,” diye cevapladı Hidesato, “Fakat önce bana kim olduğunuzu söyler misiniz?”

“Ben Gölün Ejderha Kralı’yım. Evim de bu köprünün altındaki sulardadır.”

“Peki, benden ne istiyorsunuz?” diye sordu Hidesato.

“Ezeli düşmanım kırkayağı öldürmenizi istiyorum. Şu uzaktaki dağda yaşar,” diyerek gölün karşısındaki yüksek bir tepeyi gösterdi Ejderha Kral.

“Uzun yıllardan beri bu gölde yaşıyorum. Çocuklarım, torunlarım var. Fakat epeydir korku içindeyiz çünkü canavar kırkayak evimizi keşfetti ve her gece gelip ailemden birini kaçırıyor. Onları kurtaracak gücüm yok. Eğer böyle devam ederse, bütün çocuklarımı kaybettiğim gibi kendim de bu canavarın kurbanı olacağım. Bu yüzden çok mutsuzum. Öyle çaresiz kaldım ki bir insandan yardım istemeye karar verdim. Bu niyetle, belki güçlü, cesur bir adam yoluma çıkar diye köprünün üzerinde o gördüğünüz korkunç ejderha kılığında günlerce bekledim. Ama kim geldiyse, beni görür görmez korkudan ödü koptu ve ardına bakmadan kaçtı. Korkmadan bana bakabilen tek kişi siz oldunuz. Böylece cesaretinizden emin oldum. Bana merhamet etmeniz için yalvarıyorum. Bana yardım edip düşmanım kırkayağı öldürecek misiniz?”

Hidesato, hikâyesini dinleyince Ejderha Kral’ın durumuna çok üzüldü ve ona yardım etmek için elinden geleni yapacağına söz verdi. Savaşçı, yaratığa hemen saldırabilmek için kırkayağın nerede yaşadığını sordu. Ejderha Kral, canavarın evinin Mikami Dağı olduğunu ama her gece belli bir saatte göldeki saraya geldiği için o saate kadar beklemenin doğru olacağını söyledi. Böylelikle Hidesato, köprünün altındaki Ejderha Kral’ın sarayına indi. Tuhaftır ki ev sahibini aşağı doğru takip ederken deniz ikiye ayrılarak geçmelerine izin verdi ve suların içinden yürümelerine rağmen kıyafetle-

ri hiç ıslanmadı. Hidesato, hayatında gölün altında bembeyaz mermerden yapılmış bu saray kadar güzel bir şey görmemişti. Denizin dibinde, tuzlu su balıklarının hizmetçilik yaptığı bu sarayı çok duymuştu; fakat şimdi Biwa Gölü'nün tam kalbindeki bu muhteşem yapı tam karşısında duruyordu. Zarif süs balıkları, kırmızı sazan ve alabalıklar, Ejderha Kral ile misafirine hizmet etti.

Önüne serilen ziyafet sofrasını görünce Hidesato'nun ağzı açık kaldı. Yemekler, kristalize nilüfer yaprakları ile çiçeklerdi; yemek çubukları ise fildişinden yapılmıştı. Oturur oturmaz sürgülü kapılar açıldı ve on sevimli süs balığı dans ederek içeri girdi. *Koto ve samisen** taşıyan on kırmızı sazandan oluşan müzisyen grubu da onları takip ediyordu. Gece yarısına dek zaman su gibi akıp geçti. Hoş müzik ve danslar, kırkayakla ilgili bütün düşünceleri unutturdu onlara. Ejderha Kral, savaşıya bir bardak daha şarap sunmak üzereydi ki saray birden gümbürtüyle sarsıldı. Sanki dev bir ordu yaklaşıyordu.

Hidesato ve ev sahibi ayağa kakıp balkona koşturdular. İşte o anda savaşçı, tam karşıdaki dağda parlayan iki alev topunun onlara doğru yaklaştığını gördü. Ejderha Kral, savaşçının yanında dikilmiş, korkudan tir tir titriyordu.

“Kırkayak! Kırkayak! O iki alev topu, onun gözleri. Avına geliyor! İşte şimdi onu öldürme vakti.”

Hidesato, ev sahibinin gösterdiği yere baktı. Yıldızlı akşamın loş ışığında, iki alev topunun ardındaki devasa kırkayağın uzun bedenini gördü. Yüzlerce ayağındaki ışıklar, kıyıya ilerleyen deniz fenerleri gibi parlıyordu.

Hidesato'nun yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Ejderha Kral'ı sakinleştirmeye çalıştı.

* Japonya'ya özgü telli çalgılar (e.n.)

“Korkmayın. Mutlaka öldüreceğim kırkayağı. Bana sadece yayımla okumu getirin.”

Ejderha Kral denileni yaptı. Savaşçı, ok kılıfında yalnızca üç ok olduğunu fark etti. Yayını eline aldı, çentiğe bir ok geçirdi, dikkatle nişan alıp oku fırlattı.

Ok, kırkayağın başının tam ortasına isabet etti ama başını delmedi, sıyrıp geçti ve yere düştü.

Cesaretini hiç kaybetmeyen Hidesato bir ok daha aldı, yayın çentiğine taktı ve fırlattı. Ok yine kırkayağın başının ortasına isabet etti ama başını delmedi, yine sıyrıp geçti ve yere düştü. Kırkayağa hiçbir şey etki etmiyordu! Ejderha Kral, bu cesur savaşçının oklarının bile kırkayağı öldürmeye yetmediğini görünce ümidini kaybedip korkudan titremeye başladı.

Savaşçının ok kılıfında şimdi bir tek ok kalmıştı. Bu atışta da başarısız olursa, kırkayağı öldürmesinin imkânı yoktu. Sulara baktı. Koca sürüngen korkunç bedenini dağın çevresine yedi kez sarmıştı ve çok geçmeden göle ulaşacaktı. Alev topu gözleri gittikçe yaklaşmış, yüzlerce ayağının ışığı gölün durgun sularına yansımaya başlamıştı.

Sonra savaşçı birden şunu hatırladı: İnsan tükürüğü, kırkayaklar için öldürücü özellikteydi. Fakat bu sıradan bir kırkayak değildi. Öyle korkunçtu ki bu yarattığı hayal etmeye çalışmak bile insanı korkudan perişan edebilirdi. Hidesato, son şansını denemeye karar verdi. Üçüncü okunu aldı, okun ucunu ağzına değdirdi, sonra yayın çentiğine takıp dikkatlice nişan adı ve bir kez daha fırlattı.

Ok yine canavarın başına isabet etti; ama bu defa sıyrıp geçmek yerine kırkayağın beynini deldi. Ardından çırpınıp titreyen sürüngenin bedeni hareket etmeyi bıraktı; koca gözleri ile yüz ayağının alevli ışığı fırtınalı bir günün ardın-

dan batan güneş gibi kararıp söndü. Büyük bir karanlık her tarafı kapladı, gök gürledi ve şimşek çaktı, rüzgâr öfkeyle uğuldadı. Sanki kıyamet kopuyordu. Saray öyle sarsılmıştı ki Ejderha Kral, çocukları ve hizmetçileri korkudan kuytu köşelere saklanmıştı. Nihayet bu dehşetli gece sona erdi. Güzel ve aydınlık bir gün doğdu. Kırkayak artık dağda değildi.

Sonra Hidesato, balkona gelmesi için Ejderha Kral'ı çağırdı. Kırkayak ölmüştü ve artık korkacak bir şey kalmamıştı.

Saray sakinleri neşe içinde dışarı çıktı. Hidesato gölü gösterdi. Ölü kırkayağın bedeni, kanıyla kırmızıya boyanmış suların üzerinde yüzüyordu.

Ejderha Kral'ın minnettarlığı sonsuzdu. Bütün aile gelip savaşçının önünde eğildi. Onu koruyucuları ve Japonya'nın en cesur savaşçısı ilan ettiler.

İlkinden daha görkemli bir ziyafet daha düzenlendi. Çiğ, buğulanmış, haşlanmış, kızartılmış olmak üzere akla gelecek her şekilde hazırlanmış her türden balık, mercan tepsiler ve kristal tabaklarda servis edilerek savaşçıya sunuldu. Hidesato hayatında hiç bu kadar güzel bir şarap tatmamıştı. Bütün bu güzellikleri tamamlayacak şekilde güneş parlıyordu. Göl sıvı bir elmas gibi pırıl pırıldı ve gündüz vakti saray, gece olduğundan binlerce kat güzeldi.

Ev sahibi, savaşçıyı birkaç gün daha kalması için ikna etmeye çalıştı ama Hidesato eve dönmeye kararlıydı. Görevini yerine getirdiğini ve geri dönmesi gerektiğini söyledi. Ejderha Kral ve ailesi, ondan bu kadar çabuk ayrılacakları için çok üzgündü ama korkunç düşmanları kırkayaktan onları sonsuza dek kurtardığı için duydukları minnettarlığın bir simgesi olarak (onların deyişiyle) birkaç küçük hediyeyi kabul etmesini istediler.

Savaşçı verandada veda ederken balıklar aniden bir grup erkek hâlini aldı. Hepsi tören üniformaları giymişti, başlarındaki ejderha taçları ise büyük Ejderha Kral'ın hizmetçileri olduklarını gösteriyordu. Ellerindeki hediyeler şu şekildedeydi:

İlk olarak tunçtan yapılmış büyük bir çan. İkinci hediye bir çuval pirinç. Üçüncüsü bir top ipek. Dördüncüsü bir tencere. Beşincisi sıradan bir çan.

Hidesato, bu hediyelerin hepsini kabul etmek istemeydiyse de Ejderha Kral ısrar edince reddedemedi.

Ejderha Kral, köprüye kadar savaşçıya bizzat eşlik etti, ardından selamlar ve iyi dileklerle onu uğurladı. Hizmetçiler ise ellerinde hediyelerle Hidesato ile birlikte evine kadar gittiler.

Savaşçının ailesi ve hizmetçileri dün gece eve gelmediği için çok endişelenmişler, ancak şiddetli fırtına nedeniyle yola devam edemeyip bir yerlere sığınmış olabileceğini düşünmüşlerdi. Onu bekleyen hizmetçileri, savaşçıyı görünce efendilerinin geldiğini herkese duyurdu ve tüm ev halkı onu karşılamak üzere dışarı çıktı. Hediyeler ve bayraklar taşıyarak ardından gelen adamların hikâyesini çok merak etmişlerdi.

Ejderha Kral'ın uşakları hediyeleri bırakır bırakmaz ortadan kayboldular. Hidesato, başına gelen her şeyi anlattı.

Ejderha Kral'ın verdiği hediyeler sihirliydi. Sadece çan sıradan bir nesneydi. İhtiyacı olmadığı için Hidesato bu çanı yakındaki tapınağa verdi. Buraya asılan çanın sesi sayesinde bütün mahalle, günün hangi saati olduğunu öğrenebildi.

Savaşçı ve ailesi, yemek yapmak üzere içinden ne kadar pirinç alırsa alsın çuvalın içindekiler hiç eksilmiyordu. Çuvaldaki pirinci tüketmek imkânsızdı.

İpek topu da asla bitmiyordu. Hatta savaşçının, yeni yılda saraya giderken giyeceği yeni elbise için kesilen uzun parçalar bile ipeği kısaltmıyordu.

Tencere de bir harikaydı. İçine ne konulursa konulsun, altında ateş dahi yanmadan istenen her leziz yemeği pişiriyordu. Oldukça verimli bir tencereydi.

Hidesato'nun servetinin şöhreti çok uzaklara ulaştı. Artık ipek, pirinç ya da yakacağa para harcamasına gerek kalmadığı için zenginleşti ve varlıklı hâle geldi. Bundan sonra herkes onu Pirinç Çuvalının Efendisi olarak bildi.

Dili Kesik Serçe

Evvel zaman içinde Japonya'da yaşlı bir adam ve karısı yaşardı. Yaşlı adam uysal, iyi kalpli, çalışkan bir ihtiyardı ama karısı huysuz bir kadındı, dili tatlı söz söylemez, evin huzurunu bozardı. Sabahtan akşama kadar şikâyeti, dırdırı bitmezdi. Yaşlı adam, uzunca bir süre kadının huysuzluğuna aldırış etmedi. Günün büyük bölümünü tarlada çalışarak geçirirdi. Çocukları olmadığından eve gelince oynayıp eğlenmek için bir serçe yakaladı. Bu küçük kuşu sanki kendi çocuğuymuş gibi seviyordu.

Açık havada bütün gün çalıştıktan sonra tek eğlencesi serçesini beslemek, onunla konuşmak ve ona küçük oyunlar öğretmektir. Kuş, her şeyi çok çabuk kapıyordu. Yaşlı adam, serçenin kafesini açınca kuş odada kanat çırpıp ve birlikte oynarlardı. Akşam yemeği vakti gelince yemek kırıntılarını saklayıp küçük kuşu beslerdi.

Günlerden bir gün yaşlı adam, odun kırmak için ormana gitti, yaşlı kadın ise çamaşır yıkamak için evde kaldı. Ondan önceki gün biraz çamaşır kolası hazırlamıştı, aradı ama bulamadı. Dün doldurduğu kâse şimdi bomboştur.

Kolayı kim kullanmış ya da çalmış olabilir diye düşünürken serçe kanat çırpıp iniverdi. Sahibinin öğrettiği gibi tüylü küçük başını öne eğen güzel kuş cıkcıkledi ve dedi ki:

“Çamaşır kolasını ben aldım. O kâseye benim için yemek koyduğunuzu sandım, hepsini yedim. Hata ettiysem lütfen beni affedin! Cık cık cık!”

Gördüğünüz gibi serçe dürüst bir kuştur. Yaşlı kadın, kuşun kibarca dilediği özrü kabul etmeliydi ama öyle olmadı.

Yaşlı kadın serçeyi hiç sevmemişti. Evde böyle pis bir kuşu tutuyor diye kocasına kızıyor, “Bana yok yere iş çıkarıyorsun,” diyordu. Şimdi bu hayvancağızdan şikâyet etmesi için eline gerçek bir fırsat geçtiğinden pek mutluydu. Zavallı küçük kuşu iyice payladı. Bu duygusuz, kaba sözler de ona yetmedi. Pişman olduğunu göstermek için bunca zaman kanatlarını açıp başını öne eğmiş olan serçeyi kavradı. Hemen makasını kapıp zavallı kuşun dilini kesti.

“Kolamı o dille almıştın, değil mi? Şimdi dilsiz kal da gör bakalım!” Bu korkunç sözlerle kuşu kovdu, başına neler gelebileceği umurunda bile değildi ve zavallıya karşı en ufak merhameti yoktu. Böyle kötü bir kadındı!

Yaşlı kadın, kuşu kovduktan sonra başına iş çıktı diye homurdanarak biraz daha pirinç ezmesi hazırladı. Bütün giysileri kolaladıktan sonra İngiltere’de âdet olduğu üzere ütölemek yerine güneşte kurumaları için dışarı serdi.

Akşam ihtiyar adam eve geldi. Her zamanki gibi eve gelirken kapıya ulaştığında küçük serçesinin uçarak onu karşılayacağını, kanatlarını çırparak sevincini göstereceğini ve sonra da omzuna konacağını hayal etmişti. Ama bu akşam yaşlı adam hayal kırıklığına uğramıştı; çünkü sevgili serçesinin gölgesi bile gözüküyordu.

Adımlarını hızlandırdı, hasır sandaletlerini hemen çıkardı ve verandaya gitti. Serçe hâlâ hiçbir yerde yoktu. Karısının sinirli bir anında kuşu kafese kapattığından emindi. Karısını çağırıp endişeyle sordu:

“Suzume San (Serçe Hanım) nerede?”

Yaşlı kadın önce bilmezden gelerek dedi ki:

“Serçen mi? Hiç bilmiyorum. Ha, şimdi düşündüm de bütün gün görmedim onu. Bunca zaman besleyip koruduk-

tan sonra nankör kuş kaçıp seni bıraktıysa hiç şaşmam!"

Ama yaşlı adam ona hiç rahat vermeyip defalarca serçenin nerede olduğunu sordu, ona ne olduğunu illa ki biliyordur dedi. Sonunda kadın her şeyi itiraf etmek zorunda kaldı. Asık bir suratla, kıyafetlerini kolalamak için özel olarak hazırladığı pirinç ezmesini serçenin yediğini anlattı. Sonra serçe suçunu itiraf edince makasını alıp kuşun dilini kestiğini ve nihayet zavallı serçeyi kovup bir daha eve gelmesini yasakladığını söyledi.

Yaşlı kadın kocasına serçenin dilini göstererek dedi ki:

"İşte kestiğim dil! Pislik kuş, neden yedi ki hazırladığım kolayı?"

Kocas, "Nasıl böyle zalim olabildin? Ah! Nasıl böyle acımasız olabildin?" diye sormaktan başka bir şey söyleyemiyordu. Cadaloz karısını cezalandıramayacak kadar iyi kalpli bir adamdı ama zavallı serçesinin başına gelenler yüzünden çok üzgündü.

"Zavallı Suzume San'ım dilini kaybetmiş, ne kadar talihsizmiş!" dedi kendi kendine. "Artık cik cik ötemeyecek. Hem dili öyle fena şekilde kesildiğinden hasta olmuş olmalı! Ne yapmalı?"

Yaşlı adam, karısı uyuduktan sonra çok ağladı. Geceliğinin koluyla gözyaşlarını silerken güzel bir fikirle teselli bulundu: Sabah olur olmaz serçeyi arayacaktı. Bu kararı verdikten sonra nihayet uykuya dalabildi.

Ertesi sabah gün ağarır ağarmaz uyandı, hızlıca kahvaltı edip tepeleri, ormanları aştı. Ne zaman bambu ağacı görse durup şöyle bağıırıyordu:

"Benim kesik dilli serçem nerelerde? Nerelerde benim kesik dilli serçem?"

Öğle yemeğini yemek için bile mola vermedi. Büyük bir bambu ağacının yanına vardığında neredeyse akşam olacaktı. Bambu oyukları serçelerin en sevdiği yerler olduğu için yaşlı adam hep buralara bakıyordu. Nihayet sevgili serçesinin onu karşılamak için beklediğini gördü. Öyle sevindi ki gözlerine inanamadı. Hemen serçenin yanına koştu. Kuş, küçük başını öne eğdi ve sahibinin öğrettiği numaraları sergiledi. Böylece eski dostunu görmekten duyduğu sevinci gösterdi. Üstelik harika bir şey olmuştu, yine konuşabiliyordu. Yaşlı adam, başına gelenler yüzünden ne kadar üzüldüğünü söyledi ve dili olmadan nasıl bu kadar güzel konuşabildiğini sordu. Bunun üzerine serçe gagasını açtı ve eskisinin yerine çıkan yeni dilini gösterdi. İşte o zaman yaşlı adam, serçesinin sıradan bir kuş değil, bir peri olduğunun anladı. İhtiyarın neşesi kelimelerle tarif edilecek gibi değildi. Bütün üzüntüsünü, yorgunluğunu unuttu. Çünkü kaybettiği serçesini bulmuştu. Hem de hasta ve dilsiz değil, mutlu ve yepyeni diliyle sağlıklı bir hâldeydi; karısının ona reva gördüğü muamelenin izi kalmamıştı. Hepsinden önemlisi, o bir periydi.

Serçe, yaşlı adamdan onu takip etmesini istedi. Önden uçarak adamı bambu oyuğunun ortasında güzel bir eve götürdü. Eve girip ne kadar güzel bir yer olduğunu görünce yaşlı adam şaşırıp kaldı. Bembeyaz ahşaptan yapılmış, evde halı yerine konulan krem renkli hasırlar, gördüğü en zarif şeylerdi. Serçenin oturması için getirdiği minderler de en güzel ipek ve krepon kumaştan yapılmıştı. Her odadaki tokonoma* güzel vazolar ve cilalı kutularla süslenmişti.

Serçe, yaşlı adamı şeref köşesine götürdü. Saygısını gösteren bir uzaklıkta reverans yaptı, bunca yıl kendisine göstermiş olduğu nezaket ve iyilik nedeniyle adama teşekkür etti.

* Değerli nesnelerin sergilendiği bir çeşit cumba. (e.n.)

Sonra Serçe Hanım, artık ona böyle diyeceğiz, yaşlı adamı ailesiyle tanıştırdı. Zarif kaftanlar giymiş kızları, eski usul güzel tepsilerle türlü türlü leziz yemekler getirdiler. Öyle ki yaşlı adam, rüya gördüğünü düşünmeye başladı. Yemeğin ortasında serçenin kızları, misafirlerini eğlendirmek için harika bir dans gösterisi yaptı. Bu dansa “suzume-odori” yani “Serçe dansı” deniyordu.

Yaşlı adam ömründe hiç bu kadar eğlenmemişti. Peri serçelerin ona hizmet ettiği, ziyafet sunduğu ve dans ettiği bu güzel yerde saatler su gibi akıp geçmişti.

Fakat gece vakti gelip karanlık çökünce yaşlı adam, yolunun uzun olduğunu ve artık veda edip eve doğru yola çıkması gerektiğini hatırladı. Nazik ev sahibesine bu muhteşem eğlence için teşekkür edip onun hatırı için sinirli karısı yüzünden çektiği acıları unutmamasını isteyerek yalvardı. Serçe Hanım’a onu böyle güzel bir evde hiçbir ihtiyacı olmadan yaşarken bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu ve rahatladığını söyledi. Nasıl olduğunu, başına neler geldiğini öğrenmek için onu aradığını, onun için çok endişelendiğini anlattı. Artık her şeyin yolunda olduğunu bildiği için gönül rahatlığıyla evine dönebilirdi. Ona ihtiyacı olursa, haber göndermesi yetecekti.

Serçe Hanım, onlarla kalıp, dinlenip eğlenmesi için yaşlı adama yalvardı; ama ihtiyar, karısına ve işinin başına dönmesi gerektiğini söyledi. Muhtemelen karısı, geç geldiği için ona çok kızacaktı. Bu yüzden, çok istediği hâlde bu nazik daveti geri çevirmek zorundaydı. Ama artık Serçe Hanım’ın nerede yaşadığını bildiği için zamanı olunca gelip onu ziyaret edecekti.

Serçe Hanım, yaşlı adamı kalmaya ikna edemeyeceğini görünce hizmetçilerine biri büyük diğeri küçük iki kutu

getirmelerini emretti. Kutular yaşlı adamın önüne kondu. Serçe Hanım, hangisini beğenirse onu hediye olarak vermek istediğini söyledi.

Yaşlı adam, bu nazik teklifi reddedemedi ve küçük kutuyu seçip şöyle dedi:

“Ağır olan büyük kutuyu taşıyamayacak kadar yaşlı ve güçsüzüm. İstedığımı alabileceğimi söylediğiniz için küçük olanı seçiyorum. Onu taşımam daha kolay olur.”

Bunun üzerine serçeler, kutuyu sırtına almasına yardımcı oldular; yaşlı adamı kapıya kadar geçirip defalarca reverans yaparak zamanı olduğunda tekrar gelmesi için adeta yalvardılar. Yaşlı adam ve serçesi, böyle mutlu bir şekilde ayrıldı. Serçe, yaşlı kadının elinden çektiği acılar yüzünden en ufak husumet işareti göstermemiştir. Tam tersine, karısına bütün ömrü boyunca dayanmak zorunda olduğu için yaşlı adamın hâline üzülmüyordu.

Yaşlı adam eve döndüğünde karısının suratı her zaman-
kinden daha fazla asıktı. Çünkü gecenin geç saatleriydi ve uzun zamandır kocasını bekliyordu.

“Bunca zaman nerelerdeydin?” diye sordu yüksek sesle. “Neden bu kadar geç geldin?”

İhtiyar, getirdiği hediye kutusunu göstererek karısını yatıştırmak istedi. Sonra yaşadıklarını ve serçenin evinde nasıl eğlenceli zaman geçirdiğini anlattı.

“Bakalım kutuda ne varmış,” dedi yaşlı adam, karısına tekrar homurdanma fırsatı vermeden. “Kutuyu açmama yardım etmelisin.” Karı koca önüne oturup kutuyu açtılar.

İçindekileri görünce şaşkınlıktan ağızları açık kaldı; çünkü kutu, ağzına kadar altın ve gümüş para ve daha nice değerli eşyayla doluydu. Kutudakileri tek tek çıkarıp

yere koydukları zaman küçük köy evlerinin paspasları ısırlı parlardı. Yaşlı adam, artık ona ait olan bütün bu serveti görünce sevinçten havalara uçtu. Serçenin armağanı, hayal edebileceklerinin ötesindeydi. Bu hediye sayesinde artık çalışmasına gerek olmadan ömrünün geri kalanını rahat ve refah içinde geçirebilirdi.

Hiç durmadan, “Benim güzel serçeciğim sayesinde! Güzel serçeciğim sayesinde!” diyordu.

Fakat yaşlı kadın, ilk şaşkınlığının ve altınla gümüşleri görünce duyduğu memnuniyetin ardından, kötü tabiatındaki açgözlülüğü daha fazla bastıramadı. Şimdi de büyük kutuyu getirmediği için yaşlı adamı azarlamaya başladı. Zira temiz kalpli adamcağız, serçelerin teklif ettiği büyük kutuyu değil de taşıması kolay olduğundan küçük kutuyu aldığını anlatmıştı.

“Seni aptal adam,” dedi kadın, “Büyük kutuyu neden getirmedi? Neler kazanacaktık bir düşün. Bunun iki katı altınımız, gümüşümüz olurdu. Aptal moruk seni!” diye bağırıp bütün öfkesiyle yatağa gitti.

Yaşlı adam keşke büyük kutudan hiç bahsetmeseydim diye düşündü ama artık çok geçti. Açgözlü yaşlı kadın, hiç ummadıkları bir zamanda, hem de kendisi hiç hak etmemesine rağmen, talih yüzlerine güldüğü için mutlu olacağı yerde mümkünse daha fazlasını elde etmeye karar verdi.

Ertesi sabah erkenden kalkıp yaşlı adama serçenin evine giden yolu tarif ettirdi. Adam, karısının aklındakini fark edince gitmesini engellemek istedi ama çabası boşunaydı. Kadın, kocasının tek bir sözünü bile dinlemedi. Yaşlı kadın, öfkeden deliye döndüğü o gün zavallı serçenin dilini kesmişti. Ama ne tuhaftır ki, bu zalimce hareketine rağmen serçenin evine gitmekten hiç utanmıyordu. Hırs gözünü öyle

bürümüştü ki büyük kutuyu ele geçirme düşüncesi ona her şeyi unutturmuştu. Serçelerin ona kızgın olabileceğini -ki öylelerdi- ve yaptıkları yüzünden onu cezalandırmak isteyebileceklerini aklından bile geçirmemişti.

Serçe Hanım evine o harap hâlde, ağzı kan içinde ağlar-ken döndüğü gün bütün ailesi ve akrabaları, yaşlı kadının zalimliğinden başka bir şey konuşmamışlardı. “Pirinç ezmesini bilmeden yedi diye, böyle küçücük bir hata yüzünden nasıl oldu da bu kadar ağır bir ceza verebildi Serçe Hanım’a?” diye soruyorlardı birbirlerine. Bütün bu sıkıntılara sabırla dayanan iyi kalpli yaşlı adamı ise hepsi çok sevmişti ve ellerine fırsat geçtiği takdirde, kadına hak ettiği cezayı vermeyi kararlaştırmışlardı. Bunun için çok uzun beklemlerine gerek kalmadı.

Birkaç saat yürüdükten sonra yaşlı kadın, kocasının ayrıntılı bir şekilde tarif ettiği bambu oyunğunu nihayet buldu. Oyunğun önünde durup bağırdı:

“Dili kesik serçenin evi nerede? Dili kesik serçenin evi nerede?”

Sonunda evin saçaklarının bambu yaprakları arasından sallandığını gördü. Hemen koşturup gürültülü bir şekilde kapıyı çaldı.

Serçe Hanım, hizmetçiler eski sahibesinin kapıda onu aradığını söyleyince bu beklenmedik ziyaret karşısında biraz şaşırdı. Bütün o yaşananlardan sonra kadının buraya gelmeye cesaret etmesine hayret etti. Fakat Serçe Hanım, kibar bir kuştı; bu yüzden onun bir zamanlar sahibesi olduğunu hatırlayarak yaşlı kadını karşılamak üzere dışarı çıktı.

Fakat yaşlı kadın konuşarak vakit kaybetme niyetinde değildi. Hiç utanmadan hemen konuya girdi:

“Beni kocamı ağırladığın gibi ağırlamana gerek yok. Ben kocamın aptallık edip burada bıraktığı kutuyu almaya geldim. Büyük kutuyu verin, hemen gideyim. Tek istediğim bu!”

Serçe Hanım hemen kabul etti ve hizmetçilerinden büyük kutuyu getirmelerini istedi. Yaşlı kadın hemen kutuyu kavrayıp sırtına yükledi. Serçe Hanım’a teşekkür bile etmeden hızlıca evinin yolunu tuttu.

Kutu öyle ağırdı ki koşmak şöyle dursun hızlı bile yürüyemiyordu. Oysa hemen eve gidip kutunun içindekileri görmek istiyordu. Ama güçsüz düştüğü için oturup dinlenmek zorunda kaldı.

Taşıdığı ağır yükke zar zor ilerlerken kutuyu açma istediği dayanılmaz bir hâl almaya başladı. Artık daha fazla bekleyemeyecekti. Bu kutunun da kocasının getirdiği küçük kutu gibi altın ve gümüş dolu olduğundan emindi.

Sonunda, açgözlü ve bencil kadın kutuyu yol kenarında yere koydu ve bir altın madeniyle karşılaşmayı bekleyerek dikkatlice açtı. Ama kutunun içindekiler onu öyle bir dehşet içinde bıraktı ki gözleri görmez, kulakları duymaz oldu. Kutunun kapağını kaldırır kaldırmaz, korkunç canavarlar dışarı fırladı ve sanki onu öldürmek istiyorlarmış gibi etrafını sardı. Kâbuslarında bile bu kutudakiler kadar dehşet verici yaratıklar görmemişti. Alnının tam ortasında kocaman bir gözü olan canavar kadına gözlerini dikmişti, kocaman ağızlı yaratıklar sanki onu yiyecekmiş gibi bakıyordu. Devasa bir yılan kıvrıla kıvrıla kadına tısladı. Büyük bir kurbağa ise zıplayıp “vrak vrak!” diye kadına bağırdı.

Yaşlı kadın ömründe hiç bu kadar korkmamıştı. Dermansız bacaklarının gücü yettiğince oradan hızla kaçtı. Hayatta kaldığına mutluydu. Eve vardığında yere kapandı ve

başına gelenleri, az kalsın kutudaki canavarların onu öldüreceğini gözyaşları içinde kocasına anlattı.

Sonra serçeyi suçlamaya başladı ama yaşlı adam onu hemen susturdu:

“Serçeyi suçlama sakın. Sonunda kötülüğünün karşılığını buldun. Umarım sana ders olur!”

Yaşlı kadın, başka söz söylemedi. O günden sonra asık suratlı, kaba davranışlarından pişman olup yavaş yavaş iyi bir kadın hâline geldi. Öyle ki artık kocası bile onu tanıyamaz oldu. Son günlerini birlikte mutlu bir şekilde geçirdiler. Kimseye muhtaç olmadılar. Yaşlı adamın dili kesik serçesinden aldığı hazineyi dikkatlice harcadılar.

Balıkçı Delikanlı Uraşima Taro'nun Hikâyesi

Çok uzun zaman önce, Japonya sahillerindeki Tango bölgesinde yer alan küçük balıkçı kasabası Mizu-no-ye'de Uraşima Taro adlı genç bir balıkçı yaşırdı. Babası da balıkçıydı ve yeteneği oğluna fazlasıyla geçmişti. Öyle ki Uraşima o bölgedeki en hünerli balıkçıydı; arkadaşlarının bir haftada yakaladığı Bonito ve Tai balıklarını, o bir günde yakalayabiliyordu.

Fakat bu küçük balıkçı kasabasında işindeki hünerinden ziyade iyi kalpliliğiyle tanınıyordu. Hayatı boyunca küçük ya da büyük hiçbir canlıya zararı dokunmamıştı. Çocukken, hayvanları kızdıran arkadaşlarına katılmadığı için onunla alay ederlerdi; fakat o, diğer çocukları bu acımasız eğlence-den caydırmak için uğraşırdı.

Ilık bir yaz akşamı, bütün gün balık tuttuktan sonra evine dönerken bir grup çocuğa rastladı. Avazları çıktığı kadar bağırarak konuşuyorlardı; belli ki bir şey yüzünden çok heyecanlıydılar. Ne oluyor diye merak edip yanlarına gidince genç balıkçı, bir tosbağaya eziyet ettiklerini gördü. Çocuklardan ikisi, tosbağayı bir o tarafa bir bu tarafa çekiştirip dururken, üçüncü bir çocuk zavallı hayvana sopayla vuruyor, dördüncüsü ise kabuğunu taşılıyordu.

Uraşima, zavallı tosbağanın hâline çok üzüldü ve onu kurtarmaya karar verdi. Çocuklara dedi ki:

“Bana bakın çocuklar, bu zavallı tosbağaya öyle kötü davranıyorsunuz ki, sonunda öldüreceksiniz!”

Hayvanlara zalimce davranmaktan zevk aldıkları yaşta olan oğlanlar, Uraşima'nın nazik azarını hiç umursamadı. Yaşı daha büyük olan çocuklardan biri dedi ki:

“Yaşamış ya da ölmüş kimin umurunda? Bize ne? Haydi çocuklar, devam, devam!”

Zavallı tosbağaya daha da acımasızca davranmaya başladılar. Uraşima, bu çocuklarla başa çıkabileceğini düşünerek biraz bekledi. Tosbağayı ona vermeleri için çocukları ikna etmeye çalışacaktı. Bu yüzden, gülümseyerek şöyle dedi:

“Eminim ki hepiniz iyi çocuklarsınız! Acaba tosbağayı bana verir misiniz? Çok isterdim bir tosbağam olsun!”

“Hayır, tosbağayı sana vermeyiz,” dedi çocuklardan biri. “Ne diye verecekmışız? Onu biz yakaladık.”

“Doğru söylüyorsunuz,” dedi Uraşima, “ama karşılıksız istemiyorum zaten. Ben size para vereceğim, yani Ojisan (Amca) tosbağayı sizden satın alacak. Olur, değil mi çocuklar?” Parasını onlara gösterdi. Her bozuk paranın ortasında bir delikten geçirilmiş bir parça ip vardı. “Bakın çocuklar, bu parayla istediğiniz şeyi alabilirsiniz. Oysa şu zavallı tosbağa hiçbir işe yaramaz. Beni dinlediğinize göre ne kadar da iyi çocuklarsınız.”

Kötü çocuklar değillerdi, yalnızca yaramazlardı. Uraşima, nazik gülümsemesi ve şefkatli sözleriyle çocukların kalbini kazanmıştı. Japonya'da dendiği üzere “ruhu olan” biriydi. Çocuklar yavaşça yanına geldi ve küçük çetenin lideri tosbağayı uzattı.

“Tamam, Ojisan, parayı verirsen sana tosbağayı veririz!” Uraşima, tosbağayı alıp çocuklara para verdi. Çocuklar birbirlerine seslenip koşturarak ortadan kayboldular.

Uraşima, tosbağanın sırtını okşarken şunları söylüyordu:

“Ah, zavallıcık! Zavallıcık seni! Geçti, geçti! Artık güvendesin. Leylekler bin yıl yaşar derler; ama tosağalar on bin yıl yaşar. Bu dünyadaki canlılar içinde en uzun ömürlü olan sensin. Ama o zalim çocuklar, az daha kıymetli hayatını elinden alacaklardı. Neyse ki yoldan geçiyordum da seni kurtardım. Hayatın kurtuldu. Şimdi seni hemen yuvana, yani denize götüreceğim. Bir daha yakalanayım deme, tamam mı, çünkü bu sefer seni kurtaracak biri olmayabilir!”

Bunları söylerken iyi kalpli balıkçı hızla sahile yürüyordu. Kayalıkları aştı, sonra tosağayı denize bıraktı, hayvanın suda kayboluşunu izledi. Kendisi ise eve doğru yol aldı, çünkü artık yorulmuştu ve güneş batmıştı.

Ertesi sabah Uraşıma her zaman yaptığı gibi teknesine gitti. Hava güzeldi, hafif puslu yaz sabahında deniz ve gökyüzü masmaviydi. Uraşıma, teknesine atlayıp rüyada gibi denize açıldı. Çok geçmeden diğer balıkçı teknelerini geride bıraktı; öyle uzaklaşmıştı ki, diğer balıkçılar gözden kaybolmuştu. Teknesiyle mavi sularda hiç durmadan ilerledi. Neden bilmiyordu ama birden hiç olmadığı kadar mutlu hissetti kendini. “Keşke o serbest bıraktığım tosağa gibi binlerce yıl süreceğ upuzun bir ömrüm olsaydı,” diye düşündü.

Birinin adını bağırdığını duyunca dalıp gittiği düşlerden uyanıverdi:

“Uraşıma, Uraşıma!”

Adı, çan sesi kadar berrak ve yaz rüzgârı gibi yumuşak bir şekilde yayılıyordu denize.

Ayağa kalktı, etrafa bakındı. Diğer teknelerden birinin geldiğini sandı fakat ne kadar dikkatli bakarsa baksın, koca denizde, yakında veya uzakta bir tekne göremedi. Yani ses, bir insandan gelmiş olamazdı.

Şaşkın bir hâlde onu çağırının kim olduğunu anlamaya çalıştı. Her tarafa baktı, sonra bir de gördü ki, teknesinin kenarına bir tosağa gelmiş. Uraşıma çok şaşırdı; çünkü bu, bir gün önce kurtardığı tosağanın ta kendisiydi.

“Acaba, Sayın Tosaga,” dedi Uraşıma, “bana seslenen siz miydiniz?”

Tosaga başıyla onayladı ve dedi ki:

“Evet, bendim. Dün sizin şerefli gölgeniz (o kage sama de) benim hayatımı kurtardı. Ben de size teşekkürlerimi sunmak ve bana yaptığınız iyilik nedeniyle duyduğum minnettarlığı ifade etmek istedim.”

“Hakikaten,” dedi Uraşıma, “çok kibarsınız. Haydi, tekneye gelin. Size bir sigara ikram etmek isterdim ama bir tosağa olarak sigara içmiyor olmalısınız.” Balıkçı yaptığı şakaya güldü.

“He-he-he-he!” diye güldü tosağa, “sake (pirinç şarabı) en sevdiğim içecektir ama tütünden pek hazzetmem.”

“Gerçekten çok üzgünüm ama teknemde hiç ‘sake’ yok. Yine de yukarı çıkıp güneşte sırtınızı kurutabilirsiniz. Tosagalar çok sever bunu,” dedi Uraşıma.

Tosaga tekneye tırmanırken balıkçı da ona yardım etti. Biraz hoşbeş ettikten sonra tosağa dedi ki:

“Rin Gin’i hiç gördünüz mü Uraşıma? Hani Denizlerin Ejderha Kralı’nın oturduğu saray.”

Balıkçı başını sallayıp “Hayır,” dedi. “Yıllardır deniz benim evim oldu ama Ejderha Kral’ın deniz altındaki ülkesini çok duymama rağmen muhteşem sarayını hiç görmedim. Eğer öyle bir yer varsa, çok uzak olmalı!”

“Gerçekten mi? Kralın sarayını hiç görmediniz demek,

ha? Şunu söyleyeyim, şu koca evrendeki en göz alıcı manzaralardan birini kaçırmışsınız. Saray, denizin dibinde, çok uzaklarda ama isterseniz ben sizi hemen götürürüm. Kralın ülkesini görmek istiyorsanız, rehberiniz olurum.”

“Çok isterim oraya gitmeyi. Rehberim olmayı teklif ettiğiniz için de çok teşekkür ederim. Fakat unutmayın ki ben sıradan bir faniyim, siz ise bir deniz canlısı. Yani sizin kadar iyi yüzemeyebilirim...”

Balıkçı başka bir şey diyemeden, tosbağa sözünü kesti:

“Ne? Yüzmenize gerek yok ki. Sırtıma binerseniz rahat rahat gideriz, zahmet çekmezsiniz.”

“İyi ama,” dedi Uraşıma, “küçücük sırtınızda beni nasıl taşıyacaksınız?”

“Size saçma gelebilir ama sırtıma binebilirsiniz, gerçekten. Haydi durmayın! Hemen sırtıma binin ve sandığınız gibi imkânsız mıymış görün.”

Tosbağa sözlerini bitirince, Uraşıma kaplumbağanın kabuğuna baktı. Bir de ne görsün! Hayvan birden öyle büyüdü ki, koca bir insan üzerine oturabilirdi.

“Gerçekten çok garip!” dedi Uraşıma; “O hâlde Bay Tosbağa, izninizle sırtınıza bineceğim. Dokoişo*!” diyerek tosbağanın sırtına atladı.

Tosbağa, sanki çok sıradan bir şey yapıyorlarmış gibi yüzünü hiç kımıldatmadan “Şimdi rahatça yola çıkabiliriz,” deyip sırtındaki Uraşıma ile denize atladı. Tosbağa suyun dibine daldı. Bu iki tuhaf yol arkadaşı, uzun süre denizde yol aldı. Uraşıma hiç yorulmadı, giysileri de ıslanmadı. Nihayet, uzaklarda muhteşem bir kapı belirdi. Kapının ardında ise sarayın uzun ve eğimli çatıları gözüküyordu.

* “Elbette” anlamında, genelde alt sınıf tabakası tarafından kullanılır.

“Evet,” diye haykırdı Uraşima, “büyük bir sarayın kapısına benziyor! Bay Tosbağa, görmekte olduğumuz bu yer nedir, söyleyebilir misiniz?”

“Rin Gin Sarayı’nın muhteşem büyük kapısı. Geride gördüğünüz büyük çatı da Deniz Kralı’nın sarayıdır.”

“O hâlde Deniz Kralı ve sarayına nihayet ulaştık,” dedi Uraşima.

“Evet, öyle,” dedi tosbağa, “çok hızlı gelmedik mi?” Bunları söylerken tosbağa kapının yanına ulaştı. “İşte geldik. Buradan itibaren yürümelisiniz.”

Tosbağa önden gitti ve kapıcıyla konuştu:

“Bu, Uraşima Taro. Japonya’dan geliyor. Kendisini ziyaretçi olarak krallığa getirmekten onur duyuyorum. Lütfen ona yolu gösterin.”

Kapıcı bir balıktı ve tosbağanın sözleri üzerine onları hemen kapıdan geçirdi.

Çipura, dere pisisi, dilbalığı, mürekkep balığı ve Denizlerin Ejderha Kralı’nın bütün tebaası, yabancıyı selamlamak üzere dışarı çıkıp saygıyla eğildiler.

“Uraşima Sama, Uraşima Sama! Denizlerin Ejderha Kralı’nın evi Deniz Sarayı’na hoş geldin. Uzak diyarlardan gelmişsin, hoş geldin. Ve siz Bay Tosbağa, Uraşima’yı buraya getirirken nice zahmet çektiniz, size minnettarız.” Sonra yine Uraşima’ya dönüp “Lütfen bizi izleyin,” dedi. Bütün balıklar, Uraşima’nın rehberi oldu.

Uraşima fakir bir balıkçıydı ve sarayda nasıl davranılır bilmiyordu. Her şey ona çok yabancı gelse de çekinip utanmamış, yavaşça nazik rehberlerini izleyerek sarayın içine ulaşmıştı. Ana kapılara vardıklarında, güzeller güzeli bir

Prenses yanında hizmetçisiyle onu karşılamaya geldi. Prenses, olağanüstü bir güzellikteydi. Bir dalganın alt tarafı gibi kırmızı ve açık yeşil renkte, pileleri altın şeritlerle parlayan güzel bir kaftana bürünmüştü. Güzel siyah saçlarını, yüzyıllar önce kral kızlarının yaptığı gibi omuzlarına salmıştı. Konuştuğunda sesi, müzik gibi dalgalanıyordu suyun üzerinde. Uraşima, Prenses'in önünde reverans yapması gerektiğini hatırladı; ama daha başını eğmeden Prenses elinden tutup onu hoş bir salona, onur misafirlerine ayrılan yere götürdü ve oturmasını istedi.

“Uraşima Taro, sizi babamın krallığına kabul etmek büyük bir zevk,” dedi Prenses. “Dün bir tosağayı özgürlüğüne kavuşturdunuz. Ben de bunun için size teşekkür etmek istedim, çünkü o tosağa bendim. Eğer dilerseniz burada, yaz mevsiminin asla bitmediği ve üzüntünün asla uğramadığı bu sonsuz gençlik ülkesinde ebediyen yaşayabilirsiniz. İsterse-
niz karınız olurum ve birlikte sonsuza dek mutlu yaşarsınız!”

Prenses'in tatlı sözlerini dinleyip sevimli yüzüne bakarken Uraşima'nın kalbi şaşkınlık ve sevinçle doldu. Bütün bunlar bir rüya mı diye düşünüyordu:

“Söyledikleriniz için binlerce kez teşekkür ederim. Bugüne kadar adını çok duyduğum ama hiç görmediğim bu güzel ülkede, sizinle kalmayı her şeyden çok isterim. Kelimeler yetersiz kalır bu güzelliği tarife. Burası ömrümde gördüğüm en muhteşem yer.”

Uraşima bu sözleri söylerken törensel kıyafetler içinde bir grup balık belirdi. Sessiz ama heybetli adımlarla salona girdiler. Elllerinde leziz balık ve yosun yemeklerinin bulunduğu tepsiler vardı. Gelin ve damat için muhteşem bir ziyafet hazırladılar. Göz kamaştıracak kadar görkemli bir düğün yapıldı. Denizler Kralı'nın ülkesi sevinç içinde bu güzel

günü kutluyordu. Genç çift, üç kez düğün şarabından tadar tatmaz müzik başladı, şarkılar söylendi. Gümüş pullu, altın kuyruklu balıklar dalgalardan fırlayıp dans ettiler. Uraşima gönlünce eğlendi. Hayatı boyunca böyle harika bir şölen görmemişti.

Eğlence sona erince Prenses damada sarayı gezdirip göstermeyi teklif etti. Mutlu balıkçı, karısını yani Denizler Kralı'nın kızını takip etti. Gençlik ve neşenin hiç ayrılmadığı, zaman ve yaşlılığın uğramadığı bu büyüleyici ülkenin tüm harikalarını gördü. Saray, mercanlardan yapılmış ve incilerle süslenmişti. Bu ülkenin güzellikleri ve harikalarını kelimelerle anlatmak imkânsızdı.

Ama Uraşima için saraydan bile muhteşem bir yer vardı: sarayı çevreleyen bahçe. Burada aynı anda dört mevsimin manzaraları görülebiliyordu. Yaz ve kışın, bahar ve sonbaharın güzellikleri hayranlık içindeki ziyaretçinin gözleri önüne serildi.

İlk önce doğu tarafına baktı. Erik ve kiraz ağaçları çiçeklenmişti, bülbüller iki yanı ağaçlı pembe yollarda şakıyorlardı ve kelebekler çiçekten çiçeğe uçuşuyordu.

Güneye bakınca yaz ortasında yemyeşil ağaçları gördü. Ağustos böcekleri ve cırcır böcekleri ötüşüyordu.

Batıya baktı. Akça ağaçlar sonbaharda güneşli bir gökyüzü gibi parlıyordu ve kasımpatılar mükemmeldi.

Kuzeye baktığında gördüğü değişim Uraşima'yı ürküttü. Çünkü her yer karla kaplanmıştı, bembeyazdı. Ağaç ve bambular da karla örtülmüştü. Gölet ise donmuştu.

Uraşima her güne yeni sevinçler ve muhteşem manzaralarla uyanıyordu. Öyle mutluydu ki, her şeyi unuttu. Bu üç gün, ardında bıraktığı anne babası ve ülkesi bile aklına

gelmeden geçti. Sonra aklı başına geldi. Kim olduğunu ve bu muhteşem ülkeye ya da Denizler Kralı'nın sarayına ait olmadığını hatırladı. Kendi kendine dedi ki:

“Aman tanrım! Burada kalamam. Memleketimde beni bekleyen yaşlı bir annem ve babam var. Bunca zaman tek başlarına ne yaptılar acaba? Kim bilir eve dönmediğim için nasıl endişelenmişlerdir. Bir gün bile geçirmeden hemen eve dönmeliyim.” Hiç zaman kaybetmeden yolculuk için hazırlanmaya başladı.

Sonra güzel eşine gidip önünde eğilerek şunları söyledi:

“Gerçekten, seninle öyle mutlu oldum ki Otohime Sama (eşinin adı buydu), ve kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar nazik davrandın bana. Ama artık veda etmeliyim. Yaşlı anne babamın yanına gitmeliyim.”

Otohime Sama ağlamaya başladı. Usulca ve üzgün bir sesle şunları söyledi:

“Burada iyi değil misin Uraşima? Onun için mi benden bu kadar çabuk ayrılmak istiyorsun? Neden bu acele? Bir gün daha kal, ne olur!”

Fakat Uraşima, yaşlı anne babasını hatırlamıştı. Japonya'da anne babanıza karşı olan görevinizi yerine getirmek, dünyadaki her zevkten ve hatta aşktan bile önemlidir. Uraşima'nın fikrini değiştirmek imkânsızdı ve şöyle cevapladı:

“Gerçekten gitmek zorundayım. Senden ayrılmak istediğimi sanma sakın. Öyle değil. Gidip anne babamı görmem lazım. Bir gün için gitmeme izin ver, sonra sana geri döneceğim.”

“Öyleyse, yapacak bir şey yok,” dedi Prenses üzgün bir şekilde. “Yanımda kalman için uğraşmak yerine seni hemen

bugün annenle babana göndereceğim. Aşkımızın simgesi olarak bunu veriyorum sana, lütfen döndüğünde de yanında olsun,” diyerek Uraşima’ya parlak bir iple bağlanmış ve kırmızı ipek püsküllerle süslenmiş cilalı bir kutu verdi.

Uraşima, Prenses’ten o kadar çok şey almıştı ki bu hediyeyi kabul ederken biraz utanıp şöyle dedi:

“Benim için yaptıklarından sonra senden bir hediye daha almam doğru olmaz; ama böyle istediğin için yapacağım,” dedi Uraşima ve ekledi:

“Bu kutu nedir?”

“O,” dedi Prenses, “tamate-bako (Mücevher El Kutusu) ve içinde çok kıymetli bir şey var. Bu kutuyu asla açmamalısın! Açarsan başına çok kötü şeyler gelir! Şimdi bana söz ver, ne olursa olsun kutuyu açmayacaksın!”

Uraşima, ne olursa olsun asla kutuyu açmayacağına dair söz verdi.

Uraşima, Otohime Sama’ya veda edip deniz kenarına gitti. Prenses ve hizmetçileri de ardından geldi. Büyük tosbağa, orada Uraşima’yı bekliyordu.

Hemen hayvanın sırtına atladı ve berrak deniz üzerinde doğuya doğru ilerlediler. Gözden kaybolana dek Otohime Sama’ya el salladı ve Deniz Kralı’nın ülkesi artık çok uzaklarda kaldı. Uraşima, hevesle yüzünü kendi ülkesine döndü. Ufukta mavi tepeleri aradı gözleri.

Sonunda tosbağa, çok iyi tanıdığı körfeze getirdi Uraşima’yı. Balıkçı, sahile inip etrafına baktı. Tosbağa ise Deniz Kralı’nın ülkesine geri döndü.

Ama orada durmuş etrafına bakarken Uraşima’yı saran bu tuhaf korku da neyin nesiydi? Yanından geçen insanlara

neden öyle gözlerini kırpmadan bakıyordu? Peki ya onlar neden durup Uraşima'ya bakıyorlardı? Sahil aynı, tepeler aynı ama yürüyüp geçen insanların yüzleri, o tanıdığı kişilere ait değildi.

Bütün bunların ne anlama geldiğini düşünerek hızlıca evine yürüdü. Evi bile değişmişti. Uraşima şöyle seslendi:

“Baba, ben geldim!” Tam eve girmek üzereyken yabancı bir adam çıktı dışarı.

“Belki ben yokken annemle babam taşınmıştır. Belki de başka bir yere gittiler,” diye düşündü balıkçı. Garip bir endişe kapladı yüreğini; ama nedenini anlayamıyordu.

“Affedersiniz,” dedi ona bakan adama. “Birkaç gün öncesine kadar ben bu evde yaşıyordum. Adım Uraşima Taro. Annemle babamı burada bıraktım, neredeler?”

Adamın yüzünden şaşkına döndüğü belliydi. Uraşima'nın suratına dikkatle bakmaya devam ederek dedi ki:

“Ne? Sen Uraşima Taro musun?”

“Evet,” dedi balıkçı, “Uraşima Taro'yum ben!”

“Ha, ha!” diye güldü adam, “böyle şakalar yapmamalısın. Evet, doğru, bir zamanlar burada Uraşima Taro adlı bir adam yaşamış. Ama üç yüz yıl önce. Şimdi yaşıyor olması imkânsız!”

Uraşima bu tuhaf sözleri duyduğunda, korkuya kapılıp şöyle dedi:

“Ne olursunuz benimle dalga geçmeyin. Çok şaşkınım. Ben gerçekten Uraşima Taro'yum ve üç yüz yıl falan yaşamadım. Dört beş gün öncesine kadar işte burada yaşıyordum. Lütfen, şaka yapmadan anlatın olanları.”

Fakat adamın yüz ifadesi giderek ciddileşti ve şöyle cevap verdi:

“Adın Uraşima Taro olabilir. Fakat benim duyduğum Uraşima Taro, üç yüz yıl önce burada yaşamış bir adamdır. Belki de onun ruhusun ve eski evini ziyaret etmeye gelmişsindir.”

“Neden benimle alay ediyorsunuz?” dedi Uraşima. “Ruh falan değilim ben! Kanlı canlı bir insanım. Ayaklarımı görmüyor musunuz?” Uraşima, ayaklarını gürültüyle yere vurup adama gösterdi (Japon hayaletlerin ayağı yoktur).

“İyi ama Uraşima Taro, üç yüz yıl önce yaşamış. Benim tek bildiğim bu. Köy yıllıklarında yazıyor,” diye ısrar etti adam. Balıkçının söylediklerine inanamıyordu.

Uraşima şaşkınlıktan ne yapacağını bilmiyordu. Etrafına bakındı, akıllı karman çormandı. Gerçekten de her şey

hatırladığından çok farklı gözüküyordu. Belki de adamın söyledikleri doğrudu. Bu korkunç duygu onu mahvetti. Sanki garip bir rüyadaydı. Deniz Kralı'nın deniz ötesindeki sarayında geçirdiği günler, sıradan günler değildi; yüzlerce yıl geçmişti aradan. Anne babası ölmüştü. Bütün tanıdıkları ve köylüler, onun hikâyesini yazmışlardı. Artık burada kalmanın bir faydası yoktu. Denizin ötesindeki güzel karısına geri dönmeliydi.

Sahile döndü. Prensese'in verdiği kutu yanındaydı. Ama hangi taraftan gidecekti? Tek başına yolunu bulamıyordu! Tam o anda kutuyu, tamate-bako'yu anımsadı.

“Prensese, kutuyu verirken asla açmamam gerektiğini, içinde çok kıymetli bir şeyin olduğunu söylemişti. Ama artık evim yok, burada benim için değerli olan her şeyi yitirdim. Kalbim üzüntüyle eriyor. Böyle bir zamanda kutuyu açarsam, bana yardım edecek, beni deniz ötesindeki güzel prensesime götürecek bir şey bulabilirim. Yapabileceğim başka bir şey yok. Evet, kutuyu açıp bakacağım!”

Böylece gönlü, bu itaatsizliğe ikna oldu. Verdiği sözü tutmayarak iyi bir şey yaptığına kendini inandırmaya çalışıyordu.

Kırmızı ipek bağı yavaşça çözdü; yine yavaşça ve merak içinde bu değerli kutunun kapağını kaldırdı. Peki, ne buldu? Üç küçük topak hâlinde, mor renkli, güzel ve ufak bir bulut yükseldi kutudan. Bir an için bulut yüzünü kapladı ve sanki gitmeye isteksiz gibi başının üzerinde dolandı, sonra buhar olup denizin üzerinde kayboldu.

O zamana kadar yirmi dört yaşında güçlü ve yakışıklı bir delikanlı olan Uraşima, birden çok ama çok yaşlı bir adam hâline geldi.

Yaşlılık yüzünden sırtı kamburlaştı, saçları kar beyazı oldu, yüzü kırıştı ve sahile düşüp ölüverdi.

Zavallı Uraşima! İtaatsizliği yüzünden Deniz Kralı'nın ülkesine dönemeyecek ve güzel Prenses'i bir daha göremeyecekti.

Çiftçi ve Porsuk

Evvel zaman içinde yaşlı bir çiftçi ile karısı yaşırdı. Evleri, şehirden çok uzaklarda, dağlardaydı. Tek komşuları şirret bir porsuktu. Porsuk, her gece dışarı çıkıp çiftçinin tarlasına koşturur, adamcağızın binbir emekle yetiştirdiği sebzelerle pirinci mahvederdi. Sonunda porsuğun bu yaramazlığı öyle bir hâl aldı, o kadar çok zarara yol açtı ki, çiftçi daha fazla dayanamayıp bu duruma bir dur demeye karar verdi. Her gece elinde büyük bir sopayla porsuğu yakalamak için nöbet tuttu ama nafiye. Bunun üzerine bu kötü hayvana tuzaklar kurdu.

Çiftçi zahmetinin ve sabrının karşılığını aldı; güzel bir günde çalışırken onu yakalamak için kazdığı deliklerin birinde porsuğu buldu. Çiftçi, düşmanını yakaladığı için çok mutluydu. Bir ipe bağladığı porsuğu evine götürdü. Eve varınca karısına dedi ki:

“Nihayet yaramaz porsuğu yakaladım. Ben çalışırken gözünü ondan ayırma ve sakın kaçmasına izin verme. Bu akşam ondan çorba yapmak istiyorum.”

Bunu söyleyip porsuğu kilerdeki kirislere bağladı ve tarlasına gitti. Porsuk, büyük sıkıntı içindeydi; zira akşam çorba yapılma fikri hiç de hoşuna gitmemişti. Uzun uzun düşündü, bir kaçış planı kurmaya çalıştı. Bu rahatsız durumdayken düşünmesi çok zordu; çünkü baş aşağı asılmıştı. Çok yakınında, kilerin yeşil tarlalarla ağaçlara ve güzel gün ışığına bakan girişinde çiftçinin karısı arpa dövüyordu. Yorgun ve yaşlı bir kadındı. Yüzü kırışıklıklarla doluydu ve deri gibi kahverengiydi. Arada sırada durup yüzündeki ter damlalarını siliyordu.

“Sevgili hanımefendi,” dedi kurnaz porsuk, “bu yaşta böylesine ağır bir iş sizi çok yoruyor olmalı. Size yardım edeyim, ne dersiniz? Kollarım çok güçlüdür. Hem biraz dinlenmiş olursunuz.”

“Teşekkür ederim, çok iyisiniz,” dedi yaşlı kadın, “fakat benim yerime çalışmanıza izin veremem; çünkü sizi çözmem gerek. Eğer çözersem kaçabilirsiniz. Kocam eve gelip de sizi bulamazsa çok kızar.”

Porsuk en kurnaz hayvanlardandır. Yine üzgün ve yumuşak bir sesle devam etti:

“Çok kabasınız. Beni çözebilirsiniz, kaçmayacağıma söz veriyorum. Kocanızdan korkuyorsanız, arpa dövme-yi bitirdikten sonra beni tekrar bağlarsınız. Bu şekilde bağlı durmaktan o kadar yorulduğum ki, her yerim ağrıyor. Birkaç dakika aşağı inderseniz, size öyle minnettar olurum ki!”

Yaşlı kadın iyi mizaçlı, saf biriydi; kimse hakkında kötü düşünemezdi. Porsuğun kaçmak için onu kandırdığı aklına bile gelmedi. Onun için çok üzüldü ve yardım etmek için ona baktı. Bacaklarından tavana sıkıca asılan, ipler ve düğümler yüzünden derisi kesilen porsuğun durumu çok kötü görünüyordu. Kadıncağızın yüreği parçalandı. Yumuşak kalpli kadın, porsuğun kaçmayacağına dair verdiği söze inanıp ipi çözdü ve hayvanı yere indirdi.

Sonra yaşlı kadın, porsuğa tahta bir tokmak verip biraz çalışmasını istedi, kendisi de kısa bir mola verecekti. Porsuk tokmağı aldı; ama çalışmak yerine hemen yaşlı kadının üzerine atlayıp ağır bir darbeye onu yere yığdı. Sonra kadıncağızı öldürüp lime lime doğradı ve çorba yaptı. Sonra da oturup yaşlı çiftçinin dönmesini bekledi. Yaşlı adam bütün gün tarlasında durup dinlemeden çalışmış ve artık o zararlı

porsuk yüzünden emeklerinin heba olmayacağını düşünerek sevinmişti.

Gün batarken işini bırakıp evine dönmek için yola çıktı. Çok yorgundu ama eve gidince sıcak porsuk çorbası içeceğini düşününce neşelendi. Porsuğun kaçıp yaşlı karısından intikam alacağı aklının ucundan bile geçmedi.

Bu arada porsuk, yaşlı kadının kılığına bürünmüştü. Yaşlı çiftçinin yaklaştığını görür görmez onu karşılamak için küçük evin verandasına çıktı:

“Sonunda geldin. Porsuk çorbasını yaptım, kaç saattir seni bekliyorum.”

Yaşlı çiftçi hemen hasır sandaletlerini çıkarıp küçük akşam yemeği tepsisinin önünde oturdu. Ona hizmet edenin karısı değil de porsuk olduğundan bihaber adamcağız, hemen çorbayı istedi. Sonra porsuk birden kendi şekline döndü ve bağırdı:

“Karısını yiyen ihtiyar! Mutfığa git de kemiklere bak!”

Porsuk, alaycı kahkahalarla evden kaçıp tepelerdeki mağarasına gitti. Yaşlı adam tek başına kaldı. Gördüklerine, duyduklarına inanamıyordu. Gerçeği anlayınca öyle dehşete düştü ki, oracıkta bayıldı. Bir süre sonra kendine geldiğinde gözyaşlarına boğuldu. Adamcağız, hıçkırıklar içinde acı acı ağlıyordu. Çaresizce bir o yana bir bu yana sallandı durdu. Evde yaşananlardan habersiz, o kötü hayvanı yakaladığı için mutlu bir şekilde tarlada çalışırken sadık karısının porsuk tarafından öldürülüp çorba yapılmış olmasına bir türlü inanamıyordu. Korkunçtu bu, gerçek olamazdı. Olamaz! O berbat düşünce aklına geldi: o pis hayvanın, zavallı karısından yaptığı çorbayı içecekti az kalsın! “Aman tanrım, aman tanrım!” diye sızlandı durdu. Oradan

çok uzakta olmayan, yine aynı dağlarda yaşayan iyi huylu bir tavşan vardı. Yaşlı adamcağızın ağlayıp sızladığını duyunca hemen ne oluyor diye öğrenmeye geldi, yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Yaşlı adam başına gelenleri tavşana anlattı. Olanları duyunca tavşan, kötü niyetli ve düzenbaz porsuğa çok kızdı. Yaşlı adama, “Her şeyi bana bırak, karının intikamını alacağım,” dedi. Çiftçi nihayet teselli buldu, gözyaşlarını silerek bu güç durumda yardımına koştuğu için tavşana teşekkür etti.

Tavşan, çiftçinin sakinleştiğini görünce porsuğa vereceği ceza için plan yapmaya başladı.

Ertesi gün hava güzeldi ve tavşan, porsuğu bulmak için dışarı çıktı. Ormanda, yamaçlarda ve tarlalarda onu aradı ama hiçbir yerde göremedi. Bunun üzerine tavşan, porsuğun mağarasına gitti ve onu orada saklanırken buldu. Yaşlı adamın gazabından korkan porsuk, çiftçinin evinden kaçtığından beri orada saklanıyordu.

Tavşan şöyle seslendi:

“Böyle güzel bir günde neden dışarıda değilsin? Haydi, gel benimle. Tepelere gidip çimen keselim.”

Porsuk, tavşanın dostluğundan hiç şüphe duymadan onunla dışarı çıkmayı kabul etti. Çiftçiyle karşılaşmaktan korktuğu için onun yaşadığı bu yerden uzaklaşacak olmanın memnundu. Tavşan, evlerinden çok uzağa götürdü porsuğu. Bu tepelerde uzun, kalın ve tatlı çimenler vardı. Hemen işe koyuldular. Kestikleri çimenleri eve götürüp kışın yemek üzere saklayacaklardı. Diledikleri kadar çimen kestikten sonra bunları balyalar hâlinde bağlayıp sırtlarına aldılar ve evlerine doğru yola çıktılar. Bu sefer tavşan, porsuğun önden gitmesini istedi.

Biraz ilerledikten sonra tavşan, çakmak taşı kullanarak porsuğun çimen balyasını ateşe verdi. Porsuk, çakmak taşının çıtırdama sesini duyunca sordu:

“O ses ne öyle, çat çat?”

“Bir şey değil, canım,” diye cevap verdi tavşan. “Çat çat dedim çünkü bu dağın adı Çatırtı Dağı’dır.”

Çok geçmeden alevler, porsuğun sırtındaki kuru çimen balyasına yayıldı. Porsuk, yanan çimenin çıtırtısını duyunca yine sordu: “O ne?”

“Şimdi de Yanan Dağ’a geldik,” dedi tavşan.

Balya çoktan yanmış ve porsuğun sırtındaki tüyler de kül olmuştu. Porsuk, yanan çimenlerin kokusundan artık ne olduğunu biliyordu. Acıyla çığlık atan porsuk var gücüyle deliğine koşturdu. Tavşan takip etti ve onu, yatağına uzanmış, acı içinde kıvranırken buldu.

“Ne şanssızsın,” dedi tavşan. “Nasıl oldu bu, hiç anlamıyorum! Sana ilaç getireyim de sırtın hemen iyileşsin.”

Tavşan mutlu bir şekilde giderken porsuğun cezasının daha yeni başladığını düşünüyordu. Porsuğun, yanıkları yüzünden ölmesini diledi; çünkü ona güvenmiş yaşlı ve çaresiz bir kadını öldürdüğü için her şeyi hak ediyordu. Evine gidip sos ve kırmızı biber karışımından bir merhem hazırladı.

Merhemi porsuğa götürdü. Sürmeden önce merhemin canını çok yakacağını ama sabretmesi gerektiğini çünkü bunun yanık yaralarına çok iyi gelen bir ilaç olduğunu söyledi. Porsuk teşekkür edip merhemi hemen sürmesi için yalvardı. Yaralı sırtına kırmızı biber sürüldüğü an porsuğun duyduğu acıyı tarif etmeye kelimeler yetersiz kalır. Olduğu yerde kıvranıp duruyor, acısından uluyordu. Onu izleyen tavşan, çiftçinin karısının intikamı alınıyor diye düşündü.

Porsuk, bir ay kadar yatakta kaldı ama sonunda kırmızı bibere rağmen yanıkları düzeldi, iyileşti. Tavşan, porsuğun iyileştiğini görünce bu hayvanı öldürecek başka bir plan hazırlamaya girişti. Bir gün porsuğu ziyaret edip iyileşmesini kutladı.

Sohbetleri esnasında tavşan, balık avlamaya gideceğinden bahsetti. Hava güzel ve deniz sakinken balık tutmanın ne kadar güzel olduğunu anlattı.

Porsuk, tavşanın anlattıklarını büyük bir zevkle dinledi ve bir ay boyunca yaşadığı acıyı ve hastalığı unutup onunla birlikte balığa gitmenin ne kadar eğlenceli olacağını düşündü. Tavşana, tekrar balığa gideceği zaman onu da yanında götürüp götüremeyeceğini sordu. Tavşan tam da bunu istiyordu. Hemen kabul etti.

Tavşan evine gidip biri tahtadan diğeri çamurdan iki tekne yapmaya koyuldu. İşi bitince teknelere şöyle bir baktı. Planı işe yarar da bu defa kötü porsuğu öldürebilirse bütün bu zahmete değecekti.

Sonunda, tavşanın porsuğu balık tutmaya götüreceği gün gelip çattı. Ahşap tekneyi kendisi aldı, toprak tekneyi ise porsuğa verdi. Teknelerden hiç anlamayan porsuk, yeni teknesini görünce çok sevindi; tavşan ne kadar iyi, diye düşündü. Teknelerine binip yola çıktılar. Sahilden biraz uzaklaştıktan sonra tavşan, hangisinin daha hızlı gideceğini görmek için yarışmayı teklif etti. Porsuk, buna hemen kandı. İkisi de var güçleriyle kürek çekti. Yarışın tam ortasında porsuğun teknesi parçalanmaya başladı. Çamur iyice yumuşamıştı. Korkuya kapılan porsuk, “Yardım et!” diye tavşana bağırdı. Ama tavşan, yaşlı kadının intikamını aldığını, başından beri niyetinin bu olduğunu söyledi. Porsuk artık yaptığı kötülüklerin cezasını alacak, kimsenin yardımını alamadan boğularak ölecek

diye sevinliyordu. Küreğiyle, batmakta olan çamur tekne gözden kaybolana dek var gücüyle porsuğa vurdu.

Böylece tavşan, çiftçiye verdiği sözü nihayet yerine getirmiş oldu. Sahile doğru kürek çekti. Sonra olanları, düşmanı porsuğun nasıl öldüğünü anlatmak için yaşlı çiftçinin evine koştu.

Yaşlı adam, ağlayarak tavşana teşekkür etti. Bugüne kadar geceleri uyku tutmadığını, gündüzleri huzur bulamadığını, karısının kanının yerde kaldığını düşünüp durduğunu anlattı. Ama şimdi eskisi gibi yaşayabilecekti. Onunla kalıp evini paylaşması için tavşana yalvardı. O günden sonra tavşan, çiftçinin evinde kaldı ve birlikte hayatlarının sonuna dek iki iyi dost olarak yaşadılar.

“şinanşa” ya da Güney Yönünü Gösteren Araba

İğnesi daima kuzeyi gösteren pusula hepimizin bildiği bir nesne ve pusulanın olağanüstü bir şey olduğunu düşünmüyoruz artık. Fakat ilk icat edildiğinde bu nesne, adeta bir mucize olarak görülüyordu.

Yıllar yıllar önce, Çin’de pusuladan da harika bir icat vardı. Adı “şinanşa” idi. Bu, üzerinde bir adam figürünün bulunduğu ve daima güneyi gösteren bir arabaydı. Araba nereye konursa konsun, üzerindeki figür daima güney yönünü gösteriyordu.

Bu tuhaf aracın mucidi, mitolojik dönem Çin imparatorlarından biri olan Kotei idi. Kotei, İmparator Yuhi’nin oğluydu. O doğmadan önce annesi, oğlunun büyük bir adam olacağını öngörmüştü.

İmparatoriçe bir yaz akşamı, gün sonunda esen serin rüzgârlarla rahatlayıp yıldızlı gökyüzünü izlemek için çayırarda dolaşmaya gitmişti. Kuzey Yıldızı’nı izlediği sırada ilginç bir şekilde her yönde şimşekler çakmaya başladı. Bu olayın üzerinden çok geçmeden, oğlu Kotei dünyaya geldi.

Kotei, büyüüp adam oldu ve babası İmparator Yuhi’den sonra tahta çıktı. Hükümdarlığının ilk dönemleri, isyancı Şiyu yüzünden sıkıntılı geçti. İsyancı, imparator olmak istiyordu ve bu amaçla savaştı. Şiyu, ayrıca kötü niyetleri olan bir büyücüydü. Baş demirdendi ve onu alt edebilecek hiç kimse yoktu.

Nihayet Kotei, isyancı Şiyu’ya savaş ilan etti ve ordusunu

savaş meydanına götürdü. Ordular, Takuroku Meydanı'nda karşılaştı. İmparator cesaretle savaştı ama büyücü, savaş meydanını yoğun bir sis bulutu altında bıraktı. Kraliyet ordusu bu karmaşa içinde hareket etmeye çalışırken, Şiyu askerleriyle beraber geri çekilip tuzağa düşürdüğü kraliyet ordusunun hâline gülüyordu.

İmparator'un ordusu ne kadar güçlü ve cesur olursa olsun, isyancı Şiyu büyü gücü sayesinde kurtuluyordu.

Kotei, sarayına geri döndü ve bu büyücüyü nasıl alt edeceğini düşünerek kafa yordu. Vazgeçmemekte kararlıydı. Uzun süre uğraştıktan sonra üzerindeki adam figürünün da-ima güneyi gösterdiği “şınanşa” adlı arabayı icat etti. Zira o zamanlarda pusula yoktu. Hep güneyi gösteren bu araç sayesinde, sis her yanı kapladığında bile adamlarının akli karışmayacaktı.

Kotei yine Şiyu'ya savaş ilan etti. Şınanşa'yı ordusunun önüne koyup savaş meydanına ilerledi.

Savaş çetin başladı. İsyancı, tekrar büyüye başvurduğunda kralın askerlerince geri püskürtüldü. Sonra garip bazı sözler söyledi ve savaş alanı koyu bir sisle kaplandı.

Fakat bu defa askerler sise aldırış etmedi, hiçbiri yolunu şaşırmadı. Kotei, şınanşa'yı göstererek yönünü buluyor ve ordusunu hatasız bir şekilde yönetebiliyordu. İsyancıların ordusunu yakından takip etti ve büyük bir nehre varana dek onları geri püskürttü. Kotei ve adamları gördü ki bu nehir, taşkınlarla kabarmış, geçilmesi imkânsız bir hâle gelmişti.

Şiyu, büyü kullanarak ordusuyla birlikte nehri kolayca geçti ve karşı tarafta bir hisara kapandı.

İlerleyişlerinin sona ermesi Kotei'yi büyük hayal kırıklığına uğrattı; çünkü nehir olmasaydı isyancı ordusuna yeti-şecekti.

Elinden hiçbir şey gelmiyordu. O zamanlarda tekne henüz icat edilmemişti. İmparator, burada bulabildikleri en güzel yere çadırının kurulmasını emretti.

Bir gün çadırından çıktı ve biraz yürüdükten sonra bir gölete vardı. Su kenarında oturup düşüncelere daldı.

Mevsim sonbahardı. Su kenarındaki ağaçlar yaprak döküyordu ve yapraklar suyun üzerinde yüzüyordu. Sonra suyun kenarındaki bir örümcek, Kotei'nin dikkatini çekti. Küçük böcek, suda yüzen yapraklardan birinin üzerine çıkmaya çalışıyordu. Sonunda bunu başardı ve göletin diğer tarafına doğru yüzmeye başladı.

Bu önemsiz olay sayesinde zeki İmparator, kendisini ve adamlarını aynı şekilde nehrin karşısına geçirecek bir şey denemeyi düşündü. Hemen işe koyuldu ve ilk tekneyi icat edene dek çalıştı. Başarılı olunca adamlarından daha fazla tekne yapmalarını istedi ve çok geçmeden bütün orduya yetecek kadar tekne inşa ettiler.

Kotei, ordusunu nehrin karşısına geçirdi ve Şiyu'nun karargâhına saldırdı. Saldırısı tam bir zaferle sonuçlandı ve ülkesini yıllardır perişan eden savaş sona erdi.

Zeki ve iyi kalpli İmparator, bütün ülkede huzur ve refahı tesis edinceye kadar çalıştı. Bütün tebaası onu çok seviyordu. Halkı, onun hükümdarlığında yıllarca barış içinde yaşadı. Kotei, halkının yararına olan icatlar yapmak için çalıştı. Tekne ve güneyi gösteren şinanşa'nın yanında daha birçok icat gerçekleştirdi.

Neredeyse yüz yıldır ülkesini yönetiyordu. Bir gün yukarı bakarken gökyüzü kıpkırmızı oldu ve altın gibi parlak bir şey yere indi. Yaklaşınca Kotei, bunun kocaman bir ejderha olduğunu gördü. Ejderha, yaklaşmış İmparator'un önünde başını eğdi. İmparatoriçe ve nedimeler korkudan kaçtı.

Ama İmparator yalnızca gülümseyip durmalarını istedi. Dedi ki:

“Korkmayın. Bu, göklerden gönderilmiş bir ulaktır. Buradaki zamanım sona erdi!” Ardından ejderhanın sırtına atlayıp göklere yükseldi.

İmparatoriçe ve nedimeler bunu görünce hep birlikte ağladılar:

“Bizi de bekle! Biz de gelelim,” diyerek ejderhaya tutunup üzerine binmeye çalıştılar.

Ama üzerinde bu kadar çok insanla ejderhanın uçması mümkün değildi. Birkaç kişi ejderhanın sakalına tutunup üzerine çıkmayı denedi; ama tutundukları kıllar kopunca yere düştüler.

Bu arada İmparatoriçe ve birkaç nedime, ejderhanın sırtına binmeyi başarmıştı. Ejderha göklerde öyle yükseldi ki, geride kalan üzgün saray halkı artık onları göremiyordu.

Bir süre sonra sarayın bahçesine bir ok ve yay düştü. Bunlar, İmparator Kotei'ye aitti. Nedimeler, ok ve yayı dikkatle yerden kaldırdı ve bu kutsal emanetleri sarayda sakladılar.

Altın Çocuk Kintaro'nun Maceraları

Evvel zaman içinde Kyoto şehrinde Kintoki adında cesur bir savaşçı yaşardı. Günün birinde güzel bir kadına âşık oldu ve onunla evlendi. Bunun üzerinden çok geçmemiştir ki, bazı arkadaşları yüzünden sarayın gözünden düştü ve kovuldu. Başına gelen bu talihsizlik nedeniyle kendini yiyip bitirdi. Kovulmasından kısa bir süre sonra bu duruma daha fazla dayanamayıp öldü. Güzel karısı koca dünyada tek başına kaldı. Kocasının düşmanlarından korkan kadın, Aşigara Dağları'na kaçtı. Odunculardan başka kimsenin uğramadığı bu ıssız ormanda bir erkek çocuk doğurdu ve adını Kintaro yani "Altın Oğlan" koydu. Bu çocuğun olağanüstü bir özelliği vardı: Çok ama çok kuvvetliydi. Büyüdükçe daha da güçlendi. Sekiz yaşına geldiğinde oduncular kadar hızlı bir şekilde ağaçları kesebiliyordu. Sonra annesi ona büyük bir balta verdi. Ormana gidip odunculara yardım ederdi. Oduncular bu çocuğa "Harika Çocuk", annesine ise "Dağların Yaşlı Annesi" adını vermişlerdi; zira kadına nasıl hitap edebileceklerini bilmiyorlardı. Kintaro'nun sevdiği şeylerden biri de kaya ve taşları parçalamaktı. Artık varın siz düşünün ne kadar güçlü kuvvetli olduğunu!

Diğer çocukların aksine Kintaro, dağlık alanda tek başına büyüdü. Başka arkadaşı olmadığı için hayvanlarla dost oldu ve onlarla konuşup anlaşmayı öğrendi. Yavaş yavaş bütün hayvanlar uysallaşıp Kintaro'yu efendileri olarak gördüler. Kintaro da onları hizmetçileri ve ulakları olarak kullandı. Ama ayı, geyik, maymun ve yaban tavşanı onun özel hizmetkârlarıydı.

Ayı yavrularını getirir, Kintaro'yla boğuştururdu. Çocuklarını almaya geldiğinde Kintaro, ayının sırtına binerdi, ayının mağarasına kadar böyle giderlerdi. Geyiği de çok severdi. Uzun boynuzlarından korkmadığını göstermek için kollarını hayvanın boynuna sarardı. Birlikte çok eğlenirlerdi.

Her zaman olduğu gibi yine bir gün Kintaro dağlara çıktı. Ayı, geyik, maymun ve yaban tavşanı da onu takip ediyordu. Dere tepe yürüdükten sonra güzel dağ çiçekleriyle kaplı büyük bir ovaya vardılar.

Burası hep birlikte boğuşup oynayabilecekleri güzel bir yerdi. Geyik, boynuzlarını bir ağaca sürttü. Maymun sırtını kaşdı. Yaban tavşanı uzun kulaklarını düzeltti ve ayı da memnuniyetten hırıldadı.

Kintaro dedi ki: “İşte oyun oynayacak güzel bir yer. Güreşe ne dersiniz?”

İçlerinde en büyük ve cüsseli olan ayı cevap verdi:

“Çok eğlenceli olur. En güçlü hayvan benim. Bu yüzden güreşçilere alanı ben hazırlayacağım.” Toprağı kazıp düzelterek alanı hazırlamaya koyuldu.

“Pekâlâ,” dedi Kintaro, “siz birbirinizle güreşirken izleyeceğim. Her tur sonunda kazanan bir ödül vereceğim.”

“Çok eğlenceli olacak! Hepimiz ödülü kazanmaya çalışacağız,” dedi ayı.

Geyik, maymun ve yaban tavşanı güreşecekleri yeri hazırlayan ayıya yardım ettiler. İşleri bitince Kintaro seslendi:

“Şimdi başlayın! İlk karşılaşma, maymun ile yaban tavşanı arasında olacak. Geyik ise hakemlik yapacak. Bay Geyik, siz hakemsiniz!”

“He, he!” diye cevapladı geyik, “Ben hakem olacağım. Şimdi Bay Maymun ve Bay Yaban Tavşanı, ikiniz de hazırsanız lütfen gelin ve yerinizi alın.”

Maymun ve yaban tavşanı hemen yerlerinden zıplayıp güreş alanına koşturdular. Hakem olan geyik, ikisi arasında durup seslendi:

“Kızıl sırt! Kızıl sırt!” (Bunu maymuna söyledi, zira Japon-ya’daki maymunların sırtları kızıl tüylüdür.) “Hazır mısın?”

Sonra yaban tavşanına döndü:

“Uzun kulak! Uzun kulak! Sen de hazır mısın?”

İki güreşçi karşı karşıyaydı. Yaban geyiği, işaret olarak bir yaprağı kaldırıp gösterdi. Yaprağı yere atınca maymun ile tavşan, “Yoişo, yoişo,” diye bağırarak birbirlerinin üzerine çullandı.

Maymun ile tavşan güreşirken geyik onları cesaretlendirici şeyler söylüyor, bazen de birbirlerini alanın kenarına çekerek düşürecekleri zaman onları uyarıyordu.

“Kızıl sırt! Kızıl sırt! Dayan!” diye bağırdı geyik.

“Uzun kulak! Uzun kulak! Güçlü ol, diren. Maymuna yenilme sakın!” diye hırıldadı ayı.

Böylece, maymun ile tavşan, arkadaşlarının tezahüratları arasında kıyasıya güreşti. Sonunda tavşan, maymunu yendi. Maymun, çelme takmak üzereydi ki tavşan onu iterek alanın dışına attı.

Zavallı maymun sırtını ovarak oturdu. Öfkeyle bağırırken yüzü buruşmuştu. “Ah, ah! Sırtım koptu. Sırtım koptu!”

Maymunu yerde böyle acı içinde görünce geyik, yaprağını kaldırdı:

“Bu tur bitti. Tavşan kazandı.”

Bundan sonra Kintaro, beslenme kutusunu açıp pirinç mantısını çıkardı. Mantıyı tavşana verdi:

“İşte ödülün. Hak ettin bu ödülü!”

Maymun yerinden kızgın bir şekilde kalktı. Japonya’da dedikleri gibi “midesi kalkmıştı”; çünkü oyunu adil bir şekilde kaybetmediğini düşünüyordu. Kintaro ve yanındaki-
lere dedi ki:

“Adil bir şekilde kaybetmedim. Ayağım kaydı, sendeledim. Lütfen bana bir şans daha verin. Tavşanla bir tur daha güreşeyim.”

Kintaro kabul edince, tavşan ile maymun tekrar güreşe başladı. Herkesin bildiği gibi maymun kurnaz bir hayvandır. Bu sefer tavşanı haklamaya kararlıydı. Bunun için en iyi yol, tavşanın uzun kulağını tutmak diye düşündü ve böyle de yaptı. Tavşanın uzun kulağını öyle sertçe çekti ki, hayvancağız acıdan yere düştü. Maymun bu fırsatı kaçırmadı ve tavşanın bacağına yakalayıp çardağın ortasına fırlattı. Şimdi maymun galip gelmişti ve Kintaro’dan pirinç mantısını aldı. Öyle mutluydu ki, sırtının acısını bile unuttu.

Geyik tavşanın yanına geldi. Bir tur daha güreşmeye hazır olup olmadığını, hazırsa da onunla güreşip güreşmeyeceğini sordu. Tavşan kabul edince güreşmeye başladılar. Ayı ise hakem olmuştu.

Uzun boynuzlu geyik ile uzun kulaklı tavşanın karşılaşması hakikaten eğlenceli bir manzaraydı. Birden geyik, bir dizi üzerine çöktü ve ayı elindeki yaprağı göstererek onu mağlup ilan etti. Bu şekilde bazen biri, bazen diğeri kazandı ve iyice yorulana kadar eğlenmeye devam ettiler.

Sonunda Kintaro ayağa kalkıp dedi ki:

“Bugünlük bu kadar yeter. Güreşmek için çok güzel bir yer bulduk. Yarın yine geliriz. Ama şimdi evlerimize gidelim. Haydi!” Böyle söyledikten sonra Kintaro önde, hayvanlar arkada eve doğru yola koyuldular.

Biraz yürüdükten sonra, vadi içinden geçen bir nehrin kenarına vardılar. Kintaro ve tüylü arkadaşları durup nehri nasıl geçeceklerini düşündüler. Köprü yoktu ve nehir hızla akıyordu. Hayvanlar ciddileşmişti, suyu aşır akşam evde olmanın yolunu düşünmeye başladılar.

Fakat Kintaro dedi ki:

“Bir dakika bekleyin. Hepinize güzel bir köprü yapacağım hemen.”

Ayı, geyik, maymun ve tavşan ne yapacağını görmek için ona baktılar.

Kintaro, nehir kenarındaki ağaçlara doğru yürüdü. Sonunda suyun hemen kenarındaki çok büyük bir ağacın önünde durdu. Ağacın gövdesini kavrayıp bütün gücüyle çekti: bir, iki, üç! Üçüncüsünde Kintaro öyle büyük kuvvetle çekti ki, kök yerinden çıktı, ağaç tam nehrin üzerine düştü. Böylece mükemmel bir köprü oluştu.

“İşte,” dedi Kintaro, “köprüm hakkında ne düşünüyorsunuz? Güvenlidir, korkmayın. Beni takip edin,” dedi ve nehri ilk geçen kendisi oldu.

Dört hayvan, Kintaro'nun ardından nehri geçti. Daha önce hiç bu kadar güçlü birini görmemişlerdi. Hepsı bağıştı:

“Ne kadar güçlü! Ne kadar da güçlü!”

Bütün bunlar yaşanırken, nehrin kenarında suya bakan birisi, kayanın üzerinde dikilmiş onları gözlüyordu. Kintaro ve hayvan dostlarını şaşkınlık içinde izledi. Bu çocuğun

koca ağacı kökünden söküp nehrin üzerine bir köprü olacak şekilde serdiğini görünce rüyada olmadığından emin olmak için gözlerini ovuşturdu.

Oduncu -kıyafetine bakılırsa oduncuydu- gördüklerine şaşıtı kaldı, kendi kendine dedi ki:

“Bu sıradan bir çocuk değil. Kimin oğlu acaba? Akşam olmadan öğreneceğim bunu.”

Hemen bu tuhaf grubun arkasına takılıp nehri geçti. Kintaro bundan habersizdi, takip edildiği aklına bile gelmedi. Nehrin diğer tarafına ulaşınca Kintaro ile hayvanların yolu ayrıldı. Kintaro onu bekleyen annesine, hayvanlar ise ormandaki inlerine gittiler.

Kintaro, çamların ortasında bir kibrit kutusu gibi kalan evine girer girmez annesini selamlayıp dedi ki:

“Okkasan (anne), ben geldim!”

“O, Kimbo!” dedi annesi gülümsedi oğlunun uzun bir günün ardından sağ salım eve döndüğüne sevinerek. “Bugün çok geciktin. Başına bir şey geldi diye çok korktum. Nerelerdeydin bakayım?”

“Dört arkadaşımı yani ayı, geyik, maymun ve tavşanı tepelere getirdim. Kimin en güçlü olduğunu görmek için güreş müsabakası yaptırdım onlara. Oyun oynarken çok eğlendik. Yarın aynı yere yine gideceğiz, tekrar güreş yapacağız.”

“Peki söyle bakalım, en güçlü kim?” diye sordu annesi, bilmiyormuş gibi yaparak.

“Ah, anne,” dedi Kintaro, “en güçlü benim, bilmiyor musun? Güreşmeme gerek bile yoktu.”

“Peki, senden sonra en güçlü kim?”

“Benden sonra en güçlü olan ise ayı,” diye cevap verdi Kintaro.

“Peki ya ayıdan sonra?” diye sordu annesi.

“Ayıdan sonra hangisinin en güçlü olduğunu söylemek zor. Geyik, maymun ve tavşan aynı güçte gibi gözüküyorlar,” dedi Kintaro.

Kintaro ve annesi, bir anda dışarıdan gelen bir sesle irkildi.

“Beni dinle küçük çocuk! Bir daha güreşeceğiniz zaman, bu yaşlı adamı da yanınızda götürün. O da yarışa katılmak istiyor!”

Bu, Kintaro’yu nehirden beri takip etmiş olan oduncuydu. Takunyalarını çıkarıp eve girdi. Yama-uba ve oğlu çok şaşırılmıştı. Davetsiz misafire merakla baktılar. Daha önce onu hiç görmemişlerdi.

“Kimsiniz siz?” diye bağırdılar.

Oduncu güldü:

“Kim olduğum şu an için önemli değil. Ama en güçlü kolların sahibi kim, görmek istiyorum. Ben mi, bu çocuk mu?”

Ömrü boyunca ormanda yaşamış olan Kintaro, yaşlı adama yanıt verdi:

“İsterseniz deneriz, ama kim kazanırsa kazansın öfkelenmeyeceksiniz.”

Bunun üzerine Kintaro ve oduncu, sağ kollarını uzatıp birbirlerinin elini kavradı. Kintaro ve yaşlı adam, uzun süre bilek güreşine tutuştu. Her güreşçi, karşısındakinin kolunu bükmeye çalışıyordu; fakat yaşlı adam çok güçlüydü ve ikili

eşit kuvvetteydi. Sonunda yaşlı adam, berabere kaldıklarını söyleyerek çekildi.

“Hakikaten çok güçlü bir çocuksun. Sağ kolumun gücüne sahip olmakla övünebilecek adamların sayısı bir elin parmaklarını geçmez!” dedi oduncu. “Seni birkaç saat önce nehrin kenarında gördüm. Akıntıyı geçmek için o koca ağaçtan köprü yaptın. Gördüklerime inanamadım. Seni evine kadar takip ettim. Biraz önce tecrübe ettiğim üzere, kol gücün gördüklerimin gerçek olduğunu kanıtlıyor. Büyüdüğünde şüphesiz, Japonya’daki en kuvvetli adam olacaksın. Bu uzak dağlarda herkesten saklı yaşıyor olman çok yazık.”

Sonra Kintaro’nun annesine döndü:

“Ve sen, çocuğunu başkente götürmek aklına gelmedi mi hiç? Orada bir samuray gibi kılıç taşımayı öğrenebilir.”

“Oğlumla bu kadar ilgilendiğiniz için çok teşekkürler,” dedi annesi, “fakat gördüğünüz gibi oğlum yabani ve eğitimsizdir. Korkarım, söylediklerinizi yapmak çok güç. Bebekken bile çok kuvvetliydi. O yüzden oğlumu ülkenin bu ıssız köşesine sakladım, zira yanına yaklaşan herkesin canını yakıyordu. Bir gün oğlumu iki kılıçlı bir samuray olarak görmeyi hep istemişimdir; ama başkentte bizi takdim edecek sözü dinlenir kimseyi tanımıyoruz. Korkarım ki umudum asla gerçekleşmeyecek.”

“Bu konuda hiç endişelenmeyin. Size gerçeği söyleyeyim: Ben oduncu filan değilim! Japonya’nın en büyük generallerinden biriyim. Adım Sadamitsu’dur ve kudretli Lort Minamoto-no-Raiko’nun hizmetlisiyim. Ülkeyi dolaşıp ordusunda görev almak üzere yetiştirilecek güçlü çocukları bulmam için beni görevlendirdi. Bu görevi en iyi şekilde yerine getirmek için oduncu kılığına girdim. Şansım yaver

gitti, hiç ummadığım anda oğlunuzla karşılaştım. Eğer oğlunuzun samuray olmasını gerçekten istiyorsanız, onu götürüp Lort Raiko'ya asker adayı olarak takdim edeceğim. Ne dersiniz?”

Nazik general planını aşama aşama açıkladıkça, Kintaro'nun annesinin kalbi sevinçle doldu. Hayatı boyunca dilediği tek şeyin gerçekleşmesi için harika bir şansı bu: Ölmeden önce oğlunu bir samuray olarak görebilecekti.

Saygıyla başını öne eğen kadın cevap verdi:

“Eğer bu söylediklerinizi yaparsanız, oğlumu size emanet edeceğim.”

Bütün bu zaman boyunca Kintaro, annesinin yanında konuşulanları dinlemişti. Annesi sözlerini bitirince haykırdı:

“Ah, ne kadar mutluyum! Generalle gideceğim ve bir gün samuray olacağım!”

Böylece Kintaro'nun kaderi yazılmış oldu. General, hemen Kintaro'yu yanına alıp başkente doğru yola çıkmaya karar verdi. Yama-uba, oğlundan ayrıldığı için çok üzülüyordu; hayattaki tek varlığı oğluydu. Ama Japonya'da söylendiği üzere “matemini güçlü yüzünün ardına sakladı” ve üzüntüsünü belli etmedi. Bu ayrılığın oğlunun iyiliği için olduğunu biliyordu ve tam yola çıkmak üzereyken cesaretini kırmamalıydı. Kintaro, annesini asla unutmayacağına söz verdi. İki kılıç kuşanmış bir samuray olunca ona bir ev yapıp yaşlılığında annesine bakacağını söyledi.

Ona hizmet eden bütün hayvanlar; ayı, geyik, maymun ve tavşan gideceğini öğrenir öğrenmez Kintaro'nun yanına geldiler ve eskisi gibi ona hizmet edip edemeyeceklerini sordular. Temelli gittiğini öğrenince dağların yamacına kadar Kintaro'ya eşlik edip vedalaştılar.

“Kimbo,” dedi annesi, “dikkatli davran ve uslu ol.”

“Bay Kintaro,” dedi sadık hayvanlar, “size iyi yolculuklar ve sağlıklı bir hayat diliyoruz.”

Sonra hepsi bir ağaca tırmanıp son bir kez Kintaro’ya baktılar, gölgesi yok olana dek onu izlediler.

General Sadamitsu, hiç ummadığı bir zamanda Kintaro gibi genç bir yeteneği keşfettiği için neşeyle koyuldu yola.

Gidecekleri yere varınca General, Kintaro’yu bir an önce Lort Minamoto-no-Raiko’ya götürdü, çocuğu nasıl bulduğunu ve onun ne kadar kuvvetli olduğunu anlattı. Lort Raiko, duyduklarından çok memnun oldu. Kintaro’nun getirilmesini istedi ve onu hizmetkârlarından biri yaptı.

Lort Raiko’nun ordusunda kahramanlıklarıyla ün salmış “Dört Yiğit” vardı. Bu savaşçılar, askerlerin en cesur ve güçlüleri arasından seçilmişti. Bu küçük ve seçkin grup, tükenmez cesaretleriyle bütün Japonya’da tanınıyordu.

Kintaro büyüyüp adam olunca efendisi onu Dört Yiğit’in başı yaptı. İçlerinde en güçlüsü oydu. Bu olay üzerinden çok geçmedi, insan yiyen bir canavarın yakınlarla musallat olduğu haberi geldi. İnsanlar korkudan perişandı. Lort Raiko, onları bu beladan kurtarması için Kintaro’ya emir verdi. Kintaro, kılıcını kullanacak olmanın sevinciyle hemen işe koyuldu.

Canavarı ininde bastı, koca kafasını kesip zafer müjdesiyle efendisine götürdü.

Kintaro, artık ülkenin en büyük kahramanıydı. Kudreti, şerefi ve zenginliği de o denli arttı. Sözüünü tutup yaşlı annesine geniş bir ev yaptı. Kintaro ve annesi, başkentteki bu evde mutlu bir şekilde yaşadılar.

Prenses Hase'nin Hikâyesi (Eski Japonya'dan Bir Hikâye)

Uzun zaman önce, Japonya'nın eski başkenti Nara'da Prens Toyonari Fujiwara adında bilge bir adam yaşırdı. Karısı asil, güzel ve iyi bir kadındı; adı, Prenses Murasaki (Mennekşe) idi. Çok genç yaşta, aileleri tarafından Japon adetlerine uygun bir şekilde evlendirilmişlerdi. O günden beri mutlu bir şekilde yaşıyorlardı. Fakat onları üzen bir şey vardı. Yıllar geçmesine rağmen çocukları olmuyordu. Bu yüzden çok mutsuzdular; çünkü ikisi de bir çocuk sahibi olmayı, onun büyümesini, yaşlandıklarında onlarla ilgilenmesini, soyadlarını sürdürüp onlar öldükten sonra atalarını anmasını çok istiyorlardı.

Prens ve güzel karısı, uzun süre düşünüp konuştuktan sonra Hase-no-Kwannon (Hase'deki Rahmet Tanrıçası) tapınağına giderek hacı olmaya karar verdiler. Çünkü yüzyıllardır sürdürülen bu güzel dini geleneğe göre, Rahmet Annesi Kwannon ölümlülerin dualarını kabul ederek onlara en çok istedikleri şeyi veriyordu. Şüphesiz, duayla geçirilen bunca yılın ardından, hac yolculukları kabul edilecek ve güzel bir çocukları olacaktı. Çünkü karı kocanın en çok ihtiyaç duyduğu şey bir evlat sahibi olmaktı. Hayatta istedikleri diğer her şeye sahiptiler; ama onların gözünde bütün bunların hiçbir kıymeti yoktu. Çünkü gönüllerinin asıl arzusu gerçekleşmemişti.

Prens Toyonari ve karısı, Hase'deki Kwannon Tapınağı'na gidip uzun süre orada kaldılar. Her gün tütsü yakıp Kutsal Anne Kwannon'a dua ediyor, onlara bir çocuk ver-

mesi için yalvarıyorlardı. Nihayet duaları kabul oldu.

Prenses Murasaki, bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Artık çok mutluydu. Kocasıyla birlikte çocuklarına Hase-Hime yani “Hase Prensesi” adını verdiler; zira Hase’deki Kwannon’un onlara bir armağanıydı bu çocuk. Kızlarının üzerine titrediler, ona çok iyi baktılar. Çocuk günden güne güçlendi, güzelleşti.

Küçük kız beş yaşındayken, annesi ölümcül bir hastalığa tutuldu. Ne hekimler ne de ilaçlar çare olabildi. Son nefesini vermeden önce kızını yanına çağırdı, saçlarını okşayıp dedi ki:

“Hase-Hime, annen daha fazla yaşayamayacak. Ben ölüyorum ama sen büyüyip iyi bir kız olacaksın. Dadını ve aileni üzme, tamam mı? Belki baban tekrar evlenir, başka bir annen olur. Böyle olursa, benim için üzülp yas tutma. Babanın ikinci karısını öz annen gibi gör. Ona ve babana itaat et, iyi bir evlat ol. Unutma, senden büyüklere saygılı, senden küçüklere ise şefkatli olmalısın. Büyüyüp örnek bir kadın olacağını ümit ederek ayrılıyorum bu dünyadan.”

Hase-Hime, saygıyla annesini dinledi ve istediklerini yapacağına söz verdi. “İnsan yedisinde neyse, yetmişinde odur,” diye bir atasözü vardır. İşte Hase-Hime de annesinin dilediği gibi iyi ve itaatkâr bir prenses olacaktı. Gerçi şu an için annesinin kaybını anlayamayacak kadar küçüktü.

İlk karısının ölümünün üzerinden çok geçmeden Prens Toyonari tekrar evlendi. Yeni karısı Prenses Terute soylu bir aileden geliyordu. Ne var ki, ilk karısından çok farklıydı! İyi ve bilge Prenses Murasaki’nin aksine bu kadın zalim ve kötü kalpliydi. Üvey kızını hiç sevmiyordu, öksüz kıza hep kötü davranıyordu. Kendi kendine diyordu ki:

“Bu benim çocuğum değil! Benim çocuğum değil bu!”

Fakat Hase-Hime, bütün bu kötülöklere sabırla katlanıp üvey annesine hizmet etti, ona hep itaat etti ve güzel annesinin öğrettiğı gibi asla sorun çıkarmadı. Dolayısıyla, üvey annesi Terute'nin ondan şikâyet etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Küçük Prenses çok çalışkandı. En sevdiği dersler müzik ve şiirdi. Her gün saatlerce ders çalışırdı. Babası, koto (Japon arpi) çalmayı ve edebiyatı öğrenmesi için ona en iyi hocaları tutmuştu. On iki yaşına geldiğinde o kadar güzel koto çalabiliyordu ki, üvey annesiyle birlikte İmparator'a bir müzik dinletisi sunmak üzere saraya davet edildiler.

Kiraz Çiçeğı Festivali zamanıydı ve sarayda şenlikler düzenleniyordu. Festival havasına iyice kendini kaptıran İmparator, Prenses'ten koto çalmasını istedi. Üvey annesi Prenses Terute de flütle ona eşlik edecekti.

İmparator yüksek bir çardakta oturuyordu; önüne, ince ince kesilmiş bambu dallarıyla mor püsküllerden bir perde asılmıştı. Böylece Majesteleri her şeyi görebiliyor ama kendisini kimse göremiyordu. Çünkü sıradan halk, onun kutsal yüzüne bakamazdı.

Hase-Hime, genç yaşına rağmen yetenekli bir müzisyendi; muhteşem hafızası ve yeteneğıyle öğretmenlerini kendine hayran bırakırdı. Bu önemli günde de çok güzel çaldı. Ama üvey annesi Prenses Terute tembel bir kadındı ve düzenli şekilde pratik yapmıyordu. Bu yüzden, konserin yarısında çalmayı bırakıp saray hanımlarından birinin yerine devam etmesini istedi. Rezaletti bu. Üvey kızı mükemmel bir şekilde koto çalarken, kendisi başarısız olduğı için kıskançlığına kapıldı. Bu da yetmezmiş gibi İmparator, sarayda sunduğı müzik ziyafeti nedeniyle küçük Prenses'e birçok hediye gönderdi.

Şimdi Prenses Terute'nin üvey kızından nefret etmek için bir nedeni daha vardı; zira şans yüzüne güldü ve bir erkek çocuğu oldu. İçinden şöyle diyordu:

“Hase-Hime burada olmasaydı, babasının bütün sevgisi oğlumun olurdu.”

Kendini kontrol etmeyi asla öğrenememiş olan bu kadının kötü düşüncesi, sonunda üvey kızının canını alma arzusuna dönüştü.

Bir gün gizlice bir zehir getirtti ve bunu bir miktar şarapla karıştırdı. Zehirli şarabı bir şişeye boşalttı. Benzer bir başka şişeye ise normal şarap döktü. Mayıs ayının beşi, Çocuklar Bayramı'ydı. Hase-Hime küçük kardeşiyle oynuyordu. Her yere savaşçı ve kahraman şeklindeki oyuncakları yaymışlardı, kardeşine bunlar hakkında harika hikâyeler anlatıyordu. İki kardeş dadılarının gözetimi altında eğlenip gülüyordu. Bu sırada Prenses Terute iki şarap şişesi ve leziz bir pastayla çıkageldi.

“İkiniz de çok uslu ve neşelisiniz,” dedi kötü Prenses Terute gülerek. “Ben de size ödül olarak biraz şarap getirdim. Uslu çocuklarıma pasta da yaptım.”

Farklı şişelerden iki bardak şarap doldurdu.

Üvey annesinin korkunç planı aklına bile gelmeyen Hase-Hime, bardaklardan birini alıp diğerini kardeşine verdi.

Zalim kadın, zehirli şişeyi dikkatle işaretlemişti; fakat odaya gelirken heyecanlanmıştı. Hızlıca bardakları doldurup zehirli olan bardağı farkında olmadan kendi oğluna vermişti. Gergin bir şekilde küçük Prenses'i izliyordu ama genç kızın yüzünde hiçbir değişiklik olmamasına şaşırdı. Birden küçük oğlan bağırdı ve acıyla kendini yere attı. Annesi hemen yanına koştu, bu sırada odaya getirdiği küçük şarap

şişelerini de ortadan kaldırmıştı. Hizmetçiler hemen hekim çağırdı ama çocuğu kurtaramadılar. Bir saat içinde annesinin kollarında öldü. O zamanlar hekimler bugünkü gibi bilgili değildi. Şarabın çocuğa dokunduğunu, havaleye yol açtığını düşündüler.

Böylece üvey kızını öldürmeye çalışan zalim kadın, kendi çocuğunu kaybederek cezasını bulmuş oldu. Fakat kendini suçlayacağına Hase-Hime'den daha da çok nefret etmeye başladı. Nefreti kalbini kapladı. Hase-Hime'ye zarar vermek için sürekli fırsat kolluyordu.

Hase-Hime, on üç yaşına geldiğinde yetenekli bir şair olarak tanınıyordu. Şiir, eski Japonya kadınlarının geliştirdiği ve büyük hürmet gösterilen bir sanattı.

Nara'da yağmur mevsimiydi. Sel taşkınları her gün bölgede büyük hasara yol açıyordu.

İmparatorluk Sarayı çevresinden geçen Tatsuta Nehri taşmak üzereydi ve dar nehir yatağı boyunca hızla akan suların gürültüsü, İmparator'u gece gündüz rahatsız ediyordu. Öyle ki, sonunda sinirleri bozuldu. Bütün Budist tapınaklarına bir ferman yollandı, nehrin gürültüsüne son vermesi için Tanrı'ya dua etmeleri istendi. Fakat çabaları boşunaydı.

Saray çevrelerinde, Prens Toyonari Fujiawara'nın kızı prenses Hase'nin, genç yaşına rağmen zamanın en hünerli şairi olduğu ve hocalarının da bunu onayladığı konuşulmaktaydı. Uzun zaman önce, güzel ve yetenekli bir kadın şair, manzum bir duayla Tanrı'ya yakarmış ve duası kabul olmuş, kuraklığın yakıp kavurduğu ülkesine yağmur yağmıştı. Kadın şair Ono-no-Komaçi'nin yaşam öyküsünü yazanlar böyle diyordu. Prenses Hase de yazdığı bir şiirle Tanrı'ya yakarırsa, nehrin gürültüsünü durdurup İmparator'u hastalığından kurtaramaz mıydı? Sarayda konuşulanlar, niha-

yet İmparator'un kulaklarına da ulaştı ve bu amaçla Prens Toyonari'yi çağırttı.

Babası onu çağırıp kendisinden istenileni anlattığında Hase-Hime hem çok korkmuş hem de şaşırılmıştı. Hakikaten, genç omuzlarına çok ağır bir yük yükleniyordu. Şiir marifetiyle İmparator'un hayatını kurtarması isteniyordu.

Nihayet beklenen gün gelip çattı ve Hase-Hime şiirini tamamladı. Altın tozlarıyla süslenmiş bir kâğıda yazdı şiirini. Babası, hizmetçileri ve bazı saray yetkilileriyle birlikte kabarıp taşan nehrin kenarına gittiler. Kız, kalbini Tanrı'ya açtı ve iki eliyle tuttuğu kağıdı göğe kaldırıp yazdığı şiiri yüksek sesle okudu.

Çevresindekiler olanlara çok şaşırdı. Suların uğultusu dinmişti. Hase-Hime'nin duası kabul olmuş, nehir susmuştu. Bundan sonra İmparator sağlığını hızla geri kazandı.

Majesteleri öyle memnun oldu ki, Hase-Hime'yi saraya çağırıp Çinjo-Korgeneral rütbesiyle ödüllendirdi. Prenses herkes tarafından saygı gördü.

Hase-Hime'nin başarısına sevinmeyen tek bir kişi vardı: üvey annesi. Hase-Hime'yi zehirlemek isterken kendi çocuğunu öldüren ve bu yüzden genç kıza olan kinini hiç unutmayan Terute, üvey kızının güç, şeref ve İmparator'un lütfuyla tüm sarayın hayranlığına kavuştuğunu görünce çileden çıktı. Kalbini kıskançlık alevi sarmıştı. Kocasına, Hase-Hime hakkında yalanlar anlatıp duruyordu ama nafileydi. Kocas, anlattıklarının hiçbirini dinlemiyor, yanıldığını söylüyordu.

Nihayet üvey anne, kocasının yokluğundan yararlanıp eski hizmetçilerinden birine masum kızcağızı Hibari Dağları'na götürüp onu orada öldürmesini emretti. Burası ülkenin en tenha topraklarıydı. Üvey annesi, küçük kız hakkında korkunç bir hikâye uydurdu. Ailemizin şerefini kurtarmanın tek yolu onu öldürmek dedi.

Hizmetçisi Katoda, hanımına itaat etmek zorundaydı. Neyse ki, akıllı davranıp kızın babası yokken Terute'ye itaat ediyor gibi yaptı ama aslında bu plana iştirak etmeyecekti. Hase-Hime'yi bir tahtırevana yerleştirip bölgede bulabildiği en ıssız yere götürdü. Zavallı çocuk, merhametsiz üvey annesine itiraz etmenin faydasız olduğunu biliyordu. Bu yüzden sesini çıkarmadan gitti.

Fakat yaşlı hizmetçi, genç Prenses'in masum olduğunu biliyor, üvey annesinin anlattıklarına inanmıyordu. Bu yüzden kızcağızın hayatını kurtarmaya karar verdi. Ama zalim hanımına eli boş dönemeyeceğini, kızı öldürdüğünü kanıtlaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden, bu ıssız yerde kalmaya karar verdi. Birkaç köylünün yardımıyla küçük

bir ev yaptı, karısına gizlice haber yollayıp yanına gelmesini istedi. Bu iyi kalpli karı koca, bahtsız Prenses'i korumak için ellerinden geleni yaptılar. Hase-Hime, bütün bu zaman boyunca babasına olan güvenini yitirmedi. Eve gelip de onu bulamayınca hemen kızını aramaya başlayacağını biliyordu.

Birkaç hafta sonra Prens Toyonari eve geldi. Karısı ona, Hase-Hime'nin çok kötü bir şey yaptığını ve cezalandırılmaktan korktuğu için evden kaçtığını söyledi. Toyonari, bunu duyunca çok endişelendi, perişan oldu. Evdeki herkes aynı hikâyeyi anlatmıştı: Hase-Hime birden ortadan kaybolmuştu, neden ve nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Prens, ailesi hakkında yayılabilecek söylentilerden korktuğu için olay çıkarmadı; ama aklına gelen her yeri arattı. Fakat hiçbir sonuç alamadı.

Bir gün, bu korkunç endişeyi unutmaya çalışırken bütün adamlarını çağırdı ve dağlarda ava çıkmak üzere hazırlık yapmalarını istedi. Hemen hazırlanıp atlarına atladılar,

kapıda efendilerini beklediler. Toyonari, atını hızla sürdü ve ardından gelen kalabalık maiyetiyle Hibari Dağları'na vardı. Adamlarıyla arasındaki mesafe arttı ve sonunda tablolarındaki gibi güzel ve dar bir vadide buldu kendini.

Etrafındaki güzel manzarayı seyrederken çok yakınlardaki tepelerin birinde ufak bir ev gördü. Sonra bir şeyler okuyan berrak ve güzel bir ses işitti. Böyle تنها bir yerde kitap okuyan kişi kim olabilir diye merak etti, atını seyisine emanet edip tepedeki eve doğru yürüdü. Yaklaştıkça şaşkınlığı arttı; çünkü kitap okuyanın güzel bir kız olduğunu gördü. Evin kapısı ardına kadar açıktı ve kız manzarayı görececek şekilde oturmuştu. Dikkatle dinleyince, kızın Budist kitaplarını büyük bir huşuyla okuduğunu duydu. Merakı daha da arttı. Küçük kapıdan bahçeye girdi ve başını kaldırınca, kaybettiği kızı Hase-Hime'yi gördü. Kız, işine öyle dalmıştı ki, babası konuşana dek onu ne gördü ne de duydu.

“Hase-Hime!” diye bağırdı babası, “Sensin, güzel kızım Hase-Hime!”

Şaşkınlıktan, ona seslenen kişinin babası olduğunu bile anlayamadı. Sanki dili tutulmuş gibi donup kaldı.

“Baba, baba! Sensin gerçekten, babacım!” diyebilirdi ancak. Babasına koşup kolundan tuttu, sarıldı, gözyaşlarına boğuldu.

Babası, Hase-Hime'nin koyu saçlarını okşadı. Başına gelen her şeyi anlatmasını istedi. Ama kız ağlamaya devam etti. Toyonari, kızını bulduğuna inanmıyordu.

Sonra sadık hizmetçi Katoda çıkageldi. Efendisi önünde saygıyla eğilip olan biten her şeyi anlattı, içindekileri döktü. Kızının nasıl olup da bu تنها yere geldiğini, neden iki yaşlı hizmetçiyle bu evde yaşadığını açıkladı.

Prens'in şaşkınlığının ve öfkesinin sınırı yoktu. Hemen avı bırakıp kızıyla birlikte eve doğru yola çıktı. Adamlarından biri dörtnala koşturarak ev ahalisine müjdeli haberi yetiştirdi. Bunu duyan üvey anne, kocasından korkup evden kaçtı ve babasının evine gitti. Kötü üvey anneden bir daha hiç haber alınmadı.

Yaşlı hizmetçi Katoda, efendisi tarafından en yüksek rütbeyle ödüllendirildi; ömrünün sonuna kadar küçük Prenses'e bağlı bir şekilde mutlu yaşadı. Prenses, hayatını bu sadık hizmetçiye borçlu olduğunu hiç unutmadı. Hase-Hime, artık üvey annesinin kötülükleri olmadan babasıyla birlikte mutlu ve huzurlu bir hayat sürdü.

Prens Toyonari, erkek çocuğu olmadığı için saray soylularından birinin oğlunu varisi ilan etti ve birkaç yıl sonra da kızı Hase-Hime'yle evlendirdi. Hase-Hime bir erkek çocuk dünyaya getirdi. Böylece Toyonari hâlâ sağlıklıyken önce torun sahibi olmanın mutluluğunu yaşadı.

Hase-Hime, uzun bir ömür sürdü. Herkes onu, Prens Toyonari'nin kadim evini yönetmiş en bilge, en mütedeyyin ve en güzel hanım olarak andı.

Kioto'daki Budist tapınakların birinde günümüze kadar korunmuş bir örgü işi vardır. Bu, üzerine nilüfer köklerinden ipek iplerle Buda figürü işlenmiş çok güzel bir kilim parçasıdır. Bu kilimi, iyi kalpli Prenses Hase'nin işlediği söylenmektedir.

Ölmek İstemeyen Adamın Hikâyesi

Evvel zaman içinde Sentaro adlı bir adam yaşardı. So-yadı, “milyoner” anlamına geliyordu. Gerçi milyoner falan değildi; ama yoksul da değildi. Babasından küçük bir servet kalmıştı, bu parayla yaşıyordu. Geçim derdi yoktu, çalışmayı da düşünmüyordu. Ta ki otuz iki yaşına basıncaya kadar.

Bir gün, sebepsiz yere aklına hastalık ve ölüm düştü. Hasta olmak ya da ölmek düşüncesi, onu perişan etti.

“En az beş yüz altı yüz yaşına kadar, hiç hasta olmadan yaşamak isterim,” dedi kendi kendine. “Sıradan bir insanın ömrü çok kısa.”

Sade ve tutumlu bir hayat sürerek ömrünü dilediği kadar uzatması mümkün olabilir miydi?

Kadim imparatorlar tarihinde binlerce yıl yaşamış imparatorlardan bahsedildiğini biliyordu. Mesela, Prenses Yamato vardı. Beş yüzyıl yaşadığı söyleniyordu. Rekor uzunlukta bir ömre dair son hikâye buydu.

Sentaro, Şin-no-Şiko adlı bir Çin kralının öyküsünü işiti-mişti. Bu kral, Çin tarihindeki en yetenekli ve güçlü hüküm-darlardan biriydi. Bütün büyük sarayları o yaptı, hatta Çin Seddi bile onun eseri-ydi. Dilediği her şeye sahipti ama saray-daki lükse, danışmanlarının bilgeliğine ve yönetiminin şanına rağmen mutsuzdu; çünkü bir gün ölüp bunların hepsini bırakmak zorunda olduğunu biliyordu.

Gece yattığında, sabah kalktığında, gün boyu ölüm düşüncesi, Şin-no-Şiko’nun peşini bırakmıyordu. Bu düşünce-

den kaçamıyordu. Keşke ölümsüzlük suyunu ele geçirebilseydi. İşte o zaman mutlu olacaktı.

Nihayet İmparator, saray halkını toplayıp hakkında çok şeyler okuyup işittiği ölümsüzlük suyunu bulup bulamayacaklarını sordu.

Saray halkından Jofuku, denizlerin ardında Horaizan adlı uzak bir ülke olduğunu ve orada yaşayan bazı keşişlerin ölümsüzlük suyunu elinde bulundurduğunu söyledi. Bu muhteşem sudan bir yudum içenler, sonsuza dek yaşıyorlardı.

İmparator, Jofuku'ya Horaizan ülkesine gidip keşişleri bulmasını ve sihirli iksirden küçük bir şişe getirmesini emretti. En iyi gemilerinden birini hazırlattı. Gemiye, Jofuku'nun keşişlere hediye olarak vermesi için hazineler ve değerli taşlarla doldurttu.

Jofuku, Horaizan ülkesine doğru yelken açtı; ama onu bekleyen İmparator'a geri dönmedi. Ancak o zamanlardan beri Fuji Dağı'nın öyküdeki Horaizan ülkesi ve iksirin sırrına sahip keşişlerin yuvası olduğu, Jofuku'ya da koruyucu tanrıları olarak tapındıkları söylenegelmiştir.

İşte Sentaro, bu hikâyede anlatılan keşişleri bulmaya karar verdi. Onların arasına katılarak ölümsüzlük suyunu elde edecekti. Çocukluğunda dinlediği hikâyelerden hatırladığına göre keşişler Fuji Dağı'nın zirvesinde yaşıyorlardı.

Evini akrabalarına emanet edip araştırmasına başladı. Ülkenin dağlık bölgelerini dolaştı, zirvelere tırmandı ama keşişleri bulamadı.

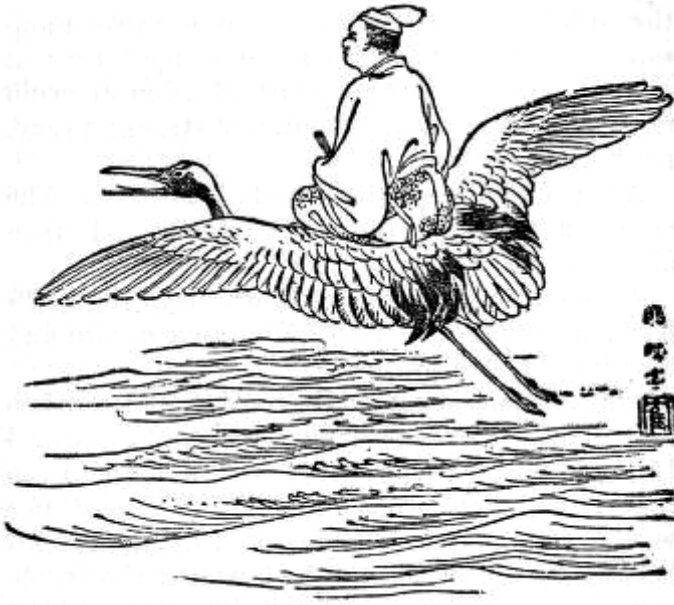
Sonunda bilinmeyen bir ülkede günlerce dolaşıktan sonra bir avcıyla karşılaştı.

“Acaba ölümsüzlük suyunu elinde bulunduran keşişler nerede yaşıyor, biliyor musunuz?” diye sordu Sentaro.

“Hayır,” dedi avcı, “keşişlerin nerede yaşadığını bilmiyorum ama buralara dadanmış bir soyguncu var. İki yüz üyesi bulunan bir çetenin başı olduğunu söylüyorlar.”

Bu tuhaf cevap Sentaro’nun canını sıktı. Keşişleri arayıp zaman kaybetmenin aptalca olduğunu düşündü. Hemen Jofuku’nun kabrine gitmeye karar verdi. Japonya’nın güneyinde Jofuku’ya keşişlerin tanrısı olarak tapınıyorlardı.

Sentaro türbeye ulaştı ve yedi gün boyunca dua etti. Bu kadar çok istediği şeyi bulabilmesinde ona yol göstermesi için Jofuku’ya yalvardı.

Yedinci gün, vakit gece yarısıyken Sentaro tapınakta dizleri üzerinde dua ettiği sırada, tapınağın en iç kapısı açılıverdi. Işıklar saçan bir bulutun içinde Jofuku belirdi, Sentaro’ya yaklaşmasını söyleyip dedi ki:

“Arzun bencilcedir ve kolayca bahsedilemez. Ölümsüz-

lük suyunu bulmak için keşiş olmak istiyorsun. Peki, keşiş hayatının ne kadar güç olduğunu biliyor musun? Keşişler, yalnızca meyve, böğürtlen ve çam ağacı kabuğu yiyebilir. Keşişler, kalpleri altın kadar saf ve dünyevi isteklerden uzak olsun diye kendilerini dünyadan tamamen koparmak zorundadır. Bu kurallara uydukça keşiş artık açlığı, soğuğu ve sıcaklığı hissedemez olur. Vücudu öyle hafiflemiştir ki, karıncalar bile onu taşıyabilir. Bu rütbeye ulaşan keşiş, ayakları ıslanmadan suyun üzerinde yürüyebilir.”

“Oysa sen, Sentaro, iyi yaşamayı ve rahatı pek seversin. Hatta sıradan insanlara hiç benzemiyorsun, boş gezenin boş kalfasınsın. Sıcığa da soğuğa da diğer insanlardan daha duyarlısın. Kış zamanı çıplak ayakla gezemez, ince kıyafetler giyemezsin! Keşiş hayatını yaşamak için gerekli sabrı ve ısrarı gösterebileceğini düşünüyor musun?

Yine de duana cevaben sana başka bir şekilde yardım edeceğim. Seni ölümün asla ulaşamadığı, insanların ebediyen yaşadığı Sonsuz Hayat Ülkesi’ne göndereceğim!”

Bu sözlerin ardından Jofuku, Sentaro’nun eline kâğıttan yapılmış küçük bir turna koydu ve sırtına binmesini istedi. Böylece Sonsuz Hayat Ülkesi’ne gidecekti.

Sentaro merak içinde kendisine söyleneni yaptı. Turna, rahatça binebileceği şekilde büyüdü. Sonra kanatlarını açtı, havada süzülüp dağların üzerinden denize doğru uçtu.

Sentaro ilk başta korkmuştu; ama sonra bu hızlı uçuşa alıştı. Binlerce kilometre yol aldılar. Kuş dinlenmek, yemek yemek için hiç durmadı. Zaten kâğıttan olduğu için yemeğe ihtiyacı da yoktu. Tuhaftır ki Sentaro’nun karnı da hiç acıkmadı.

Günler sonra bir adaya vardılar. Turna biraz daha uçtu, sonra yere indi.

Sentaro kuşun sırtından iner inmez turna kendiliğinden hemen katlanıp Sentaro'nun cebine girdi.

Sentaro, merakla etrafına bakmaya başladı. Sonsuz Hayat Ülkesi'nin nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyordu. Önce kırları biraz dolaştı, sonra şehre gitti. Elbette her şey, kendi ülkesindekinden çok farklıydı. Ülke ve insanları çok zengin gözükiyordu, burada kalıp bir hana yerleşmeye karar verdi.

Hancı nazık bir adamdı. Sentaro, yabancı olduğunu ve kalacak bir yer aradığını anlatınca Sentaro'nun rahat etmesi için şehrin valisiyle görüşüp gereken her şeyi ayarlayacağını söyledi. Hatta misafiri için bir ev buldu. Böylece Sentaro'nun en büyük dileği gerçekleşmiş oldu ve Sonsuz Hayat Ülkesi'nin sakinlerinden biri oldu.

Adalıların hatırlayabildiği kadarıyla burada hiç kimse ölmemişti. Hastalık, bilinmeyen bir şeydi. Hindistan ve Çin'den rahipler gelip Cennet adında güzel bir ülkeden söz etmişti. Burada tüm insanların kalbi mutluluk ve neşeyle doluydu ama Cennet kapılarına ancak ölümle ulaşılabilirdi. Bu gelenek nesilden nesle aktarıldı ama sonunda Cennet'e gidildiği dışında, ölüme dair bir şey bilen yoktu.

Sentaro ve sıradan insanlardan farklı olarak, bu ülkede yaşayanlar ölümden korkmak yerine onu arzuluyordu. Hepsi bitmek tükenmek bilmeyen hayatlarından bıkmıştı ve rahiplerin yüzyıllar önce anlattıkları Cennet adlı mutlu ülkeye gitmek istiyorlardı.

Sentaro, bütün bunları adalılarla konuşarak öğrendi. Duyduklarını ve gördüklerini düşününce her şeyin tersine döndüğü bir ülkede bulunduğu karar verdi. Burada her şey altüst olmuştu. Ölümden kaçmak istemişti. Sonsuz Hayat Ülkesi'ne büyük bir neşeyle gelmişti; ama kaderlerine

ölümün yazılmadığı ada sakinlerinin ölebilmeyi mutluluk addettiğini görmüştü.

O âna kadar zehir sandığı şeyi, bu insanlar sağlıklı gıdalar olarak yiyordu. Sentaro'nun alıştığı yiyecekleri ise beğenmiyorlardı. Başka ülkelerden tüccarlar geldiğinde, zengin insanlar zehir almak için onlara koşturuyordu. Zehirleri hevesle yutuyor, Cennet'e gidebilmek için ölmeyi ümit ediyorlardı.

Fakat başka diyarlarda öldürücü olan zehirler, bu tuhaf yerde hiçbir tesir göstermiyordu. Ölme umuduyla zehirleri yutan insanların sağlığı daha da artıyordu.

Ölümün neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorlardı ama nafiye. Varlıklı olanlar, hayatlarını iki ya da üç yüz yıla indirebilmek için bile bütün zenginliklerinden vazgeçmeye hazırdı. Hiçbir değişiklik olmadan ebediyen yaşamak, bu insanları bezdirmişti.

O dönemlerde çok satılan bir ilaç vardı. Bunu yüz yıl kadar kullandıktan sonra saçların beyazladığı ve bazı mide hastalıklarının başladığı söyleniyordu.

Sentaro restoranlarda zehirli kirpi balığının servis edildiğini ve insanların bunu enfes bir yemek olarak yediğini görünce şaşkına döndü. Seyyar satıcılar, kuduzböceklerinden yapılmış sosları satıyordu sokaklarda. Bu korkunç şeyleri yedikleri hâlde hiç kimse hastalanmıyordu.

Sentaro çok mutluydu. Kendi kendine, yaşamaktan asla usanmayacağını söylüyordu ve ölümü dilemek ona büyük bir saygısızlık gibi geliyordu. O, binlerce yıl yaşamak ve yaşamdan zevk almak istiyordu. Kendine bir iş kurdu ve o an için memleketine dönmeyi aklının ucuna bile getirmedi.

Fakat yıllar geçince işler ilk baştaki gibi sorunsuz gitme-

di. Büyük maddi kayıplar yüzünden işi zarar gördü. Komşularıyla geçinemedi. Bütün bunlar canını çok sıktı.

Sentaro için zaman, bir okun yaydan fırlayışı gibi hızlı geçiyordu çünkü sabahtan akşama kadar meşguldü. Üç yüz yıl işte böyle monoton bir şekilde geçti. Nihayet Sentaro bu ülkeden sıkılmaya başladı ve memleketini, eski evini özledi. Burada ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, hayat bir oyundan ibaret olacaktı. Burada sonsuza dek yaşamak aptalca ve sıkıcı değil miydi?

Sentaro, Sonsuz Hayat Ülkesi'nden kaçma arzusuyla, ölümden kaçmayı istediğinde ona yardım eden Jofuku'yu hatırladı. Memleketine dönebilmek için ona dua etti.

Duası biter bitmez, kâğıt turna cebinden fırlayıverdi. Sentaro, turnanın bunca yıl hiç zarar görmeden cebinde kalmasına çok şaşırdı. Kuş yine Sentaro'nun binebileceği kadar büyüdü. Kanatlarını açıp hızla Japonya'ya doğru uçtu.

Sentaro öyle kararsız biriydi ki, kuşun üzerine biner binmez ardına bakıp geride bıraktıkları yüzünden pişman oldu. Kuşu durdurmaya çalıştı ama nafile. Turna, okyanus üzerinde kilometrelerce yol almıştı.

Sonra bir fırtına çıktı ve muhteşem turna ıslanıp buruştu, denize düştü. Sentaro da onunla birlikte suyun dibini boyladı. Boğulmaktan o kadar çok korktu ki, feryat figan Jofuku'ya yalvardı. Etrafına baktı, görünürde gemi falan yoktu. Tuzlu su yutmuştu, perişanlığı bir kat daha arttı. Suyun üzerinde kalmaya çalışırken devasa bir köpekbalığının yaklaştığını gördü. Köpekbalığı koca ağzını açtı, Sentaro'yu yutmak üzereydi. Sentaro korkudan donup kalmıştı, sonunun yaklaştığını görünce avazı çıktığı kadar bağırıp onu kurtarması için Jofuku'ya yalvardı.

Şu işe bakın ki Sentaro kendi çığlıklarıyla uyandı! Tapınakta dua ederken uyuyakalmıştı. Bütün bu olağanüstü ve dehşet verici maceralar, rüyadan başka bir şey değildi. Korkudan soğuk terler attı, iyice afallamıştı.

Birden parlak bir ışığın kendisine yaklaştığını gördü. Işık tam ortasında bir elçi duruyordu. Elinde bir kitap vardı ve Sentaro'ya dedi ki:

“Beni Jofuku gönderdi. Duana icabet ederek rüyada Sonsuz Hayat Ülkesi'ni görmene izin verdi. Fakat orada yaşamaktan bıktın ve ölümlü olmak için kendi memleketine dönmeyi diledin. Jofuku seni sınamak için denize düşmene izin verdi, sonra seni yiyip yutması için bir köpekbalığı gönderdi. Gerçekten ölmek istemiyordun; bu nedenle o anda bütün gücünle bağırıp yardım istedin.

Bu yüzden, keşiş olmak veya ölümsüzlük suyunu bulmak istemen boşuna. Bunlar sana göre şeyler değil. Çünkü yeterince çetin bir hayatın yok. Senin için en iyisi evine gidip güzel ve üretken bir hayat yaşamak olacak. Atalarını her yıl anmayı unutma ve çocuklarının geleceğini hazırla. Böylece güzel yaşlanacak ve mutlu olacaksın. Ama ölümden kaçma arzundan vazgeçmelisin. Zira ölümden kurtuluş yoktur. Umarım şunu anlamışsındır: bencilce dileklerin gerçekleşmesi insanı mutlu etmez.

Bu kitapta bilmen gereken ilkeler yazıyor. Bunları öğrenirsen, doğru yolda ilerlersin.”

Bunları söyledikten sonra melek kayboldu. Sentaro derisini almış, unutmamak üzere aklına kazıymıştı. Elinde kitap, eski evine geri döndü. Bencilce dileklerinden vazgeçip iyi ve faydalı bir hayat sürmeye çalıştı. Kitapta yazılanları öğrendi ve evi bereketle doldu.

Bambu Oduncusu ve Ay Çocuk

Evvel zaman içinde bambu keserek hayatını kazanan yaşlı bir oduncu yaşardı. Çok yoksuldu. Hem de üzgündü; çünkü Tanrı ona bir çocuk vermemişti. İhtiyarlık günlerinde ona bakacak kimsesi yoktu. Bir gün emekli olacağından da hiç ümidi yoktu; ölüp mezara konana kadar çalışmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Her sabah, yemyeşil esnek bambu ağaçlarının gökleri süslediği orman ve tepelere giderdi. Seçtiği bambuları uzunlamasına keser, bir araya getirirdi. Sonra kestiği bambuları evine götürür, bunlardan çeşitli eşyalar yapardı. Bunları yaşlı karısıyla birlikte satarak geçimlerini kazanmaya çalışıyorlardı.

Yine bir sabah çalışmak için evden çıktı. Güzel bir bambu kümesi bulunca bunları kesmek için işe koyuldu. Birden yeşil bambu korusunu, üzerine ay doğmuş gibi parlak bir ışık bastı. Şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Işık, bambuların birinden akıyordu. Şaşkına dönen yaşlı adam, baltasını bırakıp ışığa yöneldi. Yaklaşınca bu güzel ışığın yeşil bambu kökündeki bir delikten geldiğini gördü. Harika bir şey olmuştu: Bu göзалıcı ışığın ortasında altı yedi santim boyunda küçücük ve olağanüstü güzellikte bir kız çocuğu vardı.

“Seni burada bambuların arasında çalışırken gördüğüm göre benim çocuğum olmalısın,” dedi yaşlı adam. Minicik çocuğu elinde taşıyıp evine götürdü, büyütmesi için karısına teslim etti. Minik kız öyle güzel ve küçüktü ki, yaşlı kadın, zarar görmesin diye onu sepete koydu.

Yaşlı çift artık çok mutluydu. Ömürleri boyunca çocuk hasreti çekmişlerdi ve şimdi adeta mucizevi bir şekilde çocuk sahibi olmuşlardı. Yaşlı ama sevgi dolu kalpleriyle küçük kıza baktılar.

O günden sonra yaşlı adam, kestiği bambuların yarıklarında altın ve değerli taşlar bulmaya başladı. Böylelikle zengin oldu. Güzel bir ev yaptı. Artık yoksul bambu oduncusu olarak değil zengin bir adam olarak tanınıyordu.

Üç ay çabucak geçti ve bu zaman zarfında bambu çocuk büyüdü, normal bir kızın boyuna ulaştı. Anne babası, kızın saçını yapıp ona güzel kimonolar giydirdi. Öyle muhteşem bir güzelliği vardı ki, onu bir prenses gibi perdelerin arkasına koydular ve hiç kimsenin görmesine izin vermediler. Sanki nurdan yapılmış gibiydi, bütün evi hoş ışık huzmeleriyle dolduruyordu. Ev, gece bile gündüz vakti gibi aydınlıktı. Varlığı, çevresindekilerde güzel bir tesir bırakıyordu. Yaşlı adam, ne zaman üzgün olsa, küçük kızına bir kez bakması yetiyordu. Küçük kıızı görünce üzüntüsü hemen kayboluyor, gençliğindeki gibi neşeye doluyordu.

Nihayet yeni buldukları çocuğa isim verme zamanı geldi. Yaşlı karı koca, meşhur bir isim koyucuyu çağırdı. O da kıza “Prenses Ayışığı” adını verdi, zira kızın bedeni o kadar çok ışık saçıyordu ki Ay Tanrısı’nın kızı olsa yeriydi.

Üç gün üç gece şarkılar, dans ve müzikle eğlendiler. Yaşlı çiftin bütün arkadaşları ve akrabaları oradaydı. Neşe içinde Prenses Ayışığı’nın ismini kutladılar. Herkes, Prenses Ayışığı’nın hayatlarında gördükleri en güzel şey olduğunu söylüyordu; ülkenin dört bucağındaki güzellikler, bu kızın yanında sönük kalırdı. Prenses’in güzelliği her yere yayıldı. Onu görmek isteyenlerin haddi hesabı yoktu. Ayrıca bir sürü talibi vardı.

Uzak ya da yakın memleketlerden gelen talipleri evin etrafında nöbet tutuyordu; veranda boyunca bir odadan diğerine geçtiği sırada çitlerde açtıkları deliklerden bakıp güzel Prenses'i görmeye çalışıyorlardı. Gece gündüz beklediler, güzel kızı görmek için uykularını feda ettiler ama nafile. Eve yaklaşıp yaşlı adam ve karısıyla ya da hizmetçilerden biriyle konuşmak istediler ama bu istekleri bile kabul edilmedi.

Onca bekleyişin sonu hep hayal kırıklığı olsa da, gece gündüz beklemeyi sürdürdüler. Prenses'i görme arzuları o denli büyüktü.

Sonunda bekleyenlerin çoğu, durumun umutsuz olduğunu anlayıp cesaret ve ümidini yitirdi. Beş şövalye haricinde hepsi evlerine döndü. Beş gencin gayret ve kararlılığı ise engelleri gördükçe daha da arttı. Yemek bile yemediler, kendilerine ne getirildiyse onunla yetindiler. Prenses'in evinin önünden hiç ayrılmadılar. Yaz kış demeden beklediler.

Bazen Prenses'e mektup yazıyorlardı ama hiç cevap gelmiyordu. Mektuplardan bir sonuç alamayınca şiir yazıp onları uykudan, yemekten, dinlenmekten hatta evlerinden alıkoyan umutsuz aşktan bahsettiler. Yine Prenses Ayışığı, bu dizeleri okuduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Bu umutsuz durum kış boyunca devam etti. Karlar eridi, soğuk rüzgârların yerini sıcak bahar günleri aldı. Sonra yaz geldi; toprak güneşle kavruldu. Sadık şövalyeler nöbete devam edip bekledi. Bu uzun ayların ardından yaşlı bambu oduncusuna seslenip merhamet etmesi, Prenses'i göstermesi için yalvardılar. Ama adam, kızın gerçek babası olmadığını ve dolayısıyla, onun sözünü dinlemeyeceğini söylemekle yetiniyordu.

Bu katı cevabın üzerine şövalyeler evlerine dönüp kibirli Prenses'in kalbine nasıl dokunabileceklerini düşünmeye

başladılar. Dua tespihlerini ellerine alıp evlerindeki dua köşesinde diz çöktüler, arzularının gerçekleşmesi için Buda'ya dua ettiler. Böylece günler geçti ama yine de evlerinde huzur bulamadılar.

Yine bambu oduncusunun evine doğru yola çıktılar. Bu sefer, yaşlı adam onları karşılayıp konuştu. Prenses hiçbir erkeği görmemekte kararlı mı diye sordular. Sonra adamdan, aşklarının büyüklüğünü, kışın soğuğu ve yazın sıcaklığında onun için nasıl beklediklerini, uykudan yemekten feragat ettiklerini, tek isteklerinin onu görmek olduğunu ve onlara tek bir şans verdiği takdirde bu uzun çileyi bir zevk olarak görececeklerini anlatmasını istediler.

Yaşlı adam gençlerin aşkına kulak verdi; çünkü bu sadık taliplerin hâline yürekten üzüyor ve güzel kızının bunlardan biriyle evlenmesini çok istiyordu. Bu yüzden, Prenses Ayışığı'na gidip saygıyla şunları söyledi:

“Seni daima cennetten bir varlık olarak gördüm. Bütün zahmetlere katlanıp kendi çocuğum olarak büyüttüm. Sen de benim çatımda yaşamaktan mutlu oldun. Senden istediğimi yapmayı kabul eder misin?”

Prenses Ayışığı, yaşlı adam için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını, ona sonsuz saygı duyduğunu ve kendi babası gibi sevdiğini söyledi. Bütün hatıralarını yaşlı çiftte borçlu olduğunu anlattı.

Yaşlı adam bu hürmetkâr sözleri işitince çok mutlu oldu. Sonra kızına, ölmeden önce tek dileği olduğunu söyledi: İyi bir gençle evlenip mutlu olduğunu görmek.

“Ben ihtiyar bir adamım, yaşıam yetmiş geçti. Ecelim yakındır. Bu beş talibi görüp birini seçmen gerekiyor.”

“Ama neden?” diye sordu Prenses, “Evlenmek istemiyorum ki!”

“Seni yıllar önce bulduğumda küçücük bir şeydin,” dedi yaşlı adam. “Büyük beyaz bir ışığın ortasıdaydın. Saklandığın bambudan ışık fışkırıyordu ve bu ışık beni sana götürdü. Bu yüzden senin sıradan bir ölümlü olmadığını düşündüm hep. Ben sağken dilediğin gibi yaşayabilirsin ama bir gün ben öleceğim, o zaman seninle kim ilgilenecek? Bu yüzden bu beş cesur adamla tanışmanı ve içlerinden biriyle evlenmeni istiyorum!”

Prenses, insanların söylediği kadar güzel olmadığından emin olduğunu ve içlerinden biriyle evlenmeyi kabul etse bile onu önceden tanımadığı için talibinin bu işten vazgeçebileceğini söyledi. Babası, cesur şövalyeler olduklarını söylese dahi onlara güvenemiyordu ve bu yüzden, gençlerle görüşmeyi uygun bulmuyordu.

“Söylediklerinin hepsi mantıklı,” dedi yaşlı adam, “ama sen nasıl erkeklerle görüşmek istiyorsun ki? Aylarca seni bekleyen bu adamlara maymun iştahlı diyemem. Yaz kış demeden bu evin önünde beklediler, seni elde edebilmek için yemek ve uykudan bile feragat ettiler. Başka ne isteyebilirsin?”

Prenses Ayışığı, onlarla görüşmeyi kabul etmeden evvel aşkını biraz daha sınamak istedi. Her bir şövalye, uzak ülkelere gidip Prenses’in arzu ettiği bir şeyi getirerek ona olan aşkını ispat etmeliydi.

Aynı akşam kızın talipleri geldi. Sırayla flüt çaldılar ve Prenses’e olan büyük ve sonsuz aşklarını anlatmak için kendi yazdıkları şarkıları okudular. Bambu oduncusu yanlarına gitti, kızının kalbini kazanmak için gösterdikleri sabır ve dirayet için onlara teşekkür etti. Sonra kızının mesajını beş gence ilette. Prenses, dilediğini ona getiren kişiyle evlenecekti. Böylece onları sınayacaktı.

Beş genç, bu koşulu kabul etti. Bunun mükemmel bir plan olduğunu düşünüyorlardı; çünkü böylece aralarında kıskançlık olması engellenmiş olacaktı.

Prenses Ayışığı, İlk Şövalye'ye haber yollayıp Hindistan'da Buda'ya ait taş kâseyi getirmesini istedi.

İkinci Şövalye, Doğu Denizi'nde bulunduğu söylenen Horai Dağı'na gidecek ve bu dağın zirvesinde büyüyen mucizevi bir ağaçtan bir dal getirecekti. Bu ağacın kökleri gümüş, gövdesi altındı ve meyvesi beyaz mücevherlerdi.

Üçüncü Şövalye'den Çin'e gidip alev sıçanını araması ve derisini yüzüp getirmesini istedi.

Dördüncü Şövalye, başında beş renkli taşı taşıyan ejderi bulup taşı getirmeliydi.

Beşinci Şövalye ise midesinde kabuk taşıyan kırlangıcı bulup kabuğu Prenses'e getirmeliydi.

Yaşlı adam bu güç görevleri göz önüne alarak mesajı iletmek istedi. Fakat Prenses'in başka koşulu yoktu. Emirleri beş genç adama harfiyen iletildi. Kendilerinden istenilenleri duyunca cesaretleri kırıldı, bütün bunlardan bezmişlerdi. Ümitsizce evlerine geri döndüler.

Fakat bir süre sonra Prenses'i düşününce kalplerindeki aşk canlandı ve onlardan istediği şeyleri yapmaya karar verdiler.

İlk Şövalye Prenses'e haber saldı, Buda'nın kâsesini aramak üzere yola çıktığını ve kâseyi ona getireceğini söyledi. Fakat ta Hindistan'a gidecek cesareti kendinde bulamadı, çünkü o zamanlarda yolculuk etmek, güç ve tehlikeli bir işti. Şövalye, Kyoto'daki tapınaklardan birine gidip rahibe büyük miktarda para vererek sunaktaki taş kâseyi aldı. Sonra bunu

altından bir beze sarıp üç sene sessizce bekledi ve kâseyi yaşlı oduncuya verdi.

Prenses Ayışığı, Şövalye'nin bu kadar çabuk dönmesine şaşırı. Kâseyi altın bezden çıkardı. Odanın ışıkla dolmasını bekliyordu ama kâse hiç parlamıyordu. Bunun sahte olduğunu, Buda'nın kâsesi olmadığını anladı. Kâseyi hemen geri verdi ve Şövalye'yle görüşmeyi reddetti. Şövalye kâseyi atıp evine döndü. Artık Prenses'i kazanma ümidini tamamen yitirmişti.

İkinci Şövalye, anne babasına sağlığı için hava değişikliği gerektiğini söyledi; çünkü Prenses'e olan aşkı yüzünden gittiğini söylemeye çekiniyordu. Evden ayrıldı. Altınlı gümüşlü ağaçtan bir dal getirmek üzere Horai Dağı'na doğru yola çıktığını Prenses'e haber verdi. Hizmetçilerinin yolun yarısına kadar ona eşlik etmesine izin verdi, sonra onları geri yolladı. Sahile ulaşınca küçük bir gemiye bindi. Üç günlük bir yolculuğun ardından karaya çıktı ve birkaç marangoz tutarak başka kimsenin ulaşamayacağı bir ev yaptırdı. Bu eve altı hünerli kuyumcuyu getirtti ve Horai Dağı'nda yetişen ağaçtan olduğuna Prenses'i inandıracak altın ve gümüşten bir dal yaptırdı. Kime sorsa Horai Dağı'nın gerçek değil efsane olduğu cevabını almıştı.

Dalın yapımı tamamlanınca Şövalye evine doğru yola çıktı. Yolculuk yüzünden bitap düşmüş gibi görünmeye çalıştı. Mücevherlerle donanmış dalı, cilalı bir kutuya koyup bambu oduncusuna götürdü ve kutuyu Prenses'e vermesini istedi.

Yaşlı adam, yol yorgunu gözükken Şövalye'ye kandı. Uzun yolculuğundan yeni dönmüş olduğunu sandı. Bu yüzden Prenses'i Şövalye'yle görüşmesi için ikna etmeye çalıştı. Ama Prenses sessizdi ve çok üzgün gözüküyordu. Yaşlı adam,

dalı gösterdi ve ülkenin hiçbir yerinde bulunamayacak muhteşem bir hazine olduğunu söyledi. Sonra Şövalye'den söz açtı, yakışıklılığından bahsetti ve ancak onun gibi cesur bir adamın Horai Dağı gibi uzak bir yere gidebileceğini söyledi.

Prenses Ayışığı dalı eline aldı ve dikkatle inceledi. Sonra babasına döndü, "Horai Dağı'nda yetişen ağaçtan altın ve gümüş bir dalı bu kadar çabuk ve kolay bir şekilde getirmek imkânsız. Üzgünüm ama bu dal gerçek değil," dedi.

Yaşlı adam, evin önünde beklemekte olan Şövalye'ye gitti ve dalı nerede bulunduğunu sordu. Genç adam, hiç tereddütsüz uzun bir hikâye uydurdu.

"İki yıl önce bir gemi alıp Horai Dağı'na doğru yola çıktım. Rüzgâr yönünde ilerledim ve Doğu Denizi'ne ulaştım. Sonra şiddetli bir fırtına koptu, günlerce oradan oraya savruldu, yönümü kaybettim. Nihayet yabancı bir adada buldum kendimi. Burada beni öldürüp yemekle tehdit eden ifritler vardı. Bu korkunç yaratıklarla dost olmayı başardım. Gemimin tamirine yardım ettiler. Sonra yine denize açıldım. Yemeğimiz bitti, hasta olduk. Sonunda yolculuğumun beş yüzüncü gününde, ufukta bir dağ zirvesi gözüme ilişti. Yaklaşınca bunun bir ada olduğunu anladım, tam ortasında yüksek bir dağ vardı. Buraya çıktım, birkaç gün dolaştıktan sonra sahilde bana yaklaşan bir ışık gördüm. Elinde altın bir kâse vardı. Yanına gidip Horai Dağı bu mu diye sordum. 'Evet, Horai Dağı bu,' diye cevap verdi."

Güçlkle zirveye tırmandım. Gümüş köklü altın ağaç oradaydı. O tuhaf ülkede nice harikalar vardı, anlatmaya kalksam zaman yetmez. Orada uzun süre kalmak istememe karşın dalı koparır koparmaz hemen buraya gelmek için yola çıktım. Olabildiğince hızlı davrandım ve dönüşüm dört yüz gün sürdü. Gördüğünüz gibi, giysilerim hâlâ ıslak. Üs-

tümü değiştirmek için bile durmadım, dalı hemen Prenses’e ulaştırmayı o kadar çok istiyordum.”

Tam o esnada, dalın yapımında çalışan fakat paralarını alamayan altı kuyumcu eve geldi ve emeklerinin karşılığını ödemesi için Prenses’e bir dilekçe yolladı. Yaprakları gümüş, meyveleri mücevherden altın dalı yapmak için bin günden fazla çalıştıklarını, dalı Şövalye’ye sunduklarını fakat kendilerine hiçbir ödeme yapılmadığını söylediler. Böylece Şövalye’nin hilesi ortaya çıkmış oldu. Prenses, uygun-suz bir talipten daha kurtulmuş olmanın sevinci içinde dalı memnuniyetle geri verdi. İşçileri çağırıp hakları olan parayı fazlasıyla ödedi. Adamlar mutlu bir şekilde oradan ayrıldılar. Ama eve dönerken Şövalye’ye rastladılar. Genç adam, sırrını ifşa ettikleri için işçileri öldüresiye dövdü, canlarını zor kurtardılar. Şövalye, öfkeden deliye dönmüş hâlde evine döndü. Prenses’i kazanma umudunu yitirince dünyadan elini eteğini çekti, dağlarda inzivaya çekildi.

Üçüncü Şövalye’nin Çin’de bir arkadaşı vardı. Alev sıçanının derisini göndermesi için bu arkadaşına mektup yazdı. Bu hayvanın özelliği, ateşin ona zarar verememesiydi. Bu istediğini yaptığı takdirde arkadaşına dilediğı kadar para vereceğine söz verdi. Arkadaşının gemisinin limana ulaştığı haberleri gelir gelmez, onu karşılamak için yedi gün at sürdü. Arkadaşına büyük miktarda para verdi ve alev sıçanının derisini aldı. Eve gelince deriyi dikkatlice bir kutuya koyup Prenses’e gönderdi ve cevabını bekledi.

Bambu oduncusu, kutuyu alıp kızına götürdü ve Şövalye’yle görüşmesi için ikna etmeye çalıştı. Ama Prenses Ayışığı yine reddetti. Önce deriyi ateşe vererek denemesi gerektiğini söyledi. Eğer gerçek ise yanmayacaktı. Kutunun sarıldığı bezi kaldırdı, kutuyu açtı ve deriyi ateşe attı. Deri

hemen alev aldı. Prenses, bu adamın da sözünü tutmadığını anladı. Yani üçüncü Şövalye de başarısız oldu.

Dördüncü Şövalye de öncekiler gibi cesaretsizdi. Başında beş renkli mücevheri taşıyan ejderi bulmak üzere yola çıkmak yerine bütün hizmetçilerini yanına toplayıp bütün Japonya ve Çin’de ejderi aramalarını ve bulana kadar da dönmemelerini emretti.

Hizmetçileri ve uşakları farklı yönlere dağıldı; fakat bu imkânsız emri yerine getirmeye hiç niyetleri yoktu. Kendilerine tatil ilan edip birlikte güzel yerlere gittiler, efendilerinin mantıksız isteğinden şikâyet ettiler.

Bu arada Şövalye, hizmetçilerinin mücevheri bulacağını düşünerek evini onarttı, Prenses’i karşılamak üzere güzel bir şekilde donattı, onunla evleneceğinden o kadar emindi ki.

Böyle bir sene bekledi; ama adamları hâlâ ejderin mücevherini getirmemişti. Şövalye çaresiz kaldı. Artık sabrı kalmamıştı. Yanına iki adam alıp bir gemi kiraladı ve kaptana, ejderi aramalarını emretti. Kaptan ve tayfası, böyle saçma bir arayışa katılmayı reddetti; fakat Şövalye sonunda onları ikna etmeyi başardı.

Birkaç gün denizde yol aldıktan sonra öyle bir fırtınaya tutuldular ki dinmek bilmedi. Sonunda Şövalye ejderi aramaktan vazgeçti. Gemisi sahile savrulmuştu, o günlerde insanların yön bilgileri de bugünkü kadar gelişmemişti. Yolculuktan ve endişeden yorgun düşmüş dördüncü talip de Prenses’i kazanma çabasından böylelikle vazgeçti. Çok ağır bir soğuk algınlığı yüzünden yatağa düştü.

Bölge valisi, yaşadığı sıkıntıyı duyunca ulaklar gönderip evine davet etti. Orada çektiği sıkıntıları düşünürken, Prenses’e olan aşkı öfkeye dönüştü ve yaşadığı bütün o güç

durumlardan Prenses'i sorumlu tutmaya başladı. Belki de Prenses ondan kurtulmak için onu öldürtmek istemişti ve bu yüzden onu imkânsız bir göreve göndermişti.

Bu sırada mücevheri bulmakla görevlendirdiği hizmetçileri onu görmeye geldi. Efendileri kızgın değildi, tam aksine hizmetçilerini görmekten çok memnundu. Bu duruma çok şaşırdılar. Efendileri, bu maceradan gına geldiğini ve bir daha Prenses'in evinin yakınından bile geçmeyi istemediğini söyledi.

Diğerleri gibi Beşinci Şövalye de görevinde başarısız oldu.

Bu zaman zarfında, Prenses Ayışığı'nın güzelliğini İmparator da işitmişti. Gerçekten söylendiği kadar güzel bir kız olup olmadığını görmesi için saray hanımlarından birini Prenses'e yolladı. Hakkında anlatılanlar doğruysa Prenses'i sarayına getirecek ve nedime yapacaktı.

Saray hanımı evlerine geldi ama Prenses, babasının ricalarına rağmen kadınla görüşmeyi reddetti. İmparator elçisi ısrar etti, "İmparator'un emri böyle," dedi. Prenses yaşlı adama, "Eğer beni saraya gitmeye zorlarsanız, dünya üzerinden kaybolurum," dedi.

Prenses'in saraya gelmemekte ısrar ettiği ve buna zorlandığı takdirde gözden kaybolacağı söylenince İmparator, bizzat gidip kızı görmeye karar verdi. Bambu oduncusunun evinin yakınlarında av gezisine çıktı, böylece Prenses'i kendisi görecekti. Yaşlı adama niyetini bildirdi ve onun da onayını aldı. Ertesi gün, İmparator maiyetiyle beraber yola çıktı, hızla ilerleyerek maiyetini geride bıraktı. Bambu oduncusunun evini buldu ve atından indi. Sonra eve girip doğrudan Prenses'in hizmetçileriyle birlikte oturmakta olduğu odaya gitti.

Ömründe bu kadar güzel birini görmemişti. Kız öyle güzel ışıldıyordu ki, İmparator'un gözleri kamaşmıştı. Kendini ona bakmaktan alamıyordu. Prenses Ayışığı, yabancı birinin kendisine baktığını fark edince odadan kaçmaya çalıştı; ama İmparator onu yakalayıp söyleyeceklerini dinlemesi için yalvardı. Kızın tek cevabı, yüzünü kollarıyla saklamak oldu.

İmparator sırlıklam âşık olmuştu. Onunla beraber saraya gelmesi için Prenses'e yalvardı. Ona istediği her şeyi verecekti. İmparatorluk tahtırevanlarından birini getirтип kızını hemen saraya götürmek istedi. Güzelliğinin sarayları süslemesi gerektiğini, burada bambu oduncusunun evinde saklanması haklılık olduğunu söyledi.

Fakat Prenses sözünü kesti. Saraya gitmeye zorlandığı takdirde bir anda gölgeye dönüşeceğini söyledi. Hatta bu sözleri söylediği anda yavaş yavaş gözden kaybolmaya başladı. İmparator ona bakarken görüntüsü silinmekteydi.

İmparator, eski şekline döndüğü takdirde onu rahat bırakacağına söz verdi. Prenses de yine eskisi gibi ışıldamaya başladı.

İmparator için dönüş vakti gelmişti. Bütün hizmetkârları, bunca zaman efendilerinin ne yaptığını merak etmişti. İmparator, Prenses'e veda edip üzgün bir şekilde oradan ayrıldı. Prenses Ayışığı dünyadaki en güzel kadındı. Onun yanında diğer bütün kadınlar sönük kalıyordu. Gece gündüz Prenses'i düşündü durdu. Majesteleri artık zamanını şiirler yazıp Prenses'e aşkını ve bağlılığını anlatmaya çalışmakla geçiriyordu. Şiirlerini Prenses'e gönderdi. Prenses, onunla görüşmeyi reddetse bile yazdığı şiirleri göndermeye devam etti ve nazik sözlerle, bu dünya üzerinde evlenebileceği başka hiç kimse olmadığını anlattı.

Bu sırada anne babası, Prenses'in her gece balkona oturup saatlerce Ay'a baktığını, sonra büyük bir hüznle göz-

yaşlarına boğulduğunu fark etti. Yine bir gece kalp ağrısı yaşıyormuş gibi ağlıyordu. Onu gören babası, neden bu kadar üzgün olduğunu sordu.

Gözlerinde yaşlarla babasının haklı olduğunu, gerçekten bu dünyaya ait olmadığını söyledi. Aslında gökteki Ay'ın çocuğuydu ve bu dünyadaki vakti kısa süre sonra sona erecekti. O Ağustos ayının on beşinde dostları Ay'dan gelerek onu götüreceklerdi. Anne babası da Ay'daydı ama dünyada bu kadar uzun zaman geçirdiği için onları ve ait olduğu Ay dünyasını unutmuştu. Ona bakıp büyüten anne babasını ve bunca zaman mutlu yaşadığı bu evi bırakacak olduğu için ağlıyordu.

Hizmetçileri bunu duyduğunda hepsi üzüldü. Prenses'in yakın zamanda onları bırakıp gidecek olduğunu düşününce hiçbir şey yiyip içemez hâle geldiler.

Haberler kendisine ulaştığı an İmparator, duyduklarının doğru olup olmadığını öğrenmeleri için kızın evine ulaklar yolladı.

Yaşlı bambu oduncusu İmparator'un ulaklarını karşılamak için dışarı çıktı. Son birkaç günün üzüntüsü, ihtiyar adamı çok yormuştu; çok daha fazla yaşlanmıştı, yetmiş yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Acı acı ağlayarak, haberin doğru olduğunu söyledi. Fakat Ay'dan gelecek elçileri esir alıp Prenses'in götürülmesini engellemek için elinden geleni yapacaktı.

Adamlar saraya dönüp olanları Majesteleri'ne anlattı. İmparator, ayın on beşinde evi gözetlemeleri için iki bin savaşçı gönderdi. Bin savaşçı çatıda konumlandı. Diğer bin savaşçı ise evin girişlerini bekledi. Hepsi eğitilmiş okçulardı, yayları ve oklarıyla bekliyorlardı. Bambu oduncusu ve karısı, Prenses Ayışığı'nı içerideki bir odaya sakladı.

Yaşlı adam o gece kimsenin uyumamasını emretti. Evdeki herkes, gözünü kırpmadan nöbet tutacak ve Prenses'i korumaya hazır olacaktı. Bu tedbirler ve İmparator'un silahlı adamlarının yardımıyla, Ay elçilerine karşı direnmeyi umuyordu; fakat Prenses, bütün bu önlemlerin faydasız kalacağını söyledi. Ay'dan gelecek dostlarının onu götürmesine engel olabilecek bir güç yoktu. İmparator'un adamları bile güçsüz kalacaktı. Sonra gözyaşları içinde yaşlı adam ve karısından ayrıldığı için çok üzgün olduğunu söyledi. Elinde olsa yaşlı çiftin yanında kalırdı, dünyadaki hayatı boyunca ona gösterdikleri sevgi ve iyiliğin karşılığında onlara bakmak istiyordu.

Gece bitmek bilmiyordu. Saman sarısı rengindeki Ay, gökte yükseldi, uykulu dünyayı altın ışığına boğdu. Çam ve bambu ormanlarını sessizlik kaplamıştı. Bambu oduncusunun evinin çatısında ise silahlı bin adam bekliyordu.

Sonra yavaş yavaş gün ağarmaya başladı ve herkes tehlikenin geçtiğini, Prenses Ayışığı'nın onlardan ayrılmayacağını umuyordu. Nöbetçiler birden ayın çevresinde bir bulut gördüler. Bulut yavaş yavaş yere doğru yuvarlandı, giderek yaklaştı. Eve geliyordu.

Kısa sürede gökyüzü tamamen kapandı, oduncunun evini bulutlar kapladı. Bulutun tam ortasında uçan bir at arabası, arabanın içinde de ışıldayan varlıklar görülüyordu. İçlerinden biri kralı andırıyordu. Grubun başı olduğu belliydi. Kral, arabadan inip havada asılı kaldı ve yaşlı adamı çağırırdı.

"Vakit geldi," dedi, "Prenses Ayışığı'nın geldiği yere, Ay'a geri dönmesi gerekiyor. Büyük bir hata işledi ve ceza olarak bir süre burada yaşaması için dünyaya gönderildi. Prenses'e ne kadar iyi baktığınızı biliyoruz. Bu yüzden sizi

zenginlik ve refahla ödüllendirdik. Bambuların arasına sizin için altın yerleştirdik.”

“Bu Prenses’e yirmi yıl boyunca baktım, onu büyüttüm ve bunca zaman tek bir hatası bile olmadı. Yani sizin aradığınız genç hanım, bu olamaz,” dedi yaşlı adam “Yalvarırım, başka bir yerde arayın onu.”

Bunun üzerine elçi yüksek sesle dedi ki:

“Prenses Ayışığı, sizin gibi asil birine yaraşmayan bu evden çıkın. Burada daha fazla durmayın.”

Bu sözler üzerine Prenses’in odasını kapatan perdeler kendiliğinden açıldı. Muhteşem güzelliğiyle her yanı aydınlatan Prenses ortaya çıktı.

Elçi, Prenses’e yol gösterip arabaya yerleştirdi. Prenses, ardına baktığında derin bir üzüntü içindeki yaşlı adamı gördü. Ona teselli edici sözler söyledi, kendi isteğiyle onlardan ayrılmadığını anlattı ve gökteki Ay’a her baktığında onu düşünmelerini istedi.

Bambu oduncusu, kızına eşlik edebilmek için yalvardı ama izin vermediler. Prenses, işlemeli ceketini çıkarıp hatıra olarak yaşlı adama verdi.

Arabada bekleyen Ay varlıklarından biri, kanatlı muhteşem bir kaftan tutuyordu. Bir diğerrinin elinde ise ölüm-süzlük suyuyla dolu küçük bir şişe vardı, bunu içmesi için Prenses’e verdi. Prenses biraz içtikten sonra suyu yaşlı adama vermek istedi ama engel oldular.

Kanatlı kaftanı giydirmek üzereydiler ki, kız şöyle dedi:

“Bir dakika bekleyin. Dostum İmparator’u unutmamalıyım. Hâlâ bir insan şeklindeyken ona son bir kez mektup yazarak veda etmeliyim.”

Elçiler ve arabadakiler, sabırsızlık içinde beklerken Prenses mektubunu yazdı. Ölümsüzlük suyunu da mektubun yanına koyup yaşlı adama verdi ve İmparator'a ulaştırmasını istedi.

Araba yavaşça göğe yükselip Ay'a doğru ilerledi. Herkes yaşlı gözlerle Prenses'in gidişini izlerken şafak söktü. Yeni günün gül rengi ışıkları eşliğinde, at arabası ve içindekiler bulutlara karışarak sabah rüzgârlarıyla birlikte uçup gitti.

Prenses Ayışığı'nın mektubu saraya ulaştırıldı. Majesteleri ölümsüzlük suyuna dokunmaktan korktuğu için onu mektupla birlikte ülkenin en kutsal dağının, yani Fuji Dağı'nın tepesine yolladı. İmparator'un temsilcileri, mektubu gün doğarken dağın zirvesinde yaktılar. Bugün bile insanlar, Fuji Dağı'nın tepesinden bulutlara doğru yanan mektubun dumanının yükseldiğini söylerler.

Matsuyama Aynası (Eski Japonya'dan Bir Hikâye)

Evvel zaman içinde eski Japonya'da ülkenin en ıssız yerlerinden Eçigo bölgesinde bir karı koca yaşırdı. Hikâyemiz başladığında bu çift evleneli birkaç yıl olmuştu ve küçük bir kızları vardı. Kızları, hayatlarının neşesi ve gururuydu. Yaşlılıklarında da onlara bakacak, anne babası için sonsuz bir mutluluk kaynağı olacaktı.

Bebekliğinden beri yaşadıkları güzel günler hep hatırlarındaydı. Kız bir aylıkken tapınağı ziyaret etmişler, annesi onu gururla taşımıştı. Küçük kızı, törene özgü kimonosuna sarıp ailenin koruyucu tanrısından onu koruyup kollamasını istemişlerdi. Sonra ilk oyuncak bebeklerini aldığı günü kutladılar. Anne babası her sene ona yeni bebekler ve minyatür eşyalar verdi. Ama hepsinden önemlisi, üçüncü yaş gününde ilk OBI'sini (uzun simli kumaştan kuşak) aldı. Kırmızı ve altın sarısı kuşak, artık bebekliği geride bıraktığının işareti olarak ince beline bağlandı. Yedi yaşına geldiğinde artık öyle tatlı diliydi ki anne babasının kalbi neşeyle doluyordu. Ayrıca onlara hizmet ediyor, sözlerini dinliyordu. Tüm imparatorlukta onlardan mutlu bir aile yoktu.

Bir gün evde büyük bir heyecan yaşandı; çünkü baba iş nedeniyle başkente çağırılmıştı. Fayton, tren gibi ulaşım araçları yoktu o zamanlar. Dolayısıyla, Matsuyama'dan Kyoto'ya ulaşmak çok güç bir işti. Yollar, engebeli ve kötüydü. Sıradan insanlar, gidecekleri yerlere yürümek zorundaydı. Hakikaten, o günlerde başkente gitmek, bugün bir Japonya'nın Avrupa'ya seyahat etmesi kadar zahmetli bir işti.

Yolculuk hazırlığında kocasına yardım eden kadın, onu nasıl güç bir görevin beklediğini bildiği için endişeliydi. “Keşke ben de seninle gelebilsem,” diyordu ama başkent, anne ve küçük çocuğunun gidemeyeceği kadar uzak bir mesafedeydi. Ayrıca, bir kadının görevi eviyle ilgilenmekti.

Nihayet her şey hazırды. Adam verandada durdu; küçük ailesi de yanındaydı.

“Endişelenmeyin, hemen geri geleceğim,” dedi adam. “Ben yokken her şeyle sen ilgilenmelisin, bilhassa da küçük kızımızla.”

“Tamam. Bizi merak etme. Kendine çok iyi bak ve sakın bir gün bile geç kalma, işin bitince hemen geri dön,” dedi kadın gözlerinden yaşlar dökülerek.

Tek gülümseyen küçük kızdı; çünkü ayrılık acısından habersizdi. Başkente gitmenin babasının her gün yaptığı gibi komşu köye yürümesinden çok farklı olduğunu bilmiyordu. Babasının yanına koşturdu, kolundan tuttu:

“Baba, seni uslu uslu bekleyeceğim ama bana hediye getir, tamam mı?”

Adam, gözlerinden yaşlar boşanan karısıyla gülen sevimli kızına son bir kez bakmak için başını çevirdiğinde birisi saçından çekiyor gibi hissetti. Onları bırakmak çok zor geliyordu, daha önce birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Ama gitmek zorundaydı. Düşünmemek için kendini zorladı, hızlı küçük bahçe kapısından çıktı. Karısı, kızını kollarına alıp karpıya koşturdu, çamlar arasındaki yoldan aşağı inen kocasını izledi, iyice uzaklaşana kadar bekledi. Şimdi tek seçebildiği kocasının siperli şapkasıydı. Sonunda o da gözden kayboldu.

“Baban gittiğine göre, o gelene kadar bütün işler bize düştü,” dedi kadın, eve girerken.

“Evet. Ama ben çok uslu olacağım,” dedi çocuk. “Babam gelince ne kadar uslu davrandığımı söyle, belki bana hediye verir.”

“Muhakkak ki baban sana çok güzel bir hediye getirecek. Biliyorum, çünkü sana bir bebek getirmesini istedim. Ama sen de her gün sağ salım eve dönsün diye baban için dua etmelisin.”

“Tamam. Babam eve döndüğünde çok mutlu olacağım,” dedi çocuk ellerini çırparak. Bu düşünceyle yüzü sevinçten parlıyordu. Kızının yüzüne bakınca annesinin ona olan sevgisi daha da büyüyordu.

Sonra ailesi için kışlık elbiseler yapmak üzere işe koyuldu. Tahta çıkırgını kurup ip eğirdi, sonra da yaptığı ipleri dokudu. Mola verince, küçük kızına oyunlar ve ülkesinin eski masallarını öğretiyordu. Kadıncağız, kocasının yokluğunda geçen günlerde böylelikle avunuyordu. Sessiz evde zaman çabucak geçerken, kocası işini bitirip dönmüştü.

Adam bir ay boyunca her gün yürümüş, her türlü havaya maruz kalmış, yüzü de güneşten yanmıştı. Ama karısı ve çocuğu onu ilk görüşte tanıdı, evin erkeğini karşılamak için kollarını açıp ona doğru koştular. Karı koca, birbirlerinin iyi olduğunu görmekten çok mutluydu. Geçen zaman onlara çok uzun gelmişti. Sonra karısı ve kızının yardımıyla adam hasır ayakkabılarını çözdü, geniş siperli şapkasını çıkardı ve yokluğunda bomboş kalan oturma odasındaki yerine oturdu.

Beyaz hasırlara oturur oturmaz baba, yanında getirdiği bambu sepeti açıp çok güzel bir bebek ve içinde pasta olan cilalı bir kutu çıkardı.

“İşte,” dedi küçük kıza, “sana getirdiğim armağan. Ben yokken annene ve evimize baktığın için bu ödülü hak ettin.”

“Teşekkürler,” dedi çocuk başını eğerek. Sonra bebeği ve kutuyu almak için küçük elini bir akçaağaç yaprağı gibi açtı. Babasının başkentten getirdiği bu iki hediye, bugüne kadar gördüğü en güzel şeylerdi. Kızın mutluluğunu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Sevinçten yüzü parlıyordu, gözü hediyelerinden başka bir şey görmüyordu.

Kocası yine sepeti aldı. Bu kez kırmızı beyaz iplerle özenle bağlanmış tahta bir kutu çıkarıp karısına uzattı:

“İşte bu da senin için.”

Kadın kutuyu alıp açtı. İçindeki saplı metal diski dikkatle çıkardı. Diskin bir tarafı kristal gibi parlaktı, diğer tarafına ise gerçek gibi gözüken çam ağaçları ve leylek figürleri kazınmıştı. Kadın ömründe böyle bir şey görmemişti; çünkü Eçigo adlı kırsal bölgede doğup büyümüştü. Parlak diske baktı, sonra şaşkınlık içinde başını kaldırdı:

“Bu yuvarlak şeyin içinden biri bana bakıyor! Bana verdiğin bu şey nedir böyle?”

Kocası güldü:

“Gördüğün senin kendi yüzün. Sana verdiğim bu şeyin adı ayna. Onun berrak yüzeyine bakan kişi kendi yüzünü görür. Yaşadığımız bu ıssız yerde hiç ayna yok; fakat başkentte, kadim zamanlardan beri kullanılmakta. Orada ayna, bir kadının olmazsa olmazı. Hatta şöyle eski bir atasözü var: ‘Samuray’ın ruhu kılıcıysa, kadının ruhu da aynasıdır.’ Başkentte dediklerine göre, kadının aynası kalbinin göstergesiymiş. Eğer aynasını berrak tutarsa, kalbi de temiz ve iyi olurmuş. İmparator nişanındaki hazinelerden biri de ayna. Bu yüzden, aynanı çok iyi saklamalı ve dikkatli kullanmalısın.”

Kadın, kocasının söylediklerini dinledi ve bu kadar çok şey öğrenmekten mutlu oldu. Ama onu asıl sevindiren şey,

kocasının onu unutmayıp böyle değerli bir hediye getirmiş olmasıydı.

“Ayna ruhumu temsil ediyorsa, onu kıymetli bir eşya olarak muhafaza edeceğim ve asla dikkatsiz bir şekilde kullanmayacağım.”

Böyle dedikten sonra bu hediye için duyduğu minnettarlığı ifade etmek üzere aynayı alnına götürdü ve kutusuna koyup kaldırdı.

Kadın, kocasının çok yorgun olduğunu görünce hemen akşam yemeğini hazırlayıp onu elinden geldiğince rahat ettirmeye çalıştı. Yine birlikte oldukları için hepsi çok sevinçliydi. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamışlardı. O akşam adam, büyük başkentte gördüğü her şeyi ve yolculuğunda yaşadıklarını anlattı.

Bu huzurlu evde zaman hızla geçti ve anne baba, kızlarının artık çocukluktan çıkıp on altı yaşında güzel bir genç kız olduğunu gördüler. Kızlarını paha biçilmez bir hazine gibi büyütüp sevmişlerdi ve onca zahmetin ödülünü almışlardı. Ev işlerine yardım ederek annesinin yükünü alıyordu. Babası ise onu her gördüğünde karısının ilk evlendikleri zamanki hâlini hatırlıyordu.

Ne yazık ki dünyada hiçbir mutluluk sonsuza dek sürmüyor! Gökteki ay bile mükemmel şeklini daima koruyamıyor, çiçekler bile açıp sonra soluyor. İşte bu ailenin mutluluğu da büyük bir acıyla son buldu. İyi ve nazik bir eş ve anne olan kadın, hasta düştü.

İlk günlerde, kocası ve kızı kadının yalnızca soğuk algınlığı geçirdiğini düşündüler. Bu yüzden fazla endişelenmediler. Ama günler ilerledikçe kadın kötüleşti. Çağırıldıkları

hekim de bu işe şaşmıştı; çünkü bütün çabalarına rağmen kadının durumu her gün kötüye gidiyordu. Baba kız çok üzgündü. Kız, annesinin yanından gece gündüz ayrılmıyordu. Ama bütün bunlara rağmen kadın, hastalığın pençesinden kurtulamadı.

Bir gün kız yine annesinin yatağının yanında oturmuş, kalbini kemiren acıyı gülümseyerek saklamaya çalışırken, annesi uyanıverdi ve kızının elini tutup sevgiyle gözlerinin içine baktı. Güçlkle nefes alıyordu ama şu sözleri söyleyebilirdi:

“Güzel kızım. Artık bu dertten kurtulamayacağımdan eminim. Ben ölünce babana çok iyi bakacağına, sorumluluk sahibi ve iyi bir kız olacağına söz ver.”

“Anneciğim,” dedi kız, gözyaşlarını tutamıyordu, “böyle şeyler söylememelisin. Tek yapman gereken hemen iyileşmek. Sen iyileşince babamla bana en büyük mutluluğu vermiş olacaksın.”

“Evet, biliyorum. Son günlerimi yaşarken, iyileşmemi bu kadar çok istiyor olmanız beni teselli ediyor; ama ne yazık ki böyle olmayacak. Lütfen üzülmeyin! Çünkü bu şekilde ve bu zamanda ölmek, kaderimde yazılı. Bunu bildiğim için alınyazımı kabul ediyorum. Şimdi beni hep hatırlaman için sana bir şey vereceğim.”

Yastığının kenarından, ipekten ip ve püsküllerle bağlanmış tahta bir kutuyu aldı. Kutuyu dikkatle açıp kocasının yıllar önce verdiği aynayı çıkardı.

“Sen küçücük bir çocukken, baban başkente gitmişti. Bana hediye olarak bu hazineyi getirmişti. Buna ayna diyorlar. Artık senin bu ayna. Eğer ben bu dünyadan göçtükten sonra kendini yalnız hisseder de beni görmek istersen, he-

men bu aynayı çıkar ve berrak, parlak yüzüne bak. Beni göreceksin. Böylece benimle sık sık buluşup içini dökebileceksin. Sana cevap veremesem de seni anlayacağım, gelecekte başına ne gelirse gelsin yanında olacağım.” Bu sözlerle birlikte, ölmekte olan kadın aynayı kızına verdi.

Kadıncağızın içi artık rahattı. Başka kelime etmedi ve o gün sessizce ruhunu teslim etti.

Yaslı baba kız, bu büyük acıyla mahvolmuştu. Bütün yaşamlarını dolduran, onlara bakan bu güzel anne ve eşten ayrılmak, onun bedenini toprağa teslim etmek mümkün değildi. Ama bu şiddetli acı zamanla geçti, kalpleri biraz huzur buldu. Çok güç de olsa durumu kabullendiler. Buna rağmen kız, hayatının boş olduğunu hissediyordu. Annesine olan sevgisi hiç azalmadı. Her gün, her an annesini düşünüyordu. Yağmur yağsa, rüzgâr esse, annesinin ölümü ve beraber geçirdikleri günler geliyordu aklına. Bir gün babası dışarıdayken ev işlerine bakıyordu. Yalnızlığı ve üzüntüsü artık dayanılmaz bir raddeye ulaşmıştı. Kızcağız kendini annesinin odasına kapatıp hüngür hüngür ağladı. Zavallı çocuk, sevgili annesinin yüzünü bir kerecik daha görmek, güzel sesini bir kez daha işitmek istiyordu. Hiç olmazsa bir saniyelğine bu acıyı unutabilseydi. Sonra birden kalktı. Çektiği acının ona unutturduğu annesinin son sözlerini hatırladı.

“Ah! Anneciğim hatıra olarak bana ayna vermişti. Onu görmek istediğimde aynaya bakmamı söylemişti. Annemin son sözlerini unutacaktım neredeyse. Ne kadar aptalım! Hemen aynayı çıkarıp bakacağım. Annemi görebilecek miyim, çok merak ediyorum!”

Gözyaşlarını silip dolaptan ayna kutusunu aldı. Aynayı çıkardığı sırada kalbi ümitle çarpıyordu. Aynaya baktı. Annesinin söyledikleri doğrudu! Yuvarlak aynada annesinin

yüzünü görüyordu! Ne müthiş bir duyguydu! Üstelik annesinin hastalıkla çökmüş yüzü değil, çocukluğundan hatırladığı genç ve güzel yüzüydü gördüğü. Aynadaki yüz konuşacak gibi duruyordu, sanki annesinin “Sorumluluk sahibi iyi bir kız ol,” dediğini duyar gibiydi. Aynadaki gözler, gözlerine çok içten bakıyordu.

“Gerçekten de annemin ruhunu görüyorum. Onsuz ne sefil bir hâlde olduğumu biliyor, bu yüzden beni teselli etmeye gelmiş. Ne zaman onu görmek istesem, beni burada bekliyor olacak. Ne kadar şanslıyım!”

Bundan sonra genç kızın kalbindeki acı epey hafiflemişti. Her sabah, onu bekleyen işlere başlamadan evvel güç toplamak ve akşamları uyumadan önce teselli bulmak için aynayı çıkarıyordu. Temiz kalpli kız, aynada annesini gördüğüne inanıyordu. Her geçen gün, annesine daha çok benziyordu. Herkese nazik davranıyor, babasının sözünden çıkmıyordu.

Böylece yas tutarak bir seneyi geçirdiler. Adam, akrabalarının tavsiyesi üzerine tekrar evlendi ve genç kız, üvey annesiyle yaşamaya başladı. Onun için çok zor bir durumdu bu ama annesi hep kalbindeydi, onun istediği gibi iyi bir kız olma düşüncesiyle sabretmeyi başardı. Babasının yeni karısına karşı vazifesini yerine getirip iyi bir evlat olmaya kararlıydı. Yeni annenin yönetiminde bir süre için sorun yaşanmadı. Günlük hayatın düzenini bozacak bir olay olmadı. Baba, her şeyden memnundu.

Fakat bazı kadınlar kötü huyludur. İşte bu kadının sahte tebessümleri de uzun sürmeyecekti. Günler haftalara karıştı ve üvey anne, öksüz kıza hakaretler edip kaba davranmaya başladı; babayla kızın arasını bozmaya çalışıyordu.

Bazen kocasına gidip üvey kızından şikâyet ediyordu;

ama baba, bunları beklediği için bu kötü niyetli şikâyetlere pek aldırış etmiyordu. Adamın kızına olan sevgisi azalmadı; tam tersine, kadının homurtuları sayesinde adamın gözünde kızı daha da değerlendi. Kadın gördü ki kocası, annesi ölünce yalnız kalan kızıyla eskisinden daha fazla ilgileniyordu. Bu durum, kadının hiç hoşuna gitmedi. Üvey kızını bir şekilde evden atmanın yollarını düşünmeye başladı. Kadının kalbi bu kadar kararmıştı.

Kızı dikkatle izlemeye başladı. Bir gün sabahın erken saatlerinde odasını gözetlerken, çocuğun büyük bir suçunu bulduğunu sandı. Gerçi gördükleri karşısında kadın da korkmuştu.

Hemen kocasına gitti. Sahte gözyaşlarını silip üzgün bir sesle dedi ki:

“Lütfen bana izin ver, senden ayrılıyım.”

Adam, bu ani ricayı işitince çok şaşırdı, sorunun ne olduğunu merak etti.

“Benim evimde o denli rahatsız mısın ki daha fazla kalmak istemiyorsun?” diye sordu.

“Hayır, hayır! Seninle hiç ilgisi yok. Rüyalarımda bile yanından ayrılmak aklıma gelmez. Fakat burada kalmaya devam edersem, hayatım tehlikede olacak. Bu yüzden bırak evime döneyim!”

Kadın yine ağlamaya başladı. Kocası onu böyle mutsuz gördüğü için üzülmüştü. Doğru duyduğundan emin değildi:

“Ne demek istiyorsun, anlat bana. Burada hayatın niçin tehlikede?”

“Madem istiyorsun, anlatayım. Kızın, üvey annesi olduğum için beni sevmiyor. Epey zamandır odasına kapandı,

gece gündüz çıkmıyor. Odasının önünden geçerken gördüm ki benim suretim var elinde. Büyü marifetiyle bana her gün lanetler okuyup öldürecek beni. Durum böyleyken burada güvende değilim. Gerçekten gitmeliyim. Aynı çatı altında kalamayız artık.”

Kocası bu korkunç hikâyeyi dinledi; ama uysal kızının böyle kötü bir şey yapabileceğine inanmadı. Bu batıl inançtan haberdardı; nefret ettikleri bir kişinin suretini yapıp her gün lanet ederlerse o kişiyi öldürülebileceklerine inananlar vardı. Ama kızı, böyle bir şeyi nereden öğrenmiş olabilirdi? İmkânsızdı bu. Yine de kızının son zamanlarda bütün gün odasına kapanıp herkesten kaçtığının farkındaydı. Misafir geldiğinde bile dışarı çıkmıyordu. Bütün bunları karısının korkusuyla birleştirence, bu garip hikâyede doğruluk payı olabileceğini düşündü.

Kalbi, karısından şüphe etmek ve kızına güvenmek arasında ikiye bölünmüştü. Ne yapacağını bilmiyordu. Hemen kızının yanına gidip gerçeği öğrenmeye karar verdi. Korkularının yersiz olduğunu söyleyerek karısını teselli etti ve sessizce kızının odasına gitti.

Genç kız uzun zamandır çok mutsuzdu. Babasının yeni karısına dostluk gösterip itaat ederek üvey anneler ile üvey çocuklar arasındaki o meşhur önyargı duvarını yıkmaya çalışmıştı. Ama çabalarının boşa olduğunu gördü. Üvey annesi ona hiç güvenmiyordu, ne yapsa yanlış anlıyordu ve zavallı çocuk, üvey annesinin onun hakkında yalanlar uydurduğunu biliyordu. Bu mutsuz zamanı, annesinin sağ olduğu günlerle, daha bir sene öncesiyle karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Bu kadar kısa zamanda bu denli büyük bir değişimi aklı almıyordu! Sabah akşam, eski günleri hatırlayıp ağlıyordu. Odasına gidince perdeleri çekiyor ve aynayı çıkarıp

annesinin yüzü sandığı yüze bakıyordu. Bu berbat günlerde tek tesellisi buydu.

Babası, onu bu şekilde meşgulken buldu. Perdeyi çekince dikkatle bir şeye baktığını gördü. Odasına girenin kim olduğunu anlamak için omzunun üzerinden bakınca babasını gören kız şaşırdı; çünkü normalde onunla konuşmak istediğinde yanına çağırırdı. Babası onu aynaya bakarken gördüğü için eli ayağına karıştı. Çünkü annesine verdiği sözden kimseye bahsetmemiş, bunu kutsal bir sır olarak kalbinde gizlemişti. Bu yüzden, babasına dönmeden önce aynayı elbisesinin koluna sakladı. Babası, kızın şaşkınlığını ve bir şeyler sakladığını görünce sert bir sesle dedi ki:

“Kızım, ne yapıyorsun burada? Hem koluna sakladığın şey de ne?”

Kız babasının sert tavrından korktu. Daha önce onunla hiç böyle konuşmamıştı. Şaşkınlığı korkuya döndü, yüzü bembeyaz oldu. Oracıkta öylece kaldı, utanmıştı ve cevap veremiyordu.

Görünürde her şey kızın aleyhineydi. Kız, suç işlemiş gibi gözükiyordu. Babası, karısının söylediklerinin doğru olabileceğini düşünüp öfkeyle dedi ki:

“Her gün üvey annene lanet okuyup ölmesi için dua ettiğin doğru mu? Sana söylediklerimi ne çabuk unuttun! Üvey annen olsa da ona itaat edip iyi davranmanı istememiş miydim? Sana ne oldu, kalbini nasıl bir kötülük ele geçirdi ki böyle bir fenalığı düşünebildin? Çok değiştin kızım! Nasıl böyle itaatsiz ve sadakatsiz oldun?”

Kızını böyle azarlamak zorunda kalan babanın gözleri yaşlarla doldu.

Kız ise babasının neden bahsettiğinden habersizdi. Suretine lanetler okuyarak bir kişiyi öldürmek şeklindeki bü-

yüyü ömründe hiç duymamıştı. Ama bir şekilde kendini aklamayı gerektiğini anlamıştı. Babasını çok seviyordu ve ona kızmasına dayanamazdı. Elini dizine koyup yalvararak dedi ki:

“Baba, babacım! Böyle korkunç şeyler söyleme, ne olur. Ben hâlâ senin uslu kızınım. Ne kadar aptal olursam olayım, bırak senin sevdiğin birini, hiç kimseye lanet okuyamam. Belli ki biri sana yalan söylemiş. Sen de şaşırmışsın ve ne söylediğini bilmiyorsun. Belki de kötü bir ruh senin kalbini ele geçirmiştir. Bana gelince, beni suçladığın kötülüğün ne olduğuna dair en ufak fikrim yok.”

Ama babası, odaya girdiğinde kızın bir şeyler sakladığını hatırladı ve bu içten itiraz bile onu tatmin etmeye yetmedi. Şüphelerini hemen gidermek istiyordu.

“Öyleyse niçin günlerdir odana kapandın? Hem koluna ne sakladın? Bakayım, göster çabuk.”

Annesinin hatırasına sonsuz saygısı olmasına karşın genç kız, her şeyi babasına anlatması gerektiğini anladı. Elbisesinin kolundan aynayı çıkarıp babasına gösterdi.

“İşte, buna bakıyordum,” dedi.

“Ama,” dedi babası şaşıarak, “yıllar önce başkente gittiğimde annene getirdiğim hediye bu! Bunca zaman sakladın demek! Neden saatlerini bu aynanın önünde geçiriyorsun?”

Kız, annesinin son sözlerini anlattı. Aynaya her baktığında annesinin onunla buluşmaya söz verdiğini söyledi. Ama babası, kızının saflığını anlayamıyordu. Aynada gördüğünün annesi değil, bizzat kendisi olduğunu bilmemesine anlam veremiyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Nasıl olur da bu aynaya bakarak annenin ruhuyla buluşabilirsin?”

“Söylediğim doğru,” dedi kız. “Hem bana inanmıyorsan, kendin bak!” Kız, aynayı yüzüne tuttu. Metal diskte kendi tatlı yüzü görülüyordu. Gayet ciddi bir şekilde yansımasına işaret etti:

“Hâlâ şüphelen var mı?” diye sordu babasının yüzüne bakarak.

Birden her şeyi anlayan babası, ellerini çıırttı.

“Ah, ne kadar aptalım! Sonunda anladım. Senin yüzün, anneninkine o kadar benziyor ki, bir elmanın iki yarısı gibisiniz! Bunca zaman kendi yansımanı gördün ama annenin yüzü sandın. Gerçekten de sadık bir çocuksun. Önce aptalca bir şey gibi geliyor kulağa ama aslında öyle değil. Senin ne kadar iyi bir evlat olduğunu, kalbinin temizliğini gösteriyor. Annen hep hatırında olduğu için karakterin de ona benzedi. Annen çok akıllılık etmiş aynaya bakmanı söylemekle. Güzel kızım, sana hayranlık ve saygı duyuyorum. Şüpheci üvey annene inanıp kötülük edebileceğinden kuşkulandığım ve seni azarladığım için utanıyorum. Sen ne kadar iyi ve dürüst bir çocuksun. Sana bakacak yüzüm yok, ne olur affet beni.”

Bu sözlerden sonra babası ağlamaya başladı. Zavallı kızının ne kadar yalnız olduğunu ve üvey annesi yüzünden neler çektiğini düşündü. Kızı, bütün bu zor koşullarda bile inancını ve saflığını korumuştı. Bütün güçlülere sabretmişti. Kızını, bataklıkların içinde göz alıcı bir güzellikle yetişen nilüferlere benzetti. Kalbini lekeden uzak tutmayı başaran kızına uygun bir semboldü bu.

Üvey anne, neler oldu diye merak ediyor, odanın dışında bekliyordu. Sonunda dayanamadı, perdeleri açtı ve her şeyi gördü. Birden odaya girip yere kapandı, üvey kızının önünde eğildi.

“Çok utanıyorum, çok utanıyorum!” diye haykırdı. “Senin ne kadar iyi bir evlat olduğunu anlayamadım. Senin hiçbir suçun yoktu; ama ben kıskanç kalbim yüzünden seni sevmedim. Öyle nefret ettim ki senden, senin de benim için aynı duyguları beslediğini sandım. Sık sık odana çekildiğini görünce seni takip ettim. Uzun uzun aynaya baktığını görünce de seni sevmediğimi bildiğin için benden intikam almak istediğini, bana büyü yaptığını düşündüm. Yaşadığım müddetçe sana yaptığım haksızlığı ve babanın senden şüphelenmesine yol açtığımı asla unutmayacağım. Bugünden itibaren bu kötü kalbimden kurtulup yeni, temiz ve pişman bir kalp koyacağım yerine. Seni öz çocuğum gibi göreceğim. Bütün kalbimle sevip koruyacağım, böylece sana yaşattığım mutsuzluğu telafi edeceğim. Bu yüzden, lütfen yaşananları unutalım. Yalvarıyorum, kendi anneni sevdiğin gibi sev beni de.”

Böylece kötü üvey anne artık aklını başına aldı ve haksızlık ettiği genç kızdan af diledi. Kız, öyle iyi kalpli ve tatlıydı ki üvey annesine güvenmedi, kötü hisler beslemedi. Babası, karısının gerçekten pişman olduğunu anladı ve bütün o korkunç yanlış anlamaların unutulmasına sevindi.

Bundan sonra üçü birlikte denizdeki balıklar gibi mutlu bir aile oldu. Huzurları asla bozulmadı ve genç kız, üvey annesinin gösterdiği sevgi sayesinde mutsuzlukla geçen o zamanları yavaş yavaş unuttu. Sabrının ve iyiliğinin karşılığını nihayet almıştı.

Adaçigahara İfriti

Evvel zaman içinde, Japonya'nın Mutsu bölgesinde Adaçigahara denen büyük bir ova vardı. Kadın şekline bürünmüş insan yiyen bir ifritin buraya dadandığı söylenirdi. Bölgeye gelen bazı ziyaretçiler ortadan kaybolmuş ve bu insanlardan bir daha haber alınamamıştı. Akşamları kömür mangallarının etrafında toplanan yaşlı kadınlarla sabahları kuyularda pirinç yıkayan genç kızlar, korkunç hikâyeler anlatıyorlardı. İfrit, kaybolan bu kişileri tuzağına düşürüp yemiş çünkü insan etiyle besleniyormuş. İfritin musallat olduğu bu yere günbatımından sonra yaklaşmaya kimse cesaret edemiyordu. Yolu buraya düşenleri ikaz ediyorlardı.

Bir gün hava kararırken ovaya bir rahip geldi. Gecikmiş bir yolcuydu bu ve kaftanından anlaşıldığı üzere kutsan-

mak ya da günahlarının affedilmesi için tapınak tapınak gezip dua etmiş bir Budist hacıydı. Belli ki yolunu kaybetmişti. Vakit geç olduğundan ona yolu gösterecek ve ifritin musallat olduğu yere karşı ikaz edecek kimseyle karşılaşmamıştı.

Bütün gün yürümüş, yorgun düşmüş ve karnı da acıkmıştı. Sonbaharın sonları olduğu için akşamları serindi. Geceyi geçirebileceği bir yer bulmak istiyordu. Ama koca ovanın ortasında kaybolmuştu ve görünürde hiç ev yoktu.

Nihayet, birkaç saat dolaştıktan sonra uzakta bir ağaç kümesine gözü ilişti. Ağaçların içinden yayılan tek ışık huzmesini fark etti. Neşeyle bağırdı:

“Şurada geceyi geçirebileceğim bir ev olmalı!”

Elinde feneriyle sancıyan ayaklarını gördüğü yere doğru sürükleyerek harap hâldeki bir eve geldi. İyice yaklaşıncı evin eskilikten döküldüğünü gördü, bambu çitler kırık ve her yeri otlar sarmıştı. Japonya’da pencere ve kapı yerine kullanılan kâğıt perdeler delik deşik ve evin direkleri çürümüşü, sazdan yapılma çatı çökecek gibi duruyordu. Kulübe açıktı. İçeride yaşlı bir kadın vardı; eski bir fener ışığında oturmuş yün eğiriyordu.

Rahip, bambu çitlerin üzerinden kadına seslendi:

“O Baa San (yaşlı hanım), iyi akşamlar! Ben buradan geçen bir yolcuym. Çok affedersiniz sizi rahatsız ediyorum ama yolumu kaybettim, ne yapacağımı bilmiyorum. Geceleyeceğim bir yer de yok. Geceyi sizin evinizde geçirebilir miyim?”

Yaşlı kadın, elindeki işi bırakıp yerinden kalktı ve davetsiz misafire yaklaştı.

“Çok üzüldüm hâlinize. Gece vakti böyle ıssız bir yerde

kaybolmuşsunuz, çok sıkıntı çekmiş olmalısınız. Ne yazık ki sizi misafir edemem; çünkü size verebileceğim bir yatak yok. Zaten bu harap evde misafire sunacak hiçbir şey yok!”

“Hiç önemli değil,” dedi adam, “tek dileğim bu gece kalabileceğim bir yer. Mutfakta yerde yatmama izin verseniz yeter. Artık yürümeye takatim kalmadı. O yüzden, yardımınızı istiyorum. Yoksa soğukta uyumak zorunda kalacağım.” Bu sözlerle kadını ikna etmeye çalıştı.

Kadın gönülsüzdü, sonunda dedi ki:

“Pekâlâ, burada kalmanıza izin vereceğim. Fakat ikram edebileceğim pek bir şey yok. Şimdi gidip ateş yakayım, gece çok soğuk oluyor.”

Rahip, kadının onu kabul etmesine çok sevindi. Ayakkabılarını çıkarıp kulübeye girdi. Yaşlı kadın birkaç tahta getirip ateşi yaktı, misafirine ateşe yaklaşıp ısınmasını söyledi.

“Uzaklardan gelmişsiniz, aç olmalısınız,” dedi yaşlı kadın. “Size biraz yemek hazırlayayım.” Sonra mutfığa gidip biraz pirinç pişirdi.

Rahip yemeğini bitirince, yaşlı kadın da ateşin başına oturdu, birlikte uzun süre sohbet ettiler. Rahip, böyle nazik ve misafirperver yaşlı bir kadınla karşılaştığı için çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Ama ateş yavaş yavaş söndü ve rahip, oraya ilk geldiği zamanki gibi soğuktan titremeye başladı.

“Üşüdünüz,” dedi yaşlı kadın, “Dışarı çıkıp biraz odun toplayacağım, evdekileri kullandım. Ben yokken eve dikkat edin, olur mu?”

“Olmaz,” dedi adam, “Bırakın ben gideyim, siz yaşlısınız. Gecenin soğukunda benim için odun bulmaya gitmenize izin veremem!”

Yaşlı kadın başını iki yana salladı:

“Siz burada kalmalısınız, çünkü misafirimsiniz.” Kadın, rahibi bırakıp dışarı çıktı.

Bir dakika sonra geri döndü:

“Oturduğunuz yerden kalkmayın, sakın hareket etmeyin. Ne olursa olsun içerideki odaya yaklaşmayın. Söylediğimi aklınızdan çıkarmayın!”

“Arka odaya gitmemi istemiyorsanız, elbette gitmem,” dedi rahip şaşkınlıkla.

Yaşlı kadın yine dışarı çıktı ve rahip evde tek başına kaldı. Ateş iyice sönmüştü, sadece fenerden gelen loş ışık vardı. O gece ilk kez, garip bir yerde olduğunu hissetmeye başladı. Yaşlı kadının “Ne yaparsan yap ama arka odaya sakın bakma,” şeklindeki sözleri hem merakını uyandırdı hem de onu korkuttu.

O odada ne saklı olabilirdi? Kadın, rahibin odayı görmesini neden istemiyordu? Kadına söz verdiği için bir süre yerinde kaldı ama sonunda merakına yenik düşerek yasak yere bakmak istedi.

Ayağa kalkıp yavaşça arka odaya ilerledi. Sonra, sözünü tutmazsa yaşlı kadının öfkeleneneceğini düşünüp yerine geri döndü.

Zaman ilerlemiş ancak yaşlı kadın hâlâ geri dönmemişti. Rahibin korkusu arttı ve arka odanın korkunç sırrını merak etti. Bunu öğrenmek zorundaydı.

“Ben söylemedikçe, odaya baktığımı anlamaz ki. Kadın geri dönmeden bir bakıp geleceğim,” dedi adam kendi kendine.

Bu sözleri söyleyip yine ayağa kalktı (bunca zaman Ja-

ponların âdeti olduğu üzere bağdaş kurarak oturuyordu) ve yavaş adımlarla yasak yere doğru sessizce ilerledi. Titreyen elleriyle kapıyı açıp içeri baktı. Gördükleri kanını dondurdular. Oda, ölü insanların kemikleriyle doluydu ve duvarlara kan sıçramıştı. Yerler de insan kanıyla kaplıydı. Bir köşedeki üst üste dizilmiş kurukafalar tavana kadar yükseliyordu. Bir köşede kol kemikleri, bir diğerinde ise bacak kemikleri yığılıydı. Mide bulandırıcı koku yüzünden bayıldı. Sırtüstü yere düştü, bir süre yerde kemik yığınlarının içinde yattı. Korkudan ölecekti. Bütün vücudu titriyor, dişleri takırdıyordu. Bu korkunç yerden güç bela emekleyerek uzaklaştı.

“Dehşet!” diye bağırdı. “Nasıl korkunç bir yere gelmişim ben? Buda yardımcım olsun yoksa mahvoldum. Bu yaşlı kadın, insan yiyen ifrit olabilir mi? Eve dönünce gerçek yüzünü gösterip beni bir lokmada yutacak!”

Zor da olsa biraz güç bulabildi, şapkasıyla değneğini alıp

hemen evden çıktı, var gücüyle koşturdu. Tek düşüncesi, ifritin evinden olabildiğince uzaklaşmaktı. Fazla yol almamıştı ki arkasından birinin bağırıldığını işitti: “Dur! Dur!”

Duymazdan gelip daha da hızlı koştu. O koştukça, ardından gelenin adımları giderek yaklaşıyordu. Bağırının sesi iyice yükselip berraklaşınca, onu takip edenin yaşlı kadın olduğunu anladı.

“Dur! Dur diyorum, seni kötü adam! Neden yasak odaya baktın, ha?”

Rahip yorgunluğunu unutmuştu. Ayakları öyle hızlanmıştı ki adeta uçuyordu. Korku ona güç verdi; çünkü ifrite yakalandığı takdirde kurbanlarından biri hâline geleceğini biliyordu.

Bütün kalbiyle Buda’ya şöyle dua etti:

“Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu.”

Yaşlı cadı, rüzgârda saçlarını savurarak rahibi kovalıyordu. Öfkeli yüzü şişti, aslına dönerek canavar hâlini aldı. Elinde kanlı bir bıçak vardı. Rahibin ardından çığlık çığlığa bağırıyordu: “Dur, dur diyorum sana!”

Rahibin gücü kalmamıştı. Şafak söktü ve gecenin karanlığı gibi ifrit de ortadan kayboldu. Rahip artık güvendeydi. O güne kadar çok duyduğu ama bir türlü inanmadığı Adaçigahara İfriti ile karşılaşmıştı. Mucizevi kurtuluşunu, yardımını istediği Buda’ya borçlu olduğuna inanıyordu. Bu yüzden dua tesbihini çıkarıp başını öne eğerek, doğmakta olan yeni günün eşliğinde şükür duası etti. Sonra ülkenin bir başka bölgesine doğru yola çıktı. İfritli yeri ardında bıraktığı için çok mutluydu.

Kurnaz Maymun ve Yabandomuzu

Evvel zaman içinde Japonya'nın Şinşin bölgesinde bir seyyar maymun oynatıcısı yaşardı. Yanında gezdirdiği maymununa numaralar yaptırıp izleyenlerden para alarak geçimini sağlardı.

Bir akşam, adam evine çok sinirli bir şekilde geldi ve karısına, ertesi sabah kasabı çağırmasını söyledi.

Karısı çok şaşırdı, kocasına sordu:

“Neden kasabı çağırmanı istiyorsun?”

“Bu maymunu yanımda gezdirmenin anlamı yok artık.

Çok yaşlandı, öğrettiğim numaraları unutuyor. Sopamla vuruyorum ama doğru düzgün dans etmiyor. Kasaba satacağım onu, hem biraz para kazanmış oluruz. Yapacak bir şey yok.”

Kadın, zavallı hayvana çok üzüldü. Maymunun canını bağışlaması için kocasına yalvardı ama yalvarması boşunaydı. Çünkü kocası hayvanı satmaya kararlıydı.

Maymun yan odadaydı. Hakkında konuşulanların hepsini duymuştu. Öldürüleceğini anlayıp kendi kendine:

“Efendim ne zalim bir adammış! Yıllardır ona bağlılıkla hizmet ettim. Karşılığında ne alıyorum? Son günlerimi rahat ve huzurlu geçirmemi isteyeceğine, beni kasaba verip doğratacak! Zavallı bedenimi kızartma, haşlama yaptıracak! Eyvah ki eyvah! Ne yapacağım ben? Ah, bir fikir geldi aklıma! Yakındaki ormanda bir yabandomuzu yaşıyor. Bilgelikliğini çok işittim. Belki yanına gidip içinde bulunduğum çıkmazı anlatırsam, bana akıl verir. Gidip deneyeceğim bunu.”

Kaybedecek zaman yoktu. Maymun hemen evden sıvıştı ve var gücüyle ormana koşup yabandomuzunu bulmaya gitti.

“Sevgili Bay Yabandomuzu, sizin muhteşem bilgeliliğinizi işittim. Başım büyük dertte, bana yalnızca siz yardım edebilirsiniz. Efendime hizmet ederek geçti ömrüm. Ama artık dans edemiyorum diye beni kasaba satmak istiyor. Sizin ne kadar akıllı olduğunuzu biliyorum, o yüzden size sormak istiyorum: Tavsiyeniz nedir, ne yapmalıyım?”

Yabandomuzu, duyduğu iltifatlardan memnun kaldı ve maymuna yardım etmeye karar verdi. Biraz düşündükten sonra dedi ki:

“Efendinin çocuğu yok mu?”

“Var, küçük bir erkek çocuğu var,” dedi maymun.

“Sabahları, hanımın ev işlerine başladığında kapının kenarında uyuyor, değil mi? Yarın sabah erkenden gelip fırsatını bulunca çocuğu kaçıracağım.”

“Peki, sonra?” diye sordu maymun.

“Annesi çok korkacak. Efendin ile hanımın ne yapacaklarını bilmezken sen peşimden koşup çocuğu kurtaracak, sağ salım anne babasına götüreceksin. Göreceksin, kasap geldiğinde seni satmaya yürekleri el vermeyecek.”

Maymun, yabandomuzuna tekrar tekrar teşekkür edip eve gitti. Tahmin edebileceğiniz gibi, o gece uyku tutmadı, ertesi günü düşünüp durdu. Hayatı, yabandomuzunun planına bağlıydı. Evde ilk uyanan o oldu. Neler olacak diye endişeyle beklemeye başladı. Efendisi ve hanımı uyanıp içeri gün ışığı girsin diye perdeleri açana kadar geçen süre ona çok uzun geldi. Sonra her şey, yabandomuzunun planladığı gibi oldu. Annesi, evi toplayıp kahvaltı hazırlarken çocuğunu verandanın yakınına yatırdı.

Çocuk, sabah güneşinde mutlu mutlu mırıldanıyor, yatığı hasıra sürtünüp yüzüne çarpan ışıkla oynayıp eğleniyordu. Birden verandada bir gürültü koptu, çocuk ağlamaya başladı. Annesi, hemen mutfaktan verandaya koşturdu. Yabandomuzunun çocuğunu yakalayıp bahçe kapısından kaçtığını gördü. Kadın çaresizlik içinde bağırdı ve hemen içeri girip uyumakta olan kocasının yanına koştu.

Adam yavaşça yerinden doğruldu, gözlerini ovuşturdu. “Ne oluyor, o gürültü ne?” diye sordu aksi bir şekilde. Adam olanları anladığında, yabandomuzu çocukla birlikte bahçeden çıkmıştı çoktan. Ama maymunun var gücüyle hırsızı kovaladığını gördüler.

Adam ve karısı, akıllı maymunun cesaretine hayran kaldı. Vefalı maymun, çocuğu sağ salim kollarına verdiğinde ona duydukları minnettarlığın sınırı yoktu.

“Gördün mü?” dedi kadın, “Bir de bu hayvanı öldürmek istiyordun. Maymun olmasa çocuğumuzu kaybedecektik!”

“Haklısın, karıcığım,” dedi adam, çocuğu içeri götürürken. “Kasap gelince geri gönder. Bize ve maymuna güzel bir kahvaltı hazırla.”

Kasap gelince, akşam yemeği için biraz yabandomuzu eti isteyip geri gönderdiler. Maymun ise şımartıldı ve kalan günlerini huzur içinde yaşadı. Efendisi ona bir daha hiç vurmadı.

Mutlu Avcı ve Hünerli Balıkçı

Evvel zaman içinde Japonya, Dördüncü Mikoto (yani Saygıdeğer Majesteleri) Hohodemi tarafından yönetilmektedir. Hohodemi'nin soyu Güneş Tanrıçası Şanlı Amaterasu'ya dayanıyordu. Atası Güneş Tanrıçası'nın dillere destan güzelliği gibi Hohodemi de yakışıklılığıyla ünlüdür. Ayrıca güçlü ve cesurdu, ülkenin en büyük avcısı olarak tanınmaktaydı. Avcılıktaki eşsiz yeteneği nedeniyle, "Yama-saşi-hiko" yani "Dağların Mutlu Avcısı" adını almıştı.

Ağabeyi çok hünerli bir balıkçıydı. Balık tutmada bütün rakiplerini geçtiği için ona "Unii-saşi-hiko" yani "Denizlerin Hünerli Balıkçısı" diyorlardı. İki kardeş mutlu bir hayat sürüyor, sevdikleri meslekleri yapıyorlardı. Biri avlanıp diğeri balıkçılık yaparken günler hızla geçiyordu.

Bir gün Mutlu Avcı, ağabeyi Hünerli Balıkçı'ya gelip dedi ki:

"Kardeşim, her gün denize gidip elinde olta balık tutuyorsun. Eve bolca balıkla geliyorsun. Bana gelince, ok ve yayımı alıp dağlarda, ovalarda yaban hayvanları avlamaktan büyük zevk alıyorum. Uzun yıllar ikimiz de en çok sevdiğimiz işi yaptık. Öyle ki artık ben avlanmaktan bıktım, sen de balık tutmaktan yoruldun. Sence de değişiklik yapsak iyi olmaz mı? Dağlarda avlanmayı denesen, ben de denizde balık tutsam, nasıl olur?"

Hünerli Balıkçı, ağabeyini sessizce dinledi. Bir an için düşüncelere daldı ama sonunda şöyle cevap verdi:

“Evet, neden olmasın? Hiç de kötü bir fikir değil. Bana ok ve yayını ver, hemen dağlarda avlanmaya başlayayım.”

Böylece konuşup meseleyi hallettiler. İki kardeş, birbirlerinin mesleğini denemek üzere işe koyuldu. Onları bekleyen şeylerden habersizdiler. Fakat pek akılsızca bir işe kalkışmışlardı; çünkü Mutlu Avcı balıkçılıktan hiç anlamıyordu. Asabi olan Hünerli Balıkçı ise avcılık konusunda bilgisizdi.

Mutlu Avcı, ağabeyinin kıymetli oltasını alıp sahile gitti, kayaların üzerine oturdu. Oltasının ucuna yem takıp beceriksizce denize attı. Suda bir aşağı bir yukarı gidip gelen oltasına baktı. İyi bir balığa rast gelip artık siftah yapmayı umuyordu. Duba ne zaman oynasa heyecanlanıp oltasını çekiyordu ama nafile. Hiç balık yoktu. Sadece iğne ve yem vardı oltanın ucunda. Doğru düzgün balık tutmayı bilseydi, bir sürü balık yakalayabilirdi; ama ülkedeki en büyük avcı olmasına rağmen en beceriksiz balıkçı olmaktan kurtulamamıştı.

Bütün gün böyle geçti. Elinde oltası kayalarda oturup şansının dönmesini bekledi. Sonunda karanlık çökmeye başladı, akşam oldu ama hâlâ tek bir balık bile yakalayamamıştı. Eve gitmeden önce oltasını son bir kez çekti. Bir de ne görsün? Oltanın ucundaki iğne yoktu, farkına varmadan düşürmüştü.

Son derece endişeliydi; çünkü olta iğnesini kaybettiği için ağabeyi çok kızacaktı. Elindeki tek olta olduğu için, ona her şeyden fazla değer veriyordu. Mutlu Avcı, kayaların ve kumların arasında kayıp iğneyi aradı. Bu sırada ağabeyi Hünerli Balıkçı geldi. O gün tek bir hayvan bile avlayamamıştı. Asabı çok bozuktu, ayrıca aşırı öfkeli gözüküyordu. Mutlu Avcı'yı sahilde bir şey ararken görünce, ters giden bir şeylerin olduğunu anladı. Hemen dedi ki:

“Ne yapıyorsun kardeşim?”

Mutlu Avcı ürkek bir şekilde ağabeyine baktı; çünkü öfkesinden çok korkuyordu. Dedi ki:

“Ah, ağabey, gerçekten çok başarısızdım.”

“Ne oldu, ne yaptın?” diye sordu ağabeyi sabırsızca.

“Kıymetli olta iğneni kaybettim...”

Ağabeyi sözünü kesip bağırmaya başladı:

“Olta iğnemi mi kaybettin? Tam beklediğim gibi. Sırf bu yüzden iş değiştirme teklifine baştan beri karşıydım; ama o kadar hevesliydin ki dilediğin gibi olsun dedim. Bilmediğimiz işlere kalkışmanın bedelini hemen ödedik işte! Üstelik becerememişsin. Olta iğnemi bulana kadar, ok ve yayını sana geri vermeyeceğim. Hemen olta iğnemi bulsan iyi edersin.”

Mutlu Avcı, yaşadıklarından sorumlu olduğunu biliyordu. Bu yüzden, ağabeyinin azarlarına sabır ve tevazuyla katlandı. Olta iğnesini bulmak için her yeri arayıp taradı; ama hiçbir yerde bulamadı. Sonunda ümidini yitirince eve gitti. Çaresizlik içinde kılıcını çıkardı. Kılıcını paramparça edip ondan beş yüz olta iğnesi yaptı.

İğneleri öfkeli ağabeyine götürdü ve af dileyerek kaybettiğinin yerine bunları kabul etmesini istedi. Ama çabası boşunaydı, ağabeyi ricasını kabul etmek şöyle dursun onu dinlemek bile istemiyordu.

Mutlu Avcı, beş yüz olta iğnesi daha yapıp ağabeyine götürdü, yine affını diledi.

“Milyonlarca iğne de yapsan faydasız,” dedi Hünerli Balıkçı. “Kendi olta iğnemi geri getirmedikçe seni bağışlayamayacağım.”

Hünerli Balıkçının sinirini hiçbir şey yatıştıramıyordu. Çünkü kötü huyluydu ve erdemleri yüzünden kardeşinden

hep nefret ederdi. Şimdi kayıp olta iğnesi bahanesiyle onu öldürüp Japonya hükümdarlığını ele geçirmeyi planlıyordu. Mutlu Avcı bütün bunları çok iyi biliyordu ama hiçbir şey diyemiyordu. Çünkü küçük olduğu için ağabeyine itaat etmesi gerekiyordu. Bu yüzden, yine sahile gidip kayıp olta iğnesini aramaya başladı. Morali çok bozulmuştu, iğneyi bulacağına dair bütün umudunu yitirmişti. Ne yapacağını bilemeden sahilde beklerken birden elinde sopayla yaşlı bir adam belirdi. Mutlu Avcı, yaşlı adamın nereden nasıl geldiğini görmemişti. Sadece başını kaldırmış, o anda ihtiyarın kendisine doğru yaklaştığını görmüştü.

“Siz Hohodemi, azametli hükümdarsınız. Mutlu Avcı da derler size, değil mi?” diye sordu yaşlı adam. “Burada tek başınıza ne yapıyorsunuz?”

“Evet, benim,” dedi genç adam, çok mutsuzdu. “Maa-lesef, balık tutarken ağabeyimin kıymetli olta iğnesini kaybettim. Bütün sahili aradım, ama yok! Hiçbir yerde bulamıyorum. Çok üzgünüm; çünkü iğneyi bulmazsam ağabeyim beni affetmeyecek. Peki, siz kimsiniz?”

“Benim adım Şivozuçino Okina, bu sahilde yaşarım. Başınıza gelen talihsizliğe çok üzüldüm. Gerçekten endişeli olmalısınız. Size ne düşündüğümü söyleyeyim mi? İğne burada olamaz. Ya denizin dibindedir ya da balığın biri yutmuştur. Bu nedenle, bütün ömrünüzü burada aramakla geçerseniz bile iğneyi bulamayacaksınız.”

“Ne yapacağım o hâlde?” diye sordu dertli adam.

“En iyisi, Ryn Gu’ya gidin, Denizlerin Ejderha Kralı Ryn Jin’e derdinizi anlatıp olta iğnesini bulmasını rica edin. Bence en iyi yol bu.”

“Harika bir fikir bu,” dedi Mutlu Avcı. “Ama korkarım

Deniz Kralı'nın ülkesine gidemem; çünkü denizin dibinde diye biliyorum.”

“Merak etmeyin, kolayca ulaşabilirsiniz oraya,” dedi yaşlı adam. “Sizi Deniz Krallığı'na götürecek bir araç yapabilirim hemen.”

“Teşekkürler,” dedi Mutlu Avcı. “Bunu yapabilirseniz size çok minnettar olurum.”

Yaşlı adam da hemen işe koyuldu ve bir sepet yaparak Mutlu Avcı'ya verdi. Avcı, büyük bir sevinç içinde suya girdi, sepete binip yola hazırlandı. İyi kalpli yaşlı adama veda etti. Olta iğnesini bulup ağabeyinin hışmından korkmadan Japonya'ya döndüğünde kendisini ödüllendireceğini söyledi. İhtiyar, hangi yöne gideceğini gösterip Ryn Gu ülkesine nasıl varacağını anlattı. Avcı, küçük bir tekneye benzeyen sepetle denizde ilerlerken yaşlı adam da onu izledi.

Mutlu Avcı, arkadaşının verdiği sepetle elinden geldiğince hızlı ilerlemeye çalıştı. Garip teknesi, suda kendiliğinden gidiyor gibiydi. Mesafe düşündüğünden çok daha az olmalıydı; çünkü birkaç saat içinde Deniz Kralı'nın yaşadığı sarayın çatısı ve kapısı görüldü. Ne kadar da büyük bir saraydı bu! Bir sürü üçgen çatı vardı. Bahçe kapıları ve gri taş duvarları saymakla bitmezdi!

Çok geçmeden karaya indi. Sepetini sahilde bırakıp büyük giriş kapısına yürüdü. Kapının sütunları kırmızı mercandandı, kapı ise her türden parlak mücevherlerle süslenmişti. Büyük katsura ağaçlarıyla gölgelenmişti. Kahramanımız, Deniz Kralı'nın sarayındaki harikaları çok iştmişti; ama bütün o hikâyeler şimdi gördüğü gerçekliği tarif etmeye yetmezdi.

Mutlu Avcı, kapıdan girmek istedi ama sımsıkı kapalı olduğunu gördü. Kapıyı açmasını isteyebileceği kimse de yok-

tu. Bu yüzden durup ne yapacağını düşündü. Kapının önündeki ağaçların gölgesinde bir tatlı su kuyusu vardı. İlla ki biri su çekmeye gelir diye düşündü. Sonra kuyunun üzerine uzanan ağaca tırmandı ve dallardan birine oturup bekledi. Çok geçmeden büyük kapı açıldı ve iki güzel kadın çıktı dışarı. Mikoto, Ryn Gu'nun Denizlerin Ejderha Kralı'nın ülkesi olduğunu biliyordu. Doğal olarak, burada ejderler ve benzeri korkunç yaratıkların yaşadığını sanıyordu. O yüzden kendi geldiği dünyada bile nadir olan güzellikte iki prensesi görünce son derece şaşırdı ve kafası karıştı.

Tek kelime etmeden ağaçların arasından sessizce onları izledi, ne yapacaklar diye bekliyordu. Elllerinde altın kovalar vardı. Yavaşça ve zarafetle kuyuya yaklaştılar. Katsura ağaçlarının gölgesinde durup su çekmeye koyuldular. Tabii, onları seyreden yabancı gözlerden haberleri yoktu; çünkü Mutlu Avcı ağaçların dallarına saklanmıştı.

İki hanım, hep yaptıkları gibi kuyunun üzerine eğilerek kovalarını indirdi. O anda, gölgesinde dikildikleri ağacın dalları arasına saklanmış yakışıklı bir gencin yüzünü gördüler suda. Daha önce ölümlü bir adamın yüzünü görmemişlerdi. Korkup ellerindeki altın kovalarla geri çekildiler. Fakat merakları onları cesaretlendirdi. Ürkek gözlerle yukarı bakarak bu sıradışı yansımanın sahibini görmeye çalıştılar. İşte o zaman, ağaçta oturmuş şaşkınlık ve hayranlıkla onları izleyen Avcı'yı gördüler. Göz göze geldiler ama şaşkınlıktan dilleri tutulmuştu, avcıya söyleyecek söz bulamadılar.

Mikoto fark edildiğini anlayınca yavaşça ağaçtan inip dedi ki:

“Ben yolcuyum. Çok susadığım için kuyuya geldim ama su çekecek kova bulamadım. Tabii canım sıkıldı bu duruma. Sonra şu ağaca tırmandım, belki biri gelir diye bekledim.

Ben böyle susuz ve sabırsız beklerken siz hanımlar çıkageldiniz, sanki ihtiyacımı biliyor gibiydiniz. Merhametinize sığınıyorum, bana biraz su verin ne olur. Yabancı bir diyarda susuz bir yolcuyum ben.”

Ağırbaşlılığı ve nezaketi, kadınların ürkekliğini yok etti. Sessizce reverans yapıp altın kovalarını kuyuya indirdiler. Değerli taşlarla süslü bir bardağa su koyup yabancıya ikram ettiler.

Avcı, bardağı iki eliyle alıp saygı ve memnuniyetinin göstergesi olarak önce alnına kaldırıp ardından hızla içti. Gerçekten çok susamıştı. Bütün suyu uzun uzun içtikten sonra bardağı kuyunun kenarına koydu. Kısa kılıcını çekip boynundaki kolyeyi oluşturan tuhaf şekilli mücevherlerden (magatama) birini kopardı, sonra kolyesi göğsüne düştü. Mücevheri bardağın dibine yerleştirip kadınlara uzattı:

“Minnettarlığımın bir ifadesi olarak kabul ediniz!”

İki kadın bardağı aldı. Avcının ne koyduğunu görmek için içine baktılar. Çok şaşırdılar çünkü bardağın dibinde çok güzel bir taş vardı.

“Sıradan bir adam, güzel bir mücevheri böyle rahatça vermez. Kim olduğunuzu söyleyerek bizi onurlandırır mısınız?” dedi daha büyük olan kadın.

“Elbette,” diye cevap verdi Mutlu Avcı, “Ben Dördüncü Mikoto Hohodemi. Japonya’da Mutlu Avcı diye de anılırım.”

“Gerçekten Güneş Tanrıçası Amaterasu’nun torunu Hohodemi siz misiniz?” diye sordu ilk konuşan kadın. “Ben Deniz Kralı Ryn Jin’in büyük kızıyım. İsmim Prens Tayotama.”

“Ben de kız kardeşi Prens Tamayori’yim,” dedi diğer kız, sonunda dili açılmıştı.

“Sizler hakikaten Deniz Kralı Ryn Jin’in kızları mısınız?” diye sordu Mutlu Avcı. Cevap vermelerini beklemeden devam etti:

“Geçen gün ağabeyimin oltasıyla balık tutmaya gittim. Nasıl oldu bilmiyorum, olta iğnesini düşürmüştüm. Ağabeyim için oltasının iğnesi her şeyden kıymetlidir. Dolayısıyla, onu kaybetmem başıma gelen en büyük felaket oldu. Olta iğnesini bulmazsam, ağabeyim beni affetmeyecek. O derece kızgın bana. Defalarca aradım ama bulamadım. Bu yüzden canım çok sıkkın. Yine olta iğnesini ararken yaşlı bir adam rast geldim. En iyisi, Ryn Gu ülkesine gidip Denizlerin Ejderha Kralı Ryn Jin’den yardım istemen olacaktır dedi. İyi kalpli ihtiyar bana yolu gösterdi, buraya nasıl geleceğimi anlattı. Şimdi neden burada olduğumu biliyorsunuz. Ryn Jin’e olta iğnesini bulabilir mi diye sormak istiyorum. Beni babanıza götürebilir misiniz? Sizce benimle görüşmek ister mi, ne dersiniz?” diye sordu Mutlu Avcı endişeyle.

Prenses Tayotama bu uzun hikâyeyi dinledi ve sonra dedi ki:

“Babamla görüşmeniz çok kolay. Zaten o da sizinle tanıştığına çok memnun olacaktır. Eminim ki sizin gibi asil ve büyük bir adamın, Amaterasu’nun torununun denizin dibine ziyareti nedeniyle ne kadar talihli olduğunu söyleyecektir.” Bu sözlerin ardından kız kardeşine döndü:

“Sence de öyle değil mi, Tamayori?”

“Evet, doğru söylüyorsun,” dedi Prenses Tamayori tatlı sesiyle. “Dediğin gibi Mikoto’yu evimizde ağırlamaktan daha büyük bir onur olamaz.”

“O hâlde lütfen bana yolu gösterin,” dedi Mutlu Avcı.

“Lütfen içeri girin, Mikoto (Saygıdeğer Majesteleri),”

diyen kız kardeşler reveransla Mikoto'yu kapıdan içeri geçirdi.

Genç Prenses, ablasını Mutlu Avcı ile ilgilenmesi için bırakıp hızla Deniz Kralı'nın sarayına gitti. Babasının odasına koşturup kapıda yaşadıklarını ve ablasının Mikoto'yu huzuruna getirmekte olduğunu anlattı. Denizlerin Ejderha Kralı haberlere çok şaşırdı; zira sarayının ölümlülerce ziyaret edilmesi çok nadir bir olaydı. Belki birkaç yüzyılda bir olurdu.

Ryn Jin, hemen ellerini çırpıp bütün saray halkını, hizmetçilerini ve denizlerin baş balığını yanına çağırdı. Güneş Tanrıçası Amaterasu'nun torununun geldiğini, bu şerefli misafire saygı ve hürmetle hizmet etmeleri gerektiğini söyledi. Sarayın girişinde Mutlu Avcı'yı karşılamalarını emretti.

Ardından Ryn Jin, merasim giysilerini giyip misafirini karşılamaya gitti. Hemen sonra Prenses Tayotama ve Mutlu Avcı sarayın girişine vardı. Deniz Kralı ve karısı, saygıyla eğilerek teşrifi dolayısıyla Mutlu Avcı'ya teşekkür etti. Sonra Deniz Kralı, Mutlu Avcı'yı misafir odasına götürüp en yüksek koltuğa oturmasını rica etti, yine saygıyla önünde eğilerek dedi ki:

“Bendeniz, Denizlerin Ejderha Kralı Ryn Jin ve yanımdaki de karım. Lütfen bizi hiç unutmayın!”

“Hakikaten, Denizlerin Ejderha Kralı Ryn Jin siz misiniz? Hakkınızda o kadar çok şey duydum ki!” dedi Mutlu Avcı, saygıyla ev sahibini selamladı. “Beklenmedik ziyaretim nedeniyle size zahmet verdiğim için özür diyorum.” Yine başını eğerek Deniz Kralı'na teşekkür etti.

“Teşekkür etmenize gerek yok,” dedi Deniz Kralı Ryn Jin. “Geldiğiniz için ben size teşekkür ederim. Gerçi sarayı-

mız bir fakirhanedir ama burada uzun süre kalırsanız, bizi onurlandırmış olacaksınız.”

Deniz Kralı ve Mutlu Avcı tanıştıklarına çok mutlu olmuşlardı. Uzun süre sohbet ettiler. Sonra Deniz Kralı ellerini çırpı ve büyük bir balık kümesi ortaya çıktı. Merasim kıyafetleri giymişler, yüzgeçlerinde her türden deniz lezzetlerinin bulunduğu tepsiler taşıyorlardı. Kral ve asil misafirinin önüne muhteşem bir ziyafet sofrası kuruldu. Görevli balıkların hepsi, denizdeki en güzel balıklardan seçilmişti. Mutlu Avcı'ya hizmet eden deniz canlılarının nasıl güzel bir manzara oluşturduğunu hayal edebilirsiniz. Saraydaki herkes, Avcı'yı hoşnut etmek ve ona ne kadar değer verdiklerini göstermek için ellerinden geleni yaptı. Saatlerce süren uzun yemeğin ardından Ryn Jin, kızlarından biraz müzik çalmalarını istedi. İki Prenses, koto (Japon arpi) çalıp şarkılar söyleyip dans ettiler. Zaman öyle güzel geçiyordu ki Mutlu Avcı derdini unuttu. Deniz Krallığı'na neden geldiği aklından çıktı. Kendini bu harika ülkenin, balık perilerinin ülkesinin eğlencesine kaptırdı! Böyle muhteşem bir yeri duyan gören olmuş mudur? Ama çok geçmeden Mikoto, Ryn Gu'ya neden geldiğini hatırlayıp ev sahibine dedi ki:

“Belki kızlarınız anlatmıştır, Kral Ryn Jin. Buraya ağabeyimin olta iğnesini bulmaya geldim. Geçen gün balık tutarken kaybetmiştim. Acaba rica etsem tebaanıza sorar mısınız, denizde olta iğnesi görmüşler mi?”

“Elbette,” dedi Deniz Kralı, “Hemen herkesi çağırıp soracağım.”

Emri üzerine ahtapot, mürekkep balığı, palamut, sığırkuyruğu balığı, deniz anası, karides, pisi balığı ve diğer bütün balıklar kralları Ryn Jin'in huzuruna çıkıp hizaya geçtiler. Deniz Kralı ciddiyetle konuştu:

“Burada oturan misafirimiz, Yüce Amaterasu’nun torunudur. İsmi Dördüncü Mikoto Hohodemi. Kendisine Dağların Mutlu Avcısı da denir. Geçen gün, Japonya sahilinde balık tutarken biri ağabeyinin olta iğnesini çalmış. Bunca yolu çekip denizin dibine, bizim krallığımıza gelmiş. Çünkü sizden birinin yaramazca oyunlarında iğneyi almış olabileceğini düşünmüş. İçinizden biri aldıysa, hemen iğneyi geri versin. Siz almadıysanız ama hırsızın kim olduğunu biliyorsanız, adını ve yerini söyleyin.”

Bu sözleri duyan balıklar şaşkına döndüler, bir süre tek kelime edemediler. Birbirlerine ve Ejderha Kral’a bakakaldılar. Sonunda mürekkep balığı öne çıkıp dedi ki:

“Bence, olta iğnesini TAI (kızıl çipura) çalmış olmalı!”

“Peki, kanıtın var mı?” diye sordu Kral.

“Dün akşamdan beri hiçbir şey yemiyor, boğaz ağrısından mustarip gözüktüyor! Yani olta iğnesi boğazında olabilir. Onu hemen çağırırsanız iyi olur bence!”

Bütün balıklar hemfikirdi:

“Buyruğunuza uymayıp buraya gelmeyen tek balık TAI. Hemen onu çağırıp meseleyi araştırın. O zaman bizim masumiyetimiz kanıtlanmış olur.”

“Evet,” dedi Deniz Kralı, “TAI’nin burada olmaması gerçekten tuhaf çünkü ilk önce onun gelmesi gerekirdi. Hemen çağırın onu!”

Mürekkep balığı, Kral’ın emrini beklemeden TAI’nin evine doğru gitmeye başlamıştı. Çabucak döndü, TAI’yi de beraberinde getirmişti. Onu Kral’ın huzuruna götürdü.

TAI, çok korkmuştu ve hasta gözüktüyordu. Acı çektiği belliydi çünkü genelde kırmızı olan yüzü bembeyaz olmuştu. Gözleri neredeyse kapalıydı.

“Cevap ver, O TAI!” diye bağırdı Deniz Kralı, “Neden buyruğuma uymadın?”

“Dünden beri hastaydım,” diye cevap verdi TAI, “bu yüzden gelemedim.”

“Tek kelime daha etmel!” diye bağırdı Ryn Jin öfkeyle. “Hastalığın, Mikoto’nun olta iğnesini çaldığın için tanrıların sana verdiği ceza.”

“Çok doğru!” dedi TAI. “İğne hâlâ boğazımda. Ne kadar uğraşıysam çıkaramadım. Yemek yiyemiyorum, nefes bile alamıyorum. Her an boğulup öleceğim diye korkuyorum, çok canım acıyor. Mikoto’nun iğnesini çalmak değildi amacım. Suda yem görünce hiç düşünmeden atlayıp kaptım; ama sonra iğne çıktı ve boğazıma takılıp kaldı. Umarım beni affedersiniz.”

Mürekkep balığı öne çıkıp Kral’a dedi ki:

“Söylediklerim doğruymuş. Görüyorsunuz ya, olta iğnesi halen TAI’nin boğazında. Mikoto’nun huzurunda iğneyi çıkarıp kendisine teslim edebiliriz, umarım!”

“Ah, ne olur acele edin, hemen çıkarın şunu!” diye bağırdı TAI. Durumu pek acıklıydı. Boğazı yine acımaya başladı: “İğneyi Mikoto’ya teslim etmeyi çok istiyorum.”

“Pekâlâ, TAI SAN,” dedi arkadaşı mürekkep balığı. Sonra TAI’nin ağzını kocaman açtı, dokunaçlarını TAI’nin boğazına yerleştirip olta iğnesini çabucak ve kolayca çıkardı. Böylece zavallı balığın acısı son buldu. Mürekkep balığı iğneyi yıkayıp Kral’a götürdü.

Ryn Jin, olta iğnesini alıp hürmetle Mutlu Avcı’ya (balıkların deyimiyle Mikoto, yani Saygıdeğer Majesteleri’ne) verdi. Avcı, Ryn Jin’e defalarca teşekkür etti. Yüzü, minnettarlıkla parlıyordu. Arayışının mutlu sonla bitmesini, Deniz

Kralı'nın bilgeliği, otoritesi ve nezaketine borçlu olduğunu söyledi.

Ryn Jin, TAI'yi cezalandırmak istedi; ama Mutlu Avcı böyle yapmaması için yalvardı. Çünkü kaybettiği olta iğnesini bulmuştu, zavallı TAI'nin başına iş açmak istemiyordu. İğneyi gerçekten de TAI almıştı; fakat hatası yüzünden yeterince acı çekmişti, tabii buna hata denirse. Ne olduysa dikkatsizliği yüzünden olmuştu, kasten çalmamıştı iğneyi. Mutlu Avcı kendini suçluyordu ve bunu oradakilere de söyledi. Eğer doğru düzgün balık tutmayı bilseydi, olta iğnesini kaybetmezdi. Bütün bunlar, bilmediği bir işe girdiği için gelmişti başına. Bu yüzden, TAI'yi bağışlaması için Deniz Kralı'na yalvardı.

Böyle bilge ve merhametli bir yargıcın ricasına kim dayanabilirdi? Ryn Jin, onurlu misafirinin isteğini kabul ederek zavallı balığı affetti. TAI öyle mutluydu ki yüzgeçlerini sevinçle çırpı. Balıklar, Mutlu Avcı'nın erdemlerini överek Kral'ın huzurundan ayrıldı.

Artık olta iğnesi bulunduğuna göre Mutlu Avcı'nın Ryn Gu'da daha fazla kalmasına gerek yoktu. Bir an evvel kendi memleketine gidip öfkeli ağabeyi Hünerli Balıkçı ile barışmak istiyordu. Ama ona kanı kaynayan ve oğlu yerine koyan Deniz Kralı bu kadar çabuk gitmeyip Deniz Sarayı'nda dilediği kadar kalması için yalvardı. Mutlu Avcı hâlâ tereddütlüydü. Bu sırada iki güzel Prenses Tayotama ve Tamayori geldi. Reverans yapıp tatlı sesleriyle, sarayda kalması için Avcı'yı ikna etmeye çalıştılar. Avcı, gitmekte ısrar ettiği takdirde kabalık etmiş olacaktı. Bu yüzden bir süre kalmayı kabul etti.

Deniz Ülkesi ile Dünya arasında vakit farkı yoktu. Mutlu Avcı için bu güzel ülkede üç yıl çabucak geçti gitti. Bu

büyülü ülkede her gün yeni bir harikalıkla karşılaşsa ve Deniz Kralı'nın iyiliği zamanla daha da artsa da Mutlu Avcı memleketini özlüyordu. O uzaklardayken, ülkesine ve ağabeyine ne olduğunu merak edip duruyordu. Sonunda Deniz Kralı'na gidip dedi ki:

“Burada sizinle birlikte çok mutlu günler geçirdim. Nezaketiniz dolayısıyla size minnettarım; fakat ben Japonya hükümdarıyım ve burası ne kadar güzel bir yer olsa da ebediyen ülkemden uzak kalamam. Ayrıca olta iğnesini de ağabeyime götürüp bunca zaman ondan mahrum kalmasına neden olduğum için affını istemeliyim. Sizden ayrılacağım için gerçekten çok üzgünüm; ama elimden bir şey gelmiyor. Müsaadenizle bugün size veda etmem gerekiyor. Umarım bir gün tekrar ziyaretinize gelebilirim. Ama lütfen daha fazla burada kalmamı istemeyin benden.”

Kral Ryn Jin, Deniz Sarayı'nı böyle şenlendiren dostunu kaybedeceğini düşününce büyük bir üzüntüye kapıldı. Ona cevap verirken gözlerinden yaşlar akıyordu:

“Sizden ayrılacağımıza gerçekten çok üzülüyoruz, Mikoto. Bizimle kalmanızdan o kadar mutlu olduk ki. Asil ve şerefli bir misafir oldunuz, sizi ağırlamak büyük bir zevkti. Sizi çok iyi anlıyorum: Japonya'yı yönettiğiniz için artık ülkenize dönmeniz gerekiyor ve kalmanız için ne kadar ısrar etsek, nafile. Oysa bizimle burada kalmanızı çok istiyoruz. Umarım, bizi unutmazsınız. Tuhaf koşullar bizi bir araya getirdi. Umarım, kara ve deniz arasında kurduğumuz bu dostluk güçlenerek devam eder.”

Deniz Kralı, sözlerini bitirince iki kızına dönüp Metcezir mücevherlerini getirmelerini istedi. İki prenses başını öne eğdi, sonra ayağa kalkıp adeta süzülerek çıktılar salondan. Birkaç dakika sonra döndüler. Elllerinde tuttukları yanıp sö-

nen mücevherlerin ışığı odayı doldurdu. Mutlu Avcı bunların ne olduğunu merak ediyordu. Deniz Kralı, mücevherleri kızlarından alıp misafirine dedi ki:

“Bunlar, kadim zamanlardaki atalarımızdan kalma değerli tılsımlardır. Şimdi bu iki taş, size olan sevgimizin göstergesi ve veda armağanı olarak size veriyoruz. Bu iki taşın adı Nanjiu ve Kanjiu’dur.”

Mutlu Avcı yere kadar eğilerek dedi ki:

“Bana karşı gösterdiğiniz iyilik ve nezaket için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Şimdi bütün bu iyiliklerinize bir yenisini ekleyip bu taşların ne olduğunu ve onları nasıl kullanmam gerektiğini de söyleyebilir misiniz?”

“Nanjiu,” dedi Deniz Kralı, “namı diğer, ‘Met Taşı.’ Ona sahip olan denize hâkim olur, istediği zaman tufan yaratabilir. Kanjiu, yani ‘Cezir Taşı’ ise denizdeki dalgaları kontrol eder ve metcezir dalgalarını bile geri çekebilir.”

Ardından Ryn Jin, tılsımları nasıl kullanacağını arkadaşına gösterdi ve taşları verdi. Mutlu Avcı bu muhteşem taşları yani Met Taşı ve Cezir Taşı’nı beraberinde götürecek olmaktan çok mutluydu. Bu taşların onu düşmanlarından gelecek tehlikelere karşı koruyacağını düşünüyordu. Ev sahibine tekrar teşekkür edip yola çıkmak için hazırlandı. Deniz Kralı ve Prenses Tayotama ile Prenses Tamayori ve saray sakinleri, ona veda etmek için dışarı çıktılar. Son veda sözleri duyulurken Mutlu Avcı bahçe kapısından çıktı, büyük katsura ağacının gölgesinde prenseslerle tanıştığı kuyunun yanından geçip sahile ilerledi.

Ryn Gu ülkesine gelirken bindiği sepet yerine, kocaman bir timsah bekliyordu onu. Ömründe bu kadar büyük bir yaratık görmemişti. Kuyruğunun ucundan ağzına kadar sekiz kulaç uzunluğundaydı.

Deniz Kralı, Mutlu Avcı'yı Japonya'ya götürmesini emretmişti dev hayvana. Şivozuçino Okina'nın yaptığı muhteşem sepet gibi bu timsah da gemilerden bile hızlı gidebiliyordu. Mutlu Avcı, işte böyle tuhaf bir araçla memleketine döndü.

Timsah onu karaya çıkarır çıkarmaz Mutlu Avcı, Hünerli Balıkçı'ya koşturup geldiğini haber vermek istedi. Sonra TAI'nin ağzından çıkardıkları olta iğnesini ona verdi. Aralarındaki sorunun nedeni bu iğne olmuştu. Bütün samimiyetiyle ağabeyinden af diledi. Deniz Kralı'nın sarayında yaşadıklarını ve olta iğnesini bulmalarını sağlayan maceraları anlattı.

Hünerli Balıkçı, kayıp olta iğnesini kardeşini ülkesinden kovmak için bahane olarak kullanmıştı. Kardeşi ülkeden ayrılıp üç yıl dönmeyince, kötü kalpli balıkçı çok sevinmişti ve kardeşinin hükümdarlığını zorla ele geçirerek güç ve

zenginlik kazanmıştı. Kendisine ait olmayan bu zenginliğin tadını çıkarıyordu. Kardeşinin asla geri dönmemesini ümit ederken birden Mutlu Avcı'yı karşısında bulmuştu.

Hünerli Balıkçı, kardeşini affeder gibi yaptı; çünkü onu gönderebilmek için kullanabileceği bahanesi kalmamıştı. Fakat içinden ona çok kızıyor, kardeşinden eskisinden daha fazla nefret ediyordu. Artık onu görmeye tahammülü kalmayınca, kardeşini öldürmek için fırsat kollamaya başladı.

Bir gün Mutlu Avcı pirinç tarlalarında dolaşıyordu. Ağabeyi ise elinde bir hançerle onu takip ediyordu. Mutlu Avcı, ağabeyinin onu öldürmek için izlediğini biliyordu. Bu büyük tehlike anında Metcezir taşlarını kullanmanın doğru olacağını düşündü. Böylece, Deniz Kralı'nın söylediklerinin doğru olup olmadığını da anlayabilirdi.

Göğsüne sakladığı Met Taşı'nı çıkarıp alnına kaldırdı. Anında deniz, tarlaları ve çiftlikleri kaplayarak ağabeyinin bulunduğu yere kadar ulaştı. Hünerli Denizci'nin ödü koptu, gördüklerine inanamadı. Bir dakika geçmeden sular içinde kalmıştı. Onu boğulmaktan kurtarması için kardeşine bağıırıyordu.

Mutlu Avcı iyi kalpli idi. Ağabeyini böyle görmeye daha fazla dayanamadı. Met Taşı'nı cebine sokup Cezir Taşı'nı çıkardı. Yine bu taşı da alnına götürdü. Deniz bu sefer geri çekildi, taşkınlar kayboldu. Tarlalar, çiftlikler ve kara yine eski hâline döndü.

Hünerli Balıkçı, ölüm tehlikesiyle burun buruna geldiği için çok korkmuştu. Kardeşinin yapabildiği bu muhteşem şeylerden çok etkilendi. Kardeşinin karşısında yer alarak çok büyük hata yaptığını anladı. Ondan küçük olmasına rağmen kardeşi öyle güçlüydü ki, metcezir bile emrindeydi. Bu yüzden, Mutlu Avcı'nın önünde tevazuyla eğilip bugüne kadar

yaptıkları yüzünden onu affetmesini istedi. Hünerli Balıkçı, a abeyine haklarını teslim edeceğine söz verdi. Mutlu Avcı ondan küçüktü ve bu nedenle Hünerli Balıkçı'ya bağlılık borcu vardı. Fakat buna rağmen Hünerli Balıkçı, kardeşini kendisinin üstü olarak göreceğine ve tüm Japonya'nın hükümdarı olarak önünde eğileceğine söz verdi.

Sonra Mutlu Avcı, bütün kötülüklerini metcezirle birlikte sulara attığı takdirde a abeyini affedeceğini söyledi. Hünerli Balıkçı söz verdi ve iki kardeş barıştı. Hünerli Balıkçı sözünü tutup artık iyi bir adam ve iyi bir a abey oldu.

Mutlu Avcı, artık aile kavgası olmadan krallığını yönetti. Japonya'da uzun zaman huzur ve barış hüküm sürdü. Evindeki bütün hazineler içinde en değerli olanlar, Denizlerin Ejderha Kralı Ryn Jin'in hediyesi Met Taşı ve Cezir Taşı'ydı.

 şte Mutlu Avcı ve Hünerli Balıkçı hikâyesi böyle mutlu sonla bitti.

Kurumuş Ağaçları Yeşillendiren Yaşlı Adanın Hikâyesi

Evvel zaman içinde Japonya'da yaşlı bir adam ve karısı yaşırdı. Küçük bir toprakları vardı, onu işleyerek geçimlerini sağlıyorlardı. Çok mutlu ve huzurlu bir hayatları vardı ama bir şey onları çok üzüyordu: Çocukları yoktu. Şiro adında bir köpek besliyor, ona şefkatle bakıyorlardı. Gerçekten de bu köpeği o kadar çok seviyorlardı ki evde güzel bir yemek varsa, kendileri yemeyip Şiro'ya veriyorlardı. Şiro, "beyaz" anlamına gelir, renginden dolayı ona bu adı vermişlerdi. Gerçek bir Japon köpeğiydi ve küçük bir kurda benziyordu.

Yaşlı adam ve köpeği için günün en mutlu ânı, adamın tarladaki işini bitirip eve geldiği zamandı. Pirinç ve sebze- den oluşan sade yemeğini yedikten sonra yaşlı adam, yemeğinden ayırdıklarını küçük köy evlerinin çevresini saran verandaya getirirdi. Tabii, Şiro da sahibini ve payını bekliyor olurdu. Sonra yaşlı adam “Selam,” derdi; Şiro yerinde doğrulup yemek için yalvarırdı. Sahibi de yemeğini verirdi. Bu yaşlı çiftin komşuları, yine yaşlı bir karı kocaydı; ama bunlar çok kötü kalpli insanlardı. Komşularından ve Şiro’dan nefret ediyorlardı. Şiro mutfaklarına bakacak olsa, hayvancağızı tekmeliyor ya da bir şeyler fırlatıyorlardı. Bazen köpeği yaraladıkları bile oluyordu.

Bir gün Şiro’nun, sahibinin evinin arkasındaki tarlada uzun uzun havladığı duyuldu. Yaşlı adam, kuşlar darılara musallat oldu sanıp hemen dışarı çıktı. Şiro, sahibini görür görmez ona koşturdu, kuyruğunu sallayıp kimonosundan çektiirdi, yenoki ağacına götürdü. Hızlı hızlı patileriyle toprağı eşelemeye başladı, bu sırada sevinçle havlayıp duruyordu. Olan biteni anlamaya çalışan yaşlı adam, şaşkın şaşkın köpeğini izliyordu. Ama Şiro bütün kuvvetiyle havlayıp toprağı eşelemeye devam etti.

Sonunda, ağacın altında bir şeylerin saklı olabileceğini düşündü yaşlı adam. Belki de köpek kokusunu almıştı, o yüzden burayı deşiyordu. Adam hemen eve koşup küreğini getirdi ve kendisi de kazmaya başladı. Biraz kazdıktan sonra gözlerine inanamadı: Bir yığın altın vardı. Kazdıkça daha çok altın çıkıyordu. İhtiyar kendini işine öyle kaptırmıştı ki asık suratlı komşusunun bambuların arasından onu izlediğini fark etmemişti. Nihayet bütün altınları çıkarıp yere serdi. Şiro, gururla başını kaldırmış sahibine bakıyordu. “Görüyor- sun ya, alelade bir köpek de olsam bana yaptığın iyiliklerin karşılığını verdim,” demek istiyor gibiydi.

Yaşlı adam karısını çağdırmaya gitti. Birlikte hazineyi eve taşıdılar. Böylelikle yoksul ihtiyarlar bir günde zengin olmuştu. Vefalı köpeğine duyduğu minnettarlığın sınırı yoktu. Onu eskisinden de çok sevip şımarttı.

Asık suratlı yaşlı komşusu, Şiro'nun havlama seslerinden uyanmış, hazinenin bulunuşuna gizlice şahitlik etmişti. Kıskançlıktan deliye dönmüştü. O da böyle bir hazine bulmak istiyordu. Birkaç gün sonra yaşlı adamın kapısını çalıp gayet saygılı bir şekilde Şiro'yu kısa süreliğine ödünç almak istedi.

Şiro'nun sahibi bu isteği tuhaf buldu; çünkü komşusunun bu köpeği hiç sevmediğini, üstelik her bulduğu fırsatta zavallıyı dövüp işkence ettiğini biliyordu. Fakat iyi kalpli ihtiyar adam, komşusunun ricasını geri çeviremedi. Ona çok iyi bakması şartıyla köpeğini ödünç vermeye razı oldu.

Kötü kalpli yaşlı adam, yüzünde arsız bir tebessümle evine döndü. Sinsi niyetinde başarılı olduğunu anlattı karısına. Sonra küreğini alıp kendi tarlasına koşturdu. Bu işe gönülsüz olan Şiro'yu da zorla yanında götürdü. Bir yenoki ağacına yaklaştıklarında tehditkâr bir sesle köpeğe şöyle dedi:

“Sahibinin ağacının dibinde altınlar bulmuştun. Şimdi benim ağacımın dibinde altın bulacaksın! Nerede, ha? Nerede altınlar?”

Şiro'nun boğazından yakalayıp köpeğin başını yere doğru tuttu. Şiro, korkunç adamın elinden kurtulmak için yeri deşip kazmaya başladı.

Yaşlı adam, köpeğin yeri deştığını görünce çok sevindi; çünkü kendi ağacının dibinde de altın olduğunu ve köpeğin altın kokusunu aldığını sandı. Şiro'yu kenara itip bu sefer

kendisi kazmaya başladı. Ama hiçbir şey bulamadı. Kazmaya devam ettikçe berbat bir koku yayıldı etrafa. Nihayet bir çöp yığını buldu.

Yaşlı adamın tiksintisini hayal edebilirsiniz. Tiksintisi hemen öfkeye dönüştü. Komşusunun talihine şahit olmuştu ve kendisinin de aynı şekilde şanslı olacağını umuyordu. Şiro'yu ödünç almıştı, tam aradığımı buldum diye düşünürken bütün uğraşının karşılığı bu iğrenç çöp yığını olmuştu. Yaşadığı hayal kırıklığının sebebi açgözlülüğüydü; ama o, kendini sorumlu tutacağı yerde zavallı köpeği suçladı. Küreğini kaldırıp var gücüyle Şiro'ya vurdu, zavallı hayvancağızı oracıkta öldürdü. Altın bulma ümidiyle kazdığı çukura gömüp üzerini toprakla örttü. Sonra evine geri döndü, yaptığını hiç kimseye, hatta karısına bile anlatmadı.

Günler geçip de Şiro hâlâ dönmeyince sahibi çok endişelendi. Adamcağız, gece gündüz boş yere bekledi. Sonra komşusuna gidip köpeğini geri istedi. Kötü kalpli komşu, hiç utanıp sıkılmadan, yaramazlıkları yüzünden köpeği öldürdüğünü söyledi. Bu korkunç haberi duyan Şiro'nun sahibi, acı acı ağlamaya başladı. Gerçekten de üzüntüsü büyüktü; fakat kötü komşusuna kızamayacak kadar iyi ve nazik biriydi. Şiro'nun tarladaki yenoki ağacının dibinde gömülü olduğunu öğrenince, zavallı köpeği Şiro'nun hatırası olarak ağacı komşusundan istedi.

Asık suratlı yaşlı komşu bile böyle bir ricayı geri çeviremezdi. Şiro'nun gömülü olduğu ağacı ona vermeyi kabul etti. Şiro'nun sahibi, ağacı kesip evine götürdü. Gövdesinden bir dibek yaptı. Karısı dibeğe biraz pirinç koydu. Yaşlı adam, köpeği Şiro anısına bir yemek yapmak için pirinci dövmeye koyuldu.

O anda çok garip bir şey oldu! Karısı pirinci dibeğe koy-

muş, o da pirinci dövmeye başlamıştı ki pirinç miktarı artmaya başladı, ilk baştağının beş katı oldu. Sanki görünmez bir el işbaşındaydı.

Yaşlı adam ve karısı bunu görünce, Şiro'nun vefaları nedeniyle onları ödüllendirdiğini anladılar. Pirincin tadına baktılar, şimdiye kadar yedikleri bütün yiyeceklerden daha lezzetliydi. Bundan sonra artık yiyecek konusunu dert etmeyeceklerdi. Dibek onları asla gıdasız bırakmıyordu.

Yaşlı çiftin yüzüne talih yine gülmüştü. Bu haberi alan aç gözlü komşuları yine kıskançlıktan deliye döndü. Yaşlı adamı çağırıp bu kez de dibegi ödünç almak istedi. Şiro'nun ölümüne çok üzölmüş gibi yaparak köpeğın anısına çörek yapmak istediğini söyledi.

Yaşlı adam, zalim komşusuna dibegi ödünç vermeyi hiç istemiyordu; ama bu ricayı reddedemeyecek kadar nazikti.

Böylece kıskanç adam, dibegİ evine götürdü ama sahibine geri vermedi.

Günler geçti ve Şiro'nun sahibi boş yere bekledi. Sonra yine komşusuna gidip işi bittiyse dibegİni geri vermesini istedi. Komşusu, büyük odun parçalarından yaktığı bir ateşin yanında oturuyordu. Kırık dibek yerdeydi. Kötü kalpli komşu, yaşlı adamın sorusunu kibirle cevapladı:

“Dibegİni sormaya mı geldin? Parçalara ayırdım onu, şimdi de ateş yakmak için kullanacağım. Çünkü o dibek hiçbir işe yaramıyor. Biraz pirinç dövmek istedim; ama pis bir kokudan başka şey çıkmadı içinden.”

İyi kalpli yaşlı adam dedi ki:

“Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Keşke benden çörek isteseydiniz, dilediğiniz kadar çörek verirdim. Lütfen dibegİN küllerini verin bana. Köpeğimin hatırası olarak saklamak istiyorum.”

Komşusu hemen kabul etti. Yaşlı adam, kül dolu bir sepetle evine döndü.

Bu olayın üzerinden çok geçmemişti ki yaşlı adam, dibegİN küllerinden birazını yanlışlıkla bahçesindeki ağaçlara döktü ve olağanüstü bir şey yaşandı!

Mevsim sonbahardı, ağaçlar yaprak dökmüştü ama küllerin dokunduğu dallardan kirazlar, erikler ve çiçek veren filizler fışkırmaya başladı. Yaşlı adamın bahçesinde bir anda bahar olmuştu. İhtiyarın sevinci sonsuzdu. Arda kalan külleri dikkatle muhafaza etti.

Yaşlı adamın bahçesinin hikâyesi her yere yayıldı. Uzak yakın diyarlardan insanlar, bu muhteşem manzarayı görmek için geldiler.

Bu olaydan hemen sonra, yaşlı adamın kapısı çalındı. Kimin geldiğini öğrenmek için verandaya gidince bir şövalyenin beklediğini gördü, çok şaşırdı. Şövalye, büyük Daimio'nun (Kont) hizmetçilerinden biri olduğunu söyledi. Hizmetinde bulunduğu asilzadenin en sevdiği kiraz ağaçlarından biri solmuştu, ne kadar uğraşsalar da sonuç alamadılar. En sevdiği kiraz ağacını kaybeden Daimio çok mutsuzdu. Efendisinin durumuna çok üzülen Şövalye ne yapacağını bilemiyordu. Neyse ki kurumuş ağaçları yeşillendirebilen yaşlı adamı duyunca efendisi onu buraya yollamıştı. Yaşlı adamdan onunla gelmesini istedi.

“Eğer hemen benimle gelerseniz çok sevinirim,” dedi Şövalye.

İyi kalpli yaşlı adam, duyduklarına çok şaşırdı ve Şövalye ile birlikte asilzadenin sarayına gitti.

Sabırsızlıkla yaşlı adamın gelmesini bekleyen Daimio, onu görür görmez sordu:

“Kışın bile kuru ağaçları yeşillendirebilen yaşlı adam siz misiniz?”

Yaşlı adam saygıyla eğilip cevap verdi:

“Evet, benim!”

Bunun üzerine Daimio dedi ki:

“Meşhur küllerini kullanarak bahçemdeki kiraz ağacını yeniden yeşillendirmelisin. Ben de izleyeceğim.”

Daimio, kılıcını taşıyan hizmetçileri ve nedimeleriyle birlikte bahçeye yöneldi. Yaşlı adam da onlarla birlikte gitti.

İhtiyar, kimonosunu sıkıştırıp ağaca tırmanmak için hazırlandı. Daimio’dan müsaade isteyerek yanında getirdiği kül çanağıyla birlikte ağaca tırmandı. Herkes, büyük dikkatle onu izliyordu.

Nihayet, ağacın iki büyük dala ayrıldığı noktaya tırmandı. Buraya yerleşip oturdu, külleri dalların üzerine güzelce serpti.

Hakikaten, sonuç bir mucize oldu! Kuru ağaç hemen çiçeklendi. Daimio, sevinçten kendini kaybetmişti, mutluluktan çıldırmak üzereydi. En kaliteli sakeden getirtti ve yaşlı adama kendi elleriyle ikram etti. Ona altın, gümüş ve daha birçok değerli eşyalar armağan etti. Daimio bundan sonra ihtiyarın, Hana-Saka-Jijii, yani “Ağaçları Yeşillendiren Yaşlı Adam” olarak anılmasını emretti. Artık onu herkes bu adla tanıyacaktı. Yaşlı adam, böyle şereflelendirilerek evine döndü.

Kötü kalpli komşu, bu güzel olayın haberini aldı. Adamın böyle talihli olmasını bir türlü içine sindiremedi, kalbi kıskançlıkla dolmuştu. Altın arayışının, sonra dibekte pirinç

çöreği yapma çabalarının hüsrarla sonuçlandığını hatırladı. Bu sefer, yaşlı adamı taklit ettiği takdirde başarılı olacağını düşündü. Tek yapması gereken, ağaçlara kül serpmekti. Çok kolay bir işti bu.

Hemen işe koyuldu. Mucizevi dibeğin yanığından kalan külleri ocaktan topladı. Ardından onu görevlendirecek büyük bir adama ulaşma ümidiyle avazı çıktığı kadar bağırarak yürüdü:

“Kuru ağaçları yeşillendiren adam geliyor! Ölü ağaçları çiçeklendiren yaşlı adam burada!”

Sarayında bulunan Daimio, bu sesleri duydu ve dedi ki:

“Hana-Saka-Jijii geçiyor olmalı. Bugün yapacak işim yok. Haydi, getirin de sanatını tekrar icra etsin. Onu izleyip eğleniriz.”

Bunun üzerine, hizmetçileri dışarı çıkıp taklitçi adamı efendilerinin huzuruna getirdi. Yaşlı adamın ne kadar memnun kaldığını hayal edebilirsiniz.

Fakat Daimio, onu daha önce gördüğü yaşlı adama hiç benzetemedi. Sordu:

“Siz Hana-Saka-Jijii adını verdiğim adam mısınız?”

Kıskanç komşu yanıt verdi:

“Evet, efendim!”

“Çok tuhaf!” dedi Daimio. “Dünyada bir tek Hana-Saka-Jijii var sanıyordum! Öğrencileri de mi var yoksa?”

“Asıl Hana-Saka-Jijii bendim. Benden önce size gelen kişi, öğrencilerimden biriydi!” diye cevap verdi yaşlı adam.

“O hâlde, siz diğer adamdan daha hünerli olmalısınız. Haydi, başlayın da neler yapabildiğinizi görelim!”

Kıskanç komşu, Daimio ve Saray halkıyla birlikte bahçeye gitti. Ölü ağaçlardan birine yanaştı, yanında getirdiği küllerden bir avuç alıp ağacın üzerine serpti. Yeşillenip çiçek açmak şöyle dursun, ağaçta tek bir tomurcuk bile gözükmedi. Yeterince kül kullanmadığı için böyle olduğunu düşünen yaşlı adam, kuru ağaca avuç avuç kül dökmeye devam etti. Ama nafile. Defalarca denedikten sonra savurduğu küller Daimio'nun gözlerine kaçtı. Daimio buna çok kızdı. Hizmetkârlarına dönüp sahte Hana-Saka-Jijii'yi tutuklamalarını emretti. Kötü kalpli yaşlı adam düzenbazlığı nedeniyle hapse atıldı ve ölene dek orada kaldı. Böylelikle, yaptığı kötülüklerin cezasını bulmuş oldu.

İyi kalpli yaşlı adam ise Şiro'nun bulduğu altınlar ve Daimio'nun bahsettiği hazine sayesinde yaşlılığını zengin bir adam olarak geçirdi. Herkes tarafından sevilip saygı gördü, uzun ve mutlu bir hayat sürdü.

Denizanası ve Maymun

Evvel zaman içinde eski Japonya'daki Deniz Krallığı'nı muhteşem bir kral yönetirdi. Adı Rin Jin, yani "Denizlerin Ejderha Kralı"ydı. Çok güçlüydü. Küçük büyük tüm deniz canlıları onun emrindeydi. Ayrıca Metcezir taşlarının sahibiydi. Met Taşı'nı okyanusa attığında sular hızla geri çekilir; Cezir Taşı'nı kullanarak dalgaları dağlara kadar yükseltip karaları suya boğabilirdi.

Rin Jin'in sarayı denizin dibindeydi. Öyle güzeldi ki rüyalarda bile böyle güzel bir yer görmek mümkün değildi.

Duvarları mercandandı, çatısı yeşim ve kuvars taşından yapılmıştı, yerler ise en zarif incilerle döşenmişti. Fakat büyük krallığı, güzel sarayı ve ülkesinin bütün harikalarına, koca

denizde kimsenin karşı çıkamadığı kudretine rağmen hiç mutlu değildi. Çünkü tek başına yönetiyordu ülkesini. Sonunda düşündü ki eğer evlenirse, mutlu olmakla kalmayacak, daha da güçlü olacaktı. Bu nedenle, evlenmeye karar verdi. Bütün balık uşaklarını çağırıp içlerinden birkaçını kendine elçi olarak belirledi. Bunlar deniz boyunca gezip Kral ile evlenecek ejderha prensesi bulacaklardı.

Nihayet çok güzel ve genç bir ejderha prensesle krallığa geri döndüler. Prenses'in pulları, yaz böceklerinin kanatları gibi yemyeşil, bakışları ateşliydi ve üzerinde enfes bir kaftan vardı.

Kral ona hemen âşık oldu. Muhteşem bir düğün yapıldı. Dev balinalardan küçükçük karideslere kadar bütün deniz canlıları, gelin ile damadı kutlamak için gruplar hâlinde geldi. Balık dünyasında hiç görülmemiş güzellikte bir şenlikti bu. Gelinin eşyalarını yeni evine taşıyan balıklar, denizi bir uçtan bir uca katetmişlerdi. Her balığın elinde fosforlu bir fener vardı; parlak mavi, pembe ve gümüşten merasim giysileri giymişlerdi. Alçalıp yükselen dalgalar sanki beyazlı yeşilli ateşler savuruyordu. Kutlamanın şerefine, fosfor iki kat daha şiddetli yanıyordu.

Ejderha Kral ve karısı, bir süre çok mutlu yaşadılar. Birbirlerini çok seviyorlardı. Kral, her gün karısına Mercan Sarayı'ndaki harikaları ve hazineleri göstermekten büyük zevk alıyordu. Kraliçe ise koca salonlar ve bahçeleri dolaşmaktan hiç sıkılmıyordu. Onlar için hayat, uzun bir yaz günü gibi güzeldi.

İki ayı mutluluk içinde geçirdiler. Sonra Ejderha Kraliçe hastalanıp yatağa düştü. Kral, güzel karısının acı çekiyor olmasına çok üzülüyordu. Hemen balık hekimleri çağırıp karısına ilaç vermelerini istedi. Hizmetçilerine

emir vererek karısına çok iyi bakmalarını, özenle hizmet etmelerini istedi. Fakat bakıcıların itinası ve sürekli ilgisine rağmen genç Kraliçe iyileşmedi, tam tersine durumu her gün kötüleşti.

Sonra Ejderha Kral hekimle görüştü ve Kraliçe'yi iyileştiremediği için onu suçladı. Rin Jin'in memnuniyetsizliği hekimi çok korkuttu. Hastaya verilecek doğru ilacı bildiğini ama denizde bu ilacı bulmanın imkânsız olduğunu söyleyerek beceriksizliğine bahane buldu.

“Yani ilacı burada bulamıyor musun?” diye sordu Ejderha Kral.

“Aynen öyle!” dedi hekim.

“Peki, Kraliçe için ne gerekli, söyle!” dedi Rin Jin.

“Maymun ciğeri gerek!” diye cevap verdi hekim.

“Maymun ciğeri mi? Elbette burada bulmak imkânsız!” dedi Kral.

“Eğer bunu bulabilirsek Kraliçe hemen iyileşir,” dedi hekim.

“Pekâlâ, o hâlde bir şekilde bulmak zorundayız. Peki ama maymunu nereden bulacağız?” diye sordu Kral.

Bunun üzerine hekim, güneyde maymunların yaşadığı bir Maymun Adası olduğunu söyledi Ejderha Kral'a.

“Bu maymunlardan birini yakalayabilir misiniz?” dedi hekim.

“Benim adamlarım bir maymunu nasıl yakalayabilir ki?” dedi Ejderha Kral; kafası karışmıştı. “Maymunlar karada yaşar, biz ise denizdeyiz. Tabiatımız nedeniyle aciz kalıyoruz! Ne yapabiliriz, bilmiyorum.”

“Benim zorlandığım nokta da bu oldu,” dedi hekim. “Ama sayısız hizmetkârınız içinde bu acil görevi yerine getirebilecek biri illa ki vardır!”

“Bir şey yapmalı,” dedi Kral. Başkâhyasını çağırıp meseleyi ona danıştı.

Başkâhya biraz düşündükten sonra sanki aniden aklına bir fikir gelmiş gibi neşeyle dedi ki:

“Ne yapacağımızı biliyorum! Bizim kurage (denizanası) var, çok çirkin bir şeydir ama tosbağa gibi dört ayağı üzerinde karada yürüyebilmekle övünür. Maymunlar Adası’na onu gönderelim, bir maymun yakalayıp gelsin.”

Denizanası hemen Kral’ın huzuruna çağrıldı ve Majesteleri kendisinden ne istediğini anlattı.

Denizanası, kendisine verilen bu beklenmedik görevi işitince çok endişelendi. Sözü geçen adaya hiç gitmediğini ve daha önce hiç maymun yakalamadığı için bu görevi başaramayacağından korktuğunu söyledi.

“Eğer gücüne veya yeteneğine güvenirsen, asla bir maymun yakalayamazsın. Bunu başarmanın tek yolu, hile yapmak!” dedi başkâhya.

“İyi ama bir maymunu nasıl kandırırım? Nasıl yapacağımı bilmiyorum!” dedi şaşkın denizanası.

“Yapacağın şey şu,” dedi başkâhya kurnaz bir tavırla. “Maymunlar Adası’na yaklaşıp birkaç maymunla tanışıp muhabbet et. Ejderha Kral’ın sarayından geldiğini, Kral’ın hizmetçilerinden olduğunu söyle. Sarayın ihtişamını ve denizin harikalarını mümkün olduğunca detaylı bir şekilde anlat ki meraklanıp burayı görmek istesin!”

“Peki ama maymunu buraya nasıl getireceğim? May-

munlar yüzemez, bilmiyor musun?” dedi bu işe gönülsüz olan denizanası.

“Sırtında taşırsın. Bunu bile yapamayacaksan, kabuğun ne işe yarıyor?” dedi başkâhya.

“Ağır olmaz mı, nasıl taşıyım tek başıma?” diye sordu kurage.

“Ağırlığa aldırmayacaksın. Sen Ejderha Kral’a hizmet ediyorsun,” diye cevap verdi başkâhya.

“Peki öyleyse,” dedi denizanası. Saraydan uzağa yüzüp Maymunlar Adası’na doğru yola çıktı. Hızlıca yüzerek birkaç saatte adaya ulaştı ve uygun bir dalganın yardımıyla sahile çıktı. Etrafına bakınca dalları aşağı sarkan kocaman bir çam ağacı gördü. Dalların üzerinde aradığı şeyi gördü: canlı bir maymun.

“Şanslıyım!” diye düşündü denizanası. “Şimdi iltifatlar ederek benimle birlikte gelmesi için onu kandırmalıyım. Böylece işim bitmiş olacak!”

Denizanası yavaşça çam ağacına doğru yürüdü. O eski zamanlarda denizanalarının dört bacağı ve kaplumbağa gibi sert kabukları olurdu. Çam ağacına ulaşınca yüksek sesle dedi ki:

“Nasılsınız, Bay Maymun? Ne güzel bir gün, değil mi?”

“Çok güzel bir gün,” diye cevap verdi maymun, ağaçtan seslenerek. “Sizi buralarda daha önce hiç görmedim. Nereden geldiniz? İsminiz nedir?”

“İsmim kurage, yani denizanası. Ejderha Kral’ın hizmetçilerindenim. Güzel adanız hakkında çok şey işittim, burayı görmek için geldim,” dedi denizanası.

“Sizinle tanıştığima çok memnun oldum,” dedi maymun.

“Ben de,” dedi denizanası. “Bu arada, memleketim Deniz Krallığı’nın hükümdarı Ejderha Kral’ın sarayını hiç gördünüz mü?”

“Çok duydum, ama hiç görmedim,” dedi maymun.

“O zaman mutlaka görmelisiniz. Bu deneyimi yaşamadan ölmeniz yazık olur. Saray öyle güzeldir ki kelimelerle tarif etmek imkânsız. Kesinlikle dünyanın en güzel yeridir Deniz Sarayı,” dedi denizanası.

“Gerçekten o kadar güzel bir yer, öyle mi?” diye sordu maymun şaşkınlık içinde.

Denizanası bu fırsattan yararlanıp Deniz Kralı’nın sarayının güzellik ve ihtişamını dili döndüğünce anlattı. Beyaz, pembe ve kırmızı mercandan ağaçların bulunduğu bahçe-

nin harikalarından, dallardan sarkan mücevher şeklindeki meyvelerden söz etti. Anlattıkları, maymunun ilgisini çekti. Sarayın muhteşem hikâyesini dinlerken tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için yavaş yavaş ağaçtan inerek denizanasına yaklaştı.

“Sonunda elime geçti!” diye geçirdi içinden denizanası ve dedi ki:

“Bay Maymun. Artık geri dönmem gerek. Ejderha Kral’ın sarayını hiç görmediğinize göre, fırsattan istifade edip benimle gelmek istemez misiniz? Size rehberlik eder, denizde görülecek yerleri gösteririm. Eminim manzaralardan çok etkileneceksiniz, ne de olsa karada yaşamaya alışmışsınız.”

“Sizinle gelmeyi çok isterdim,” dedi maymun, “fakat denizi nasıl geçeyim? Ben yüzemem, biliyorsunuz.”

“Hiç sorun değil. Sırtımda taşıyım ben sizi.”

“Size çok zahmet vermiş olurum,” dedi maymun.

“Benim için kolay. Sandığınızdan güçlüyüm, o yüzden dert etmeyin,” dedi denizanası ve maymunu sırtına alıp denize girdi.

“Hareket etmemelisiniz, Bay Maymun,” dedi denizanası. “Denize düşmemelisiniz. Sizi saraya sağ salım götürmek benim sorumluluğum.”

“Lütfen fazla hızlı gitmeyin, düşerim yoksa,” dedi maymun.

Böylece ilerlediler. Denizanası, sırtında maymunla birlikte dalgaların arasından sekerek yol alıyordu. Yolu yarılacaklarında anatomiden pek anlamayan denizanası, maymunun ciğeri yanında mı diye merak etti!

“Bay Maymun, söyler misiniz acaba, ciğer diye bir şey var mı yanınızda?”

Maymun, bu tuhaf soruya çok şaşırdı ve denizanasına ciğeri ne yapacağını sordu.

“En önemli şey o,” dedi aptal denizanası. “Aklıma gelir gelmez, ciğeriniz yanınızda mı diye sordum.”

“Ciğerim niçin bu kadar önemli?” diye sordu maymun.

“Ah! Nedenini sonra öğreneceksiniz,” dedi denizanası.

Maymunun merakı ve şüphesi arttı. Denizanasına ciğerini neden istediğini tekrar sordu. Sonunda bu isteğin onu çok endişelendirdiğini söyleyerek denizanasının hislerine dokunabildi.

Maymunun ne kadar endişeli görüldüğünü fark eden denizanası, daha fazla dayanamayıp ona her şeyi anlattı. Ejderha Kraliçe’nin hasta düştüğünü ve hekimin söylediğine göre onu ancak maymun ciğerinin kurtaracağını anlattı. İşte kendisi de bir maymun bulmakla görevlendirilmişti.

“Bana verilen görevi yerine getirdim. Saraya vardığımızda hekim, ciğerinizi isteyecek. Gerçekten çok üzgünüm sizin için!” dedi şapşal denizanası.

Zavallı maymun, duyduklarından dehşete düştü. Kendisine oynanan bu oyuna çok kızmıştı. Onu bekleyenleri düşününce korkudan titremeye başladı.

Fakat maymun akıllı bir hayvandı. Yapacağı en doğru şey, korktuğunu belli etmemek olacaktı. Bu yüzden sakinleşmeye ve bir kaçış planı düşünmeye çalıştı.

“Hekim içimi açıp ciğerimi çıkaracak! Öleceğim!” diye düşündü maymun. Sonunda aklına parlak bir fikir geldi. Denizanasına neşeyle dedi ki:

“Bunu bana adadan ayrılmadan önce söylemiş olmalıydınız; çok yazık Sayın Denizanası!”

“Bana eşlik etmenizi neden istediğimi söyleseydim kabul etmezsiniz,” diye cevap verdi denizanası.

“Çok yanılıyorsunuz,” dedi maymun. “Maymunlar, bir hatta iki ciğer vermekte bir mahsur görmezler. Bilhassa da ciğer, Denizlerin Ejderha Kraliçesi için isteniyorsa. İhtiyacınız olduğunu tahmin edebilseydim keşke. Siz istemeden ciğerlerimden birini verirdim. Zaten, çok ciğerim var benim. Ama maalesef size yardımcı olamayacağım. Çünkü bütün ciğerlerimi çam ağacında asılı bıraktım. Zamanında konuşmuş olsaydınız, farklı olurdu tabii.”

“Ciğeriniz adada mı kaldı?” diye sordu denizanası.

“Evet,” dedi kurnaz maymun. “Gündüzleri genelde ağaca asarım ciğerimi; çünkü ciğerim yanımdayken ağaçlara tırmanmam güç oluyor. Bugün sizi dinlerken, ciğerim tamamen aklımdan çıkmış. Yanıma almayı unutmuşum. Keşke o zaman söyleseydiniz de yanımda getirseydim!”

Denizanası bunu duyunca büyük hüsrana uğradı; zira maymunun söylediklerine inanmıştı. Ciğeri olmadan maymun hiçbir işe yaramayacaktı. Nihayet denizanası durdu, bu durumda yardımı dokunamayacağını söyledi maymuna.

“Telaflı edebiliriz bu hatayı,” dedi maymun. “Size çok zahmet oldu ama beni bulduğunuz yere geri götürebilerseniz, hemen ciğerimi alıp gelirim.”

Denizanası adaya dönme fikrinden pek hoşlanmadı. Ama maymun, geri döndükleri takdirde en iyi ciğerini getireceğini söyledi. Böylece ikna olan denizanası, hemen Maymunlar Adası’na geri dönmek üzere hazırlandı.

Denizanası sahile ulaşır ulaşmaz, kurnaz maymun ka-

raya fırladı. Deniz anasının onu ilk gördüğü çam ağacına tırmanıp sağ salım eve döndüğü için mutluluktan hoplayıp zıplamaya başladı. Sonra aşağıdaki denizanasına döndü:

“Bunca zahmeti çekip beni geri getirdiğiniz için teşekkürler! Lütfen Ejderha Kral’a saygılarımı iletiniz!”

Denizanası bu alaycı sözlere şaşırdı. Sonra maymuna, “Ciğerinizi alıp benimle gelmeyecek miydiniz?” diye sordu.

Maymun kahkahayı bastı. “Ciğeri kaybetmeyi göze alamam,” dedi.

“Ama söz vermiştiniz, unuttunuz mu?” diye yalvardı denizanası umutsuzca.

“Söz falan vermedim. Hem söz verdimse de artık geçersiz!” diye cevap verdi maymun. Sonra denizanasıyla dalga geçti, bunca zaman onu kandırdığını söyledi. Hayatını kaybetmeye niyeti yoktu. Eğer Deniz Kralı’nın sarayına gitseydi, hekim ciğerini almak için onu bekliyor olacaktı. Bu yüzden denizanasına yalan söyleyip onu geri dönmeye zorladı.

“Tabii ki sana ciğeri vermeyeceğim. Gücün yetiyorsa, gel de al!” diye ekledi ağaçtaki maymun alay ederek.

Artık denizanasının yapabileceği bir şey yoktu. Aptallığına yanıp Denizlerin Ejderha Kralı’na geri dönmeli ve başarısız olduğunu itiraf etmeliydi. Üzgün bir hâlde yavaşça ülkesine yüzmeye başladı. Adayı ardında bırakırken duyduğu son şey, maymunun kahkahalarıydı.

Bu arada Ejderha Kral, hekim, başkâhya ve bütün hizmetçiler sabırsızlıkla denizanasının dönmesini bekliyorlardı. Saraya yaklaştığını görünce onu sevinçle karşıladılar. Ta Maymunlar Adası’na gidip bunca eziyeti çektiği için ona teşekkür ettiler. Sonra maymunun nerede olduğunu sordular.

Denizanası için hesap verme zamanı gelmişti. Başına gelenleri anlatırken bütün vücudu titriyordu. Maymunu yarı yola kadar getirmişti, sonra bir aptallık edip baklayı ağzından çıkarmış, onu neden saraya getirdiğini anlatıvermişti. Sonra maymun, ciğerini adada bıraktığını söyleyerek onu kandırmıştı.

Ejderha Kral'ın öfkesi büyüktü. Denizanasının ağır bir şekilde cezalandırılmasını emretti. Cezası korkunçtu. Canlı bedeninden bütün kemikleri çıkarılacak sonra da sopayla dövülecekti.

Zavallı denizanasının utanç ve korkusunu tarif etmek imkânsızdı. Fakat Ejderha Kral'ın emri kesindi. Saray hizmetçileri ellerinde birer sopayla denizanasının etrafını sardı. Zavallının kemiklerini çıkarıp iyice kâğıt gibi dümdüz edene kadar dövdüler. Sonra dışarı çıkarıp saray kapılarının arkasından denize fırlattılar. Gevezeliğinin cezasını burada çekecekti. Kemiksiz yeni hâline zamanla alışacaktı.

Bu hikâyeden anlaşıldığı gibi denizanası bir zamanlar, kaplumbağa gibi kemikli ve kabuklu bir hayvandı. Ama Ejderha Kral'ın denizanalarının atasına verdiği cezadan sonra yeni şeklini aldı. İşte bugün dalgalarla Japonya sahillerine taşınan denizanaları, kemiğini ve kabuğunu kaybetmiş denizanasının torunlarıdır.

Maymun ve Yengecin Kavgası

Çok uzun zaman önce Japonya'da güneşli bir sonbahar günüydü. İşte ne olduysa o gün oldu: Pembe suratlı maymun ile sarı yengeç nehir kenarında oynuyordu. Koşturup dururlarken yengeç bir pirinç mantısı buldu, maymun ise bir cennet hurması çekirdeğine rast geldi.

Yengeç pirinç mantısını alıp maymuna gösterdi:

“Baksana, ne güzel bir şey buldum!”

Bunun üzerine maymun, hurma çekirdeğini gösterdi:

“Ben de iyi bir şey buldum, bak!”

Maymun, hurma çekirdeğini çok beğenmişti; ama bu işine yarayacak bir şey değildi. Cennet hurması çekirdeği taş gibi sert bir şeydi, yenilmezdi. Tabiatında açgözlülük olan maymun, yengecin mantısını kıskanıp buldukları şeyleri takas etmeyi teklif etti. Tabii yengeç, taş gibi bir çekirdekle mantısını değiştirmek istemedi. Maymunun teklifini reddetti.

Kurnaz maymun yengeci ikna etmek için uğraşmaya başladı:

“Geleceği düşünmemekle akılsızlık ediyorsun! Pirinç mantısını şimdi yiyebilirsin, benim hurma çekirdeğimden büyük olduğu da doğru; ama bu çekirdeği toprağa ekersen birkaç yıl içinde yerinde kocaman bir ağaç çıkar, her sene taze cennet hurması yersin. Keşke buralarda sarı meyveleri dallarından sarkan bir hurma ağacı olsaydı da sana gösterebilseydim. Bana inanmıyorsan, kendim ekerim cennet

hurması çekirdeğini. Gerçi tavsiyeme uymadığın için çok pişman olacağından eminim.”

Safdil yengeç maymunun teklifine daha fazla diremedi. Takas gerçekleşti. Açgözlü maymun mantıyı bir lokmada silip süpürdü, hurma çekirdeğini ise gönülsüzce yengece verdi. Çekirdek de onda kalsın istiyordu ama yengeci kızdırıp makas gibi pençelerinin hışmına uğramaktan korkuyordu. Sonra ayrıldılar. Maymun ormandaki evine, yengeç ise nehir kenarındaki taşlara gitti. Yengeç eve gider gitmez, hurma çekirdeğini maymunun tarif ettiği şekilde toprağa ekti.

Ertesi bahar yengeç, tohumunu ektiği yerden küçük bir ağaç filizi çıktığını görünce çok sevindi. Ağaç her yıl biraz daha büyüdü. Sonunda bir bahar, çiçek açıp meyve verdi. Sonbaharda dallarından kocaman hurmalar sarkıyordu. Geniş ve yemyeşil yaprakların arasından meyveler altın toplar gibi parlıyordu. Olgunlaşan meyveler koyu turuncu bir renk aldı. Her gün güneşte oturup tıpkı antenlerini çıkarmış bir salyangoz gibi uzun gözlerini kocaman açıp hurmaların olgunlaşmasını seyretmek, küçük yengecin eğlencesi olmuştu.

“Bu leziz meyveleri yemek çok eğlenceli olacak!” diyor-du kendi kendine.

Sonunda daha fazla dayanamadı, artık olgunlaşmış olması gerektiğini düşündüğü hurmalardan tatmak istedi. Tepesinden sarkan güzel cennet hurmalarından birine ulaşmak ümidiyle birkaç kez ağaca tırmanmayı denedi; ama her seferinde başarısız oldu. Çünkü yengeçlerin bacakları ağaca tırmanmaya uygun değildi. Bacakları sadece yerde ve taşların üzerinde koşturabilmesine yarıyordu. Bu çıkmazdan nasıl kurtulacağını düşünürken aklına eski oyun arkadaşı maymun geldi. O, herkesten iyi biliyordu ağaçlara tırman-

masını. Maymundan yardım istemeye karar verdi ve onu bulmak için yola çıktı.

Yengeçlere özgü şekilde nehir kenarındaki taşlar üzerinden koşturup gölgeli ormana ulaştı. Nihayet, maymunu en sevdiği çam ağacında şekerleme yaparken buldu. Rüyalalarının ortasında düşüp uyanmamak için kuyruğunu dalların birine sıkıca sarmıştı. Fakat yengecin sesini duyunca uyandı ve arkadaşının anlattıklarını dikkatle dinledi. Uzun zaman önce takas ettiği çekirdeğin koca bir ağaç olduğunu ve meyve verdiğini duyunca çok sevindi; çünkü hemen o anda bütün hurmaları ele geçirmesini sağlayacak kurnazca bir plan yapmıştı.

Meyve toplamak için yengece yardım etmeyi kabul etti. Ağaca vardıklarında maymun, o küçücük çekirdekten böyle güzel bir ağacın yetiştiğini ve dalların olgun hurmalarla dolu olduğunu görünce çok şaşırdı.

Hemen ağaca tırmandı, meyveleri hızlıca koparıp yemeye başladı. En olgun hurmaları seçiyordu. İyice tıkanana kadar yedi. Aşağıdaki bekleyen zavallı yengece bir tane bile vermiyordu. Yemeyi bıraktığında ağaçta sert ve olmamış birkaç hurma kalmıştı.

Onca zaman sabırla beklemiş olan küçük yengecin nasıl hissettiğini hayal edebilirsiniz. Yıllarca ağacın büyüyüp meyve vermesini, sonra da meyvelerin olgunlaşmasını beklemişti. Ama maymun bütün iyi hurmaları yutuvermişti. Düş kırıklığına uğramıştı, ağacın etrafında dönüp durdu, maymuna bağırıp verdiği sözü hatırlamasını istedi. Maymun ilk başta yengecin yakınmasına aldırış etmedi; ama sonunda bulabildiği en sert ve yeşil hurmayı yengecin kafasına fırlattı. Ham hurma taş gibi sert olur. Maymunun atışı tam hedefi vurdu, yengeç çok kötü yaralanmıştı. Maymun, yine sert

hurmaları koparıp savunmasız yengece attı. Ara vermeden saldırıyordu.

Bütün vücudu yara bere içinde kalan zavallı yengeç can verdi. Kendi diktığı ağacın dibine yığılmıştı.

Zalim maymun, yengecin öldüğünü görünce korkudan titreyerek oradan sıvıştı. Çünkü korkağın tekiydi.

Yengecin bir oğlu vardı. Bu üzücü olay yaşandığı sırada yakınlarda bir yerde bir arkadaşıyla oyun oynuyordu. Eve dönerken babasının korkunç hâldeki cesediyle karşılaştı. Başı ezilmiş, kabuğu paramparça edilmişti ve etrafı ölümüne yol açan ham hurmalarla doluydu. Zavallı küçük yengeç, babasını bu hâlde görünce oracığa oturup ağladı.

Ama bir süre ağladıktan sonra, gözyaşlarının faydasız olduğunu düşündü. Babasının intikamını almak onun görevidi ve bunu yapmaya kararlıydı. Etrafına bakınıp katilin kimliğine dair bir ipucu aradı. Başını kaldırıp ağaca bakınca en güzel meyvelerin koparıldığını fark etti. Her yerde hurma kabukları ve çekirdekleri ile babasına atıldığı belli olan olgunlaşmamış meyveler vardı. Babası, maymunla arasında geçen pirinç mantısı ve hurma çekirdeği olayını anlatmıştı. İşte bunu hatırlayınca, katilin maymun olduğunu anladı. Genç yengeç, maymunların en çok sevdiği meyvenin cennet hurması olduğunu biliyordu. Yaşlı yengecin, maymunun meyve hırsı yüzünden öldüğünden emindi.

Öyle öfke doluydu ki önce hemen gidip maymuna saldırmayı düşündü. Fakat sonra içinden bir ses, bunun işe yaramayacağını söyledi. Çünkü maymun cingöz bir hayvandı, onu alt etmek çok güçtü. Kurnazlığa, yine kurnazlıkla karşılık vermeli, arkadaşlarından yardım istemeliydi; çünkü maymunu tek başına öldürmeye gücü yetmezdi.

Küçük yengeç, babasının eski dostu dibeğe gidip olanları anlattı. Gözyaşları içinde babasının intikamını almak için yardımını istedi. Dibek, bu acıklı olayı işitince çok üzüldü ve maymunu ölümle cezalandırmak için yengece yardım edeceğine söz verdi. Fakat çok dikkatli olması için yengeci uyardı, zira maymun güçlü ve kurnaz bir düşmandı. Ardından dibek, yine yaşlı yengecin dostları olan arı ve kestaneyi çağırttı. Arı ve kestane hemen geldiler. Yaşlı yengecin nasıl öldüğünü, zavallının bu hazin sonuna sebep olanın ise maymunun açgözlülüğü ve hırsı olduğunu öğrenince, genç yengeci teselli ettiler, babasının intikamını alması için yardım edeceklerini söylediler.

Planları hakkında uzun süre konuşup fikir alışverişi yaptıktan sonra dağıldılar. Bay Dibek yengeçle berber eve gidip babasını gömmesine yardımcı oldu.

Bütün bunlar yaşanırken maymun, işin içinden tereyağından kıl çeker gibi kurtuluşunu kutluyordu (kötüler, cezalarını bulmadan önce hep böyle yaparlar). Arkadaşının hürmelerini çalıp sonra da onu öldürmesinin iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Ama ne kadar gülse de kötülüklerinin karşılığını bulmaktan çok korkuyordu. Eğer suçlu olduğu ortaya çıkarsa (bu zor bir ihtimal diye düşünüyordu; çünkü kimseye görünmeden olay yerinden kaçmıştı) yengecin ailesi ondan nefret edecek ve intikam almaya çalışacaktı. Bu yüzden hiç dışarı çıkmadı, günlerce evde kaldı. Fakat böyle yaşamak ona çok zor geldi; çünkü maymun ormanda özgür bir hayata alışıktı. Sonunda dedi ki:

“Yengeci benim öldürdüğümü kimse bilmiyor! Ben yanından ayrılmadan moruk son nefesini vermiştir. Hem ölü yengeçler konuşamaz! Onu benim öldürdüğümü söyleyecek kim var ki? Kimse bilmediğine göre, ne diye kendimi kapatıp kara kara düşünüyorum? Olan oldu artık!”

Böylece yengecin semtine gitti, sinsice yengecin evine yaklaşıp komşular ne konuşuyor diye dinlemeye çalıştı. Yengeçlerin liderlerinin ölümü hakkında neler söylediklerini merak etmişti. Ama hiçbir şey duyamadı. Kendi kendine dedi ki:

“Hepsi öyle aptal ki liderlerini kimin öldürdüğünü bilmiyor, bilseler de umursamıyorlar!”

Sözümona “maymun akli” sayesinde zeki bir hayvan olduğunu sanıyordu; ama bu kaygısızlığın, genç yengecin planının bir parçası olduğunu anlayamamıştı. Yengeç, babasını kimin öldürdüğünü bilmiyor gibi davranıyordu. Babasının eceliyle öldüğüne inanıyor gibi yapıyordu. Böylece maymundan intikam alma planını sır olarak tutabilecekti.

Maymun, mutlu mesut evine döndü. Korkacak hiçbir şey yoktu.

Sonra, güzel bir günde maymun evde otururken, genç yengecin gönderdiği bir elçi kapısını çaldı. Şaşkın maymun merak içindeydi, elçi reverans yaparak dedi ki:

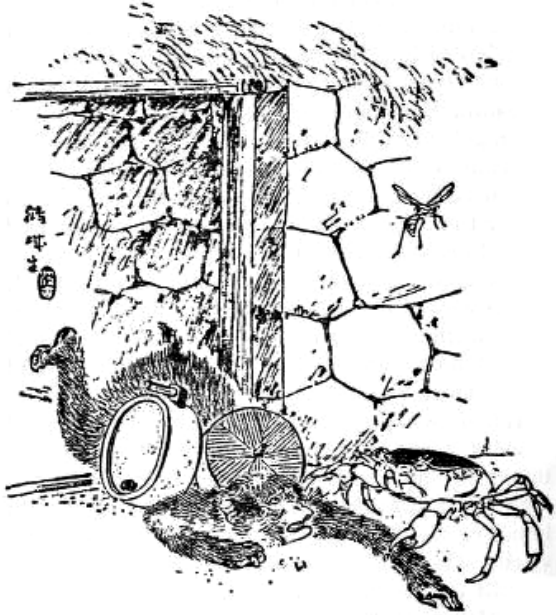
“Efendim beni size haberci olarak yolladı. Babasının, geçen gün cennet hurması ağacına tırmanmaya çalışırken düşüp öldüğünü bildirmemi istedi. Bugün, yedinci günü oluyor. Dolayısıyla, efendim babasının onuruna bir anma günü düzenleyecek. Babasının eski bir dostu olarak sizin de orada bulunmanızı istiyor. Umarım, ziyaretinizle bizi şereflendirirsiniz.”

Maymun bu sözleri duyunca sevinçten havalara uçtu. Bütün korkuları yersiz çıkmıştı. Ona karşı bir planın işlemekte olduğundan habersizdi. Yengecin ölümüne çok şaşır-mış gibi yaptı:

“Liderinizin ölümüne gerçekten çok üzüldüm. Biliyor-

sunuz, çok iyi arkadaşlık onunla. Bir keresinde, pirinç mantısı ile cennet hurması çekirdeği takas etmiştik. Ölümüne o çekirdeğin sebep olduğunu düşününce içim acıyor. Davetinizi kabul ediyor ve size teşekkürlerimi sunuyorum. Zavallı eski dostumun anma töreninde bulunmaktan mutluluk duyacağım!” Sahte gözyaşları eşliğinde sözlerini tamamladı.

Haberci içten içe güldü ve “Zalim maymun, timsah gözyaşları döküyor ama çok geçmeden gerçekten ağlıyor olacak,” diye geçirdi içinden. Tabii bu düşüncelerini belli etmeden maymuna teşekkür edip eve döndü.

Haberci gidince maymun kahkahaya tutuldu. Genç yengecin saflığı komiğine gitmişti. Hiç vicdanı sızlamadan ölü yengeç onuruna düzenlenecek törende neler yiyeceğini düşünmeye başladı. Ziyafeti sabırsızlıkla bekliyordu. Kı-

yafetini değiştirip ağırbaşlı bir tavırla genç yengecin evine doğru yol aldı.

Oraya vardığında yengecin bütün ailesi ve akrabaları dışarı çıkıp onu karşılamıştı. Selamlaşma faslı bitince maymunu bir salona götürdüler. Burada yas tutan genç yengeç tarafından karşılandı. Maymun başsağlığı dileklerini ilette; genç yengeç de teşekkür etti. Sonra hep birlikte muhteşem ziyafet sofrasına oturdular. Maymun, onur konuğu olarak ağırlandı.

Ziyafet bitince çay seremonisine davet edildi. Genç yengeç, maymunu çay odasına götürüp çekildi. Epey zaman geçti ama yengeç geri dönmedi. Maymun sabırsızlandı. Kendi kendine dedi ki:

“şu çay seremonileri de çok yavaş oluyor. Beklemekten sıkıldım. Yemekte içtiğim sakeler de iyice susattı!”

Sonra ocağa yaklaştı, kaynamakta olan aydanlıktan sıcak su döktü. Tam o sırada küllerin içinden bir şey fırlayıp maymunu boğazından vurdu. Bu, yengecin dostlarından kestaneydi, şömineye saklanmıştı.

Perdelerin arkasına gizlenmiş arı, hızla maymuna doğru utı ve onu tam yanağından soktu. Maymunun canı çok yanıyordu. Kestane yüzünden boynu yanmıştı. şimdi de yüzünü arı sokmuştu. Öfke ve acıyla çığlık çığlığa odadan ıktı.

Bu arada taş dibek, evin kapısının üzerindeki taşların arasında gizlenmiş bekliyordu. Maymun koşturarak aşağıdan geçtiği esnada maymunun başına düştü. Maymunun kapı üzerinden başına düşen dibeiğin ağırlığına dayanması mümkün müydü? Acı içinde yere yığıldı. Çaresizce yerde yatarken genç yengeç yanına geldi, kocaman ve makas gibi keskin pençelerini kaldırdı:

“Babamı öldürdüğünü unuttun mu ha?”

“Yani... sen... bana... düşman... mısın?” diyebildi maymun, soluk soluğa.

“Elbette öyleyim,” dedi genç yengeç.

“Babanın suçuydu, benim bir suçum yok!” dedi maymun, yine güçlükle nefes alarak. Yaptıklarından pişman değildi.

“Demek hâlâ yalan söylüyorsun, ha? Merak etme, şimdi son nefesini vereceksin!” Bu sözlerin ardından yengeç, jilete benzeyen pençeleriyle maymunun kafasını kesti. Böylece zalim maymun hak ettiği cezayı bulmuş oldu. Genç yengeç ise babasının intikamını aldı.

İşte maymun, yengeç ve cennet hurması çekirdeğinin hikâyesi burada bitti.

Beyaz Yaban Tavşanı ve Timsahlar

Evvel zaman içinde, hayvanların da insanlar gibi konuşabildiği zamanlarda Japonya'nın Inaba bölgesinde küçük, beyaz bir yaban tavşanı yaşıyordu. Evi Oki Adası'ndaydı, tam karşı yakada ise Inaba anakarası bulunuyordu.

Yaban tavşanı, Inaba'ya geçmeyi çok istiyordu. Her gün dışarı çıkıp sahilde oturur ve Inaba tarafına bakardı. Her gün oraya gitme isteği daha da artıyor ve karşıya geçmenin bir yolunu bulmayı umuyordu.

Yine bir gün, yaban tavşanı sahilde dikilmiş karşı yakayı izliyordu. Tam o sırada adaya doğru yüzen kocaman bir timsah gördü.

“Çok şanslıyım!” diye düşündü tavşan. “Artık dileğimi gerçekleştirebileceğim. Timsahtan beni karşı tarafa götürmesini isteyeceğim!”

Ama timsahın bu isteğe razı gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Bu yüzden, ricada bulunmak yerine bir hile yapmaya karar verdi.

Yüksek sesle timsaha bağırdı:

“Merhaba Bay Timsah, ne güzel bir gün, değil mi?”

Timsah, güneşin tadını çıkarmak için tek başına gelmişti ama yalnızlıktan sıkılmaya başlamıştı. İşte bu yüzden tavşanın neşeli selamı, onu çok mutlu etti:

“Biraz önce bana seslenen siz miydiniz, Bay Yaban Tavşanı? Burada tek başınıza sıkılmış olmalısınız!”

“Yok, yalnız değilim,” dedi tavşan. “Ama hava öyle güzel ki biraz tadını çıkarayım diye buraya geldim. Biraz benimle oynamak istemez misiniz?”

Timsah denizden çıkıp sahile oturdu. İkisi birlikte oynamaya başladılar.

Sonra yaban tavşanı dedi ki:

“Bay Timsah, siz denizde yaşıyorsunuz, ben ise karada yaşıyorum. Çok sık karşılaşmıyoruz. O yüzden sizi fazla tanımıyorum. Acaba söyler misiniz, sizin sayınız bizimkilerden fazla mı?”

“Elbette! Timsahların sayısı, yaban tavşanlarından fazladır,” diye cevap verdi timsah.

“Kendiniz de bunu anlayabilirsiniz. Siz küçük bir adada yaşıyorsunuz. Bense bütün dünyayı saran koca denizde yaşıyorum. Denizdeki bütün timsahlar olarak bir araya gelsek, siz yaban tavşanları yanımızda bir hiç kalırsınız!” Timsah pek kibirliydi.

Timsaha oyun oynama niyetindeki yaban tavşanı dedi ki:

“Peki, bu adadan karşıdaki Inaba’ya kadar bir köprü oluşturacak sayıda timsah bulabilir misiniz?”

Timsah bir süre düşünüp yanıt verdi:

“Elbette, bulabilirim.”

“O hâlde deneyin,” dedi düzenbaz tavşan. “Kaç timsah var, sayacağım!”

Timsah safdil bir hayvandı. Tavşanın ona bir oyun oynadığı aklının ucundan geçmedi. Yaban tavşanının istediği şeyi yapmayı kabul etti:

“Biraz bekleyin, gidip arkadaşlarımı çağırayım!”

Timsah suya daldı ve bir süre ortalıkta gözükmeydi. Bu arada yaban tavşanı sabırla sahilde onu bekledi. Nihayet timsah görüldü, diğer timsahlar da yanındaydı.

“Bakın, Bay Yaban Tavşanı!” dedi timsah, “buradan İnaba’ya köprü kurmak, bizim için çok kolay. Buradan ta Çin’e hatta Hindistan’a uzanacak kadar çok timsah var. Ömrünüzde hiç bu kadar çok timsah gördünüz mü?”

Sonra bütün timsahlar, suda sıraya girerek Oki Adası ve İnaba anakarası arasında köprü oluşturacak şekilde dizildiler. Timsahların kurduğu köprüyü görünce tavşan dedi ki:

“Harika! Bunun mümkün olduğuna inanmamıştım. Şimdi hepinizi sayacağım! Fakat bunun için sırtınıza çıkıp karşıya yürümeme izin vermelisiniz. Lütfen hareket etmeyin, yoksa denize düşüp boğulurum!”

Yaban tavşanı, hoplayıp ilk timsahın sırtına çıktı. Bir timsahtan diğerine zıplarken saymayı unutmuyordu:

“Lütfen hareket etmeyin, sessiz olun, sayamam yoksa. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz...”

Böylece cingöz yaban tavşanı Inaba anakarasına kadar yürüdü. Dileği gerçekleştiği için hiç de memnun değildi. Onlara teşekkür edeceği yerde timsahlarla alay etti:

“Aptal timsahlar, artık sizinle işim bitti!”

Tüm hızıyla oradan sıvışmak üzereydi; fakat kaçması o kadar kolay olmadı. Çünkü timsahlar, tavşanın sırf karşı tarafa geçebilmek için onlara oyun oynadığını ve şimdi de utanmadan onlarla dalga geçtiğini görünce öfkeden deliye döndüler. Tavşandan intikam almaya karar verdiler. Birkaç timsah arkasından koşup tavşanı yakaladı. Ufacık hayvanın etrafını sarıp tüylerini çektiler. Ağlayıp inledi, onu bırakmaları için yalvardı; ama tüylerini koparmaya devam edip her tutamda dediler ki:

“Bunu hak ettin!”

Timsahlar son kalan tüylerini de koparıp zavallı tavşanı sahile attılar. Sonra kahkahalar atarak oradan uzaklaştılar.

Tavşan acınacak hâldeydi. Güzelim tüyleri yolunup gitmişti. Çıplak bedeni acıyla titriyordu ve her tarafı kan içindeydi. Çaresizce sahilde uzanıp başına gelen talihsizliğe ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. İnabalı beyaz tavşan, kendi hatası yüzünden bu sefil duruma düşmüştü; ama yine de zavallı hayvanı bu hâlde gören biri ona acıkmaktan kendini alıkoyamayacaktır. Zira timsahlar, çok zalimce intikam almışlardı.

Bu sırada, kral oğullarına benzeyen bir grup adam ora-

dan geçmekteydi. Sahilde ağlayan yaban tavşanını görünce yanına gidip derdinin ne olduğunu sordular.

Tavşan, patilerinin arasından başını kaldırıp cevap verdi:

“Birkaç timsahla kavgaya tutuştum ama yenildim. Sonra tüylerimi yolup beni burada acı içinde bıraktılar. İşte bu yüzden ağlıyorum.”

Genç adamlardan biri çok kötü kalpliydi. Fakat iyiliksever biri gibi görünmeye çalışarak dedi ki:

“Hâlinize çok üzüldüm. Eğer denemek isterseniz, yara içindeki bedeninizi iyileştirecek çareyi biliyorum. Gidip denizde iyice yıkanın, sonra rüzgârda biraz oturun. Böylece tüyleriniz tekrar büyür. Eskisi gibi olursunuz.”

Sonra genç adamlar yollarına devam ettiler. Tavşan çok mutlu olmuş, derdine derman bulduğunu sanmıştı. Hemen denize girdi, sonra rüzgârda oturdu.

Ama rüzgârın kuruttuğu derisi iyice buruşup sertleşti. Deniz tuzu yüzünden derisi öyle çok yanıyordu ki, kumlarda acı içinde yuvarlanıp ağladı.

O sırada kral oğullarından bir diğeri yanından geçiyordu. Sırtında büyük bir çanta vardı. Tavşanı görünce yanına gidip neden acı acı ağladığını sordu.

Fakat zavallı tavşan, diğer genç adam tarafından kandırıldığını hatırlayıp cevap vermedi, ağlamaya devam etti.

Ama bu adam iyi kalpli biriydi. Tavşana acıyarak dedi ki:

“Zavallı şey! Tüylerini yolmuşlar, çıırılçiplak kalmışsın. Kim sana böyle zalimce davranabildi?”

Tavşan, bu güzel sözleri işitince adama minnettar oldu. Nezaketinden cesaret alarak başına gelenleri ona anlattı. Tavşan, yeni arkadaşından hiçbir şey saklamadan timsahlara oynadığı oyunu anlattı. Onların kurduğu köprüyle denizin karşısına geçmiş, sonra da aptallıkları yüzünden onlarla dalga geçmişti. Timsahlar da ondan intikam almıştı. Sonra nazik arkadaşına benzeyen bir grup adam tarafından kandırıldığını anlattı. Yaban tavşanı, uzun ve acıklı hikâyesini bitirirken adama yalvardı, onu iyileştirip tüylerini geri çıkaracak bir ilaç istedi.

Bunun üzerine tavşanın hâline çok acıyan adam dedi ki:

“Çektiğiniz sıkıntılara çok üzüldüm; ama unutmayın, timsahlara yaptığınız hile yüzünden geldi bunlar başınıza.”

“Biliyorum,” dedi üzgün tavşan, “ama pişman oldum ve bir daha asla hile yapmamaya karar verdim. Şimdi size yalvarıyorum, yaralarımı iyileştirip tüylerimi geri çıkarmam için bana bir yol gösterin.”

“Öyleyse size ne yapacağınızı anlatacağım,” dedi adam. “İlk önce gidip şu gölette yıkanın, vücudunuzu tuzdan arındırın. Sonra su kenarında yetişen kaba çiçeklerinden toplayıp yere yayın ve üzerine uzanın. Çiçeklerdeki polen sayesinde tüyleriniz yeniden çıkacak ve kısa sürede iyileşeceksiniz.”

Yaban tavşanı ne yapması gerektiğini öğrendiği için çok mutluydu. Hemen arkadaşının gösterdiği gölete doğru ağır ağır yürüdü, yıkandı. Sonra su kenarındaki kaba çiçeklerinden koparıp yere serdi, çiçeklerin üzerinde yuvarlandı.

Daha şimdiden tüyleri geri çıkmaya başlamıştı! Acısı geçti, bütün bu talihsizlikleri yaşamadan önceki gibi sağlıklı hissetmeye başladı.

Tavşan çabucak iyileştiği için çok sevinçliydi. Hoplaya zıplaya kendisine yardım eden genç adamın yanına gitti, ayaklarının dibinde diz çöktü:

“Yardımanız için size ne kadar teşekkür etsem azdır! Bu iyiliğinizin karşılığını mutlaka ödemek istiyorum. Lütfen, adınızı bahşeder misiniz bana?”

“Sandığınız gibi kral oğlu değilim. Ben bir periyim ve ismim de Okuni-nuşi-no-Mikoto’dur,” dedi adam. “Benden önce buradan geçen adamlar benim kardeşlerimdir. Inaba’da yaşayan güzel bir Prenses varmış. Ona gidip içlerinden biriyle evlenmesini isteyecekler. Fakat bu yolculukta ben yalnızca bir hizmetkârım. Bu yüzden sırtımda bu büyük çantayla arkalarından yürüyorum.”

Yaban tavşanı, ülkenin bu bölgesinde birçok kişinin bir tanrı olarak tapındığı büyük peri Okuni-nuşi-no-Mikoto’nun önünde saygıyla eğildi.

“Sizin Okuni-nuşi-no-Mikoto olduğunuzu bilmiyordum. Bana karşı ne kadar iyi davrandınız! Beni denize gönderen o kötü adamın, kardeşlerinizden biri olduğuna inanmak mümkün değil. Kardeşlerinizin görüşmeye gittiği Prenses, eminim ki hiçbiriyle evlenmek istemeyecek ve sizin iyi kalpliliğinizi tercih edecektir. Eminim ki buna niyetlenmediğiniz hâlde Prenses’in kalbini siz kazanacaksınız. Çünkü sizinle evlenmeyi kendisi isteyecek.”

Okuni-nuşi-no-Mikoto, yaban tavşanının söylediklerini pek önemsemedi. Hayvana veda ederek hızla yoluna devam edip kardeşlerine yetişti. Prenses’in yaşadığı sarayın kapısına geldiler.

Yaban tavşanının söylediği gibi Prenses, kardeşlerden biriyle evlenmeye ikna edilemedi. Fakat iyi kalpli gencin yüzüne bakınca ona yaklaşip dedi ki:

“Kendimi size teslim ediyorum.” Böylece iki genç evlendi.

İşte bu hikâye de burada bitti.

Japonya'nın bazı bölgelerinde Okuni-nuşi-no-Mikoto bir tanrı olarak kabul edilir. Yaban tavşanı ise "İnabalı Beyaz Yaban Tavşanı" olarak tanınır.

Prens Yamato Take'nin Hikâyesi

Büyük Japon İmparatorluğu'nun nişanında kutsal sayılan ve ezelden beri itinayla korunan üç hazine vardır. Bunlar; Yatano-no-Kagami yani Yata aynası, Yasakami-no-Magatama yani Yasakami Taşı, Murakumo-no-Tsurugi yani Murakumo Kılıcı'dır.

İmparatorluğun üç hazinesi içinde daha sonra Kusanagi-no-Tsurugi olarak tanınacak olan Murakumo Kılıcı yani Çimleri Kesip Biçen Kılıç, en değerli olanı ve en çok saygı duyulanıdır. Çünkü bu savaşçı ulusun sembolü ve İmparator'un yenilmezliğinin tılsımıdır. İmparator'un atalarının kutsal türbesinde saklanır.

İki bin yıl önce bu kılıç, Japon imparatorlarının atası olduğuna inanılan güzel Güneş Tanrıçası Amaterasu'ya adanmış Ise Tapınağı'nda muhafaza edilmekteydi.

Kılıcın isminin Murakumo iken “Çim Biçen” anlamındaki Kusanagi'yle değiştirilmesinin arkasında bir cesaret öyküsü vardır.

Çok uzun zaman önce, Japon Hanedanlığı'nın kuruçusu büyük Jimmu'nun on ikinci nesil torunu İmparator Keiko'nun bir oğlu oldu. Bu Prens, İmparator Keiko'nun ikinci oğluydu ve adı Yamato'ydu. Çocukluğundan beri kuvvetli, akıllı ve cesurdu. Babası, oğlunun büyük bir adam olmayı vaat ettiğini görüyor, onu büyük oğlundan bile çok seviyordu.

Prens Yamato büyüyüp yetişkin bir erkek oldu (Eski

Japonya'da on altı yaşına gelen bir genç, artık yetişkin bir adam sayılırdı). O sıralarda ülkede bir grup haydut huzursuzluk çıkarmaktaydı. Haydutların başı iki kardeş olan Kumaso ve Takeru idi. İsyancılar, Kral'a karşı ayaklanmaktan, onun otoritesine meydan okuyup kanunları çiğnemekten zevk alıyordu.

Sonunda İmparator Keiko, küçük oğlu Prens Yamato'ya isyancıları durdurması ve mümkünse, onları öldürerek ülkeyi bu sıkıntıdan kurtarması için emir verdi. Prens Yamato, daha on altı yaşında olmasına rağmen kanunen yetişkin bir adamdı ve genç yaşında bile büyük bir savaşçının cesur ruhuna sahipti. Korku nedir bilmiyordu. Gözü peklilik ve cesaretle rakibi yoktu. Babasının emrini büyük bir sevinçle karşıladı.

Hemen hazırlığa başladı. Sarayda büyük bir hareketlilik vardı: Prens ve güvenilir adamları toplanıp sefere hazırlanıyordu, kalkanlarını cilalayıp silahlarını kuşandılar. Prens, babasının sarayından ayrılmadan önce Ise Tapınağı'na dua etmeye gitti. Sonra buradaki halası Prenses Yamato'ya veda etti. Karşılaşacağı tehlikeleri düşünmek kalbine sıkıntı vermişti. Bu yüzden atası Güneş Tanrıçası Amaterasu'nun korumasına ihtiyaç duyuyordu. Halası Prenses Yamato onu çok sıcak karşıladı, böyle büyük bir göreve layık görülmesi dolayısıyla yeğenini tebrik etti. Sonra ona hatıra olarak muhteşem güzellikteki kaftanlarından birini verdi. Kaftanın ona mücadelesinde yardımcı olacağını söyledi. Görevinde başarı ve şans diledi.

Genç Prens, halasının önünde saygıyla eğilip zarif armağanını memnuniyet ve saygıyla kabul etti.

"Artık yola çıkacağım," dedi Prens. Saraya dönüp askerlerinin başına geçti. Halasının güzel dilekleriyle mutlu olan

Prens, artık başına gelebilecek her şeye hazır hissediyordu kendini. Ordusuyla birlikte ülkeyi boydan boya katedip isyancıların yaşadığı güneydeki Kyuşu Adası'na gitti.

Çok geçmeden Güney Adası'na ulaştılar. Sonra yavaşça ama emin bir şekilde Kumaso ve Takeru'nun karargâhına doğru ilerledi. Bu noktada büyük zorluklar yaşadı; çünkü bu ada son derece ıssızdı ve yolları çok bozuktu. Sarp ve yüksek dağları aşmak, karanlık ve derin vadileri geçmek çok zordu. Yolu kapamış dev ağaçlar ve iri kayalar yüzünden ordusu durmak zorunda kaldı. İlerlemek imkânsızdı.

Prens genç yaşına rağmen yılların bilgeliğine sahipti. Adamlarını yürütmenin yolu olmadığını anlayınca kendi kendine dedi ki:

“Adamlarımın bilmediği bu zorlu topraklarda savaşmaya kalkmak, görevimi güçleştirmekten başka işe yaramayacak. Bir taraftan yolları açıp diğer taraftan savaşamayız. Bir manevra yapıp düşmanlarımı gafil avlamalıyım. Böylece gayret sarf etmeden onları öldürebilirim.”

Ordusuna orada durmalarını emretti. Karısı Prenses Ototaçibana da ona eşlik etmekteydi. Karısından, Ise rahibesini halasının verdiği kaftanı getirmesini istedi. Kadın kılığını girmeye karar vermişti. Karısının yardımıyla kaftanı giydi, saçlarını omuzlarına döktü. Sonra Ototaçibana'nın getirdiği tarağı saçına yerleştirip tuhaf mücevher taşlarla süslendi. Bu alışılmadık kılığa girdikten sonra Ototaçibana ona bir ayna getirdi. Kendine bakarken gülümsüyordu; sahte kılığı mükemmeldi.

Değişimi öylesine başarılıydı ki, aynada yansımasını gördüğünde kendini tanımakta zorlandı. Savaşçıdan eser kalmamıştı. Aynanın parlak yüzünde güzel bir kadın görüyordu.

Böylece tamamen kılık değiştirmiş hâlde, tek başına düşman karargâhının yolunu tuttu. İpek elbisesinin göğsüne keskin bir hançer gizlemişti.

Prens yaklaştığında, isyancı başları Kumaso ve Takeru, çadırlarında oturmuş akşam serinliğinde dinleniyordu. Aldıkları son haberler hakkında konuşuyorlardı. İmparator'un oğlu, çeteyi yok etmeye kararlı büyük bir orduyla ülkelerine girmişti. İkisi de genç savaşçının şöhretini çok iştmişlerdi ve sefil hayatlarında ilk kez korkuyorlardı. Sohbetlerine kısa süre ara verip çadırın kapısından baktıklarında, gösterişli kıyafetler içinde güzel bir kadının onlara yaklaştığını gördüler. Loş ışıktaki çok hoş bir görüntü oluşturuyordu. Gelen kadının, aslında yüreklerine korku salan düşmanları olduğu akıllarının ucundan bile geçmedi.

“Ne kadar güzel bir kadın! Nereden gelmiş acaba?” dedi şaşkın Kumaso; bu güzel davetsiz misafire bakarken savaşı ve konseyi unutmuştu.

Kılık değiştirmiş olan Prens'e işaret edip yanlarına oturmasını, onlara şarap sunmasını istedi. Yamato Take'nin içi içine sığmıyordu; çünkü planının işe yarayacağını anlamıştı. Fakat akıllıca numarasına devam etti. Tatlı bir utangaçlık takınıp ürkek bir ceylan gibi yavaş adımlarla isyancı başına yaklaştı. Kızın sevimliliğiyle büyülenen Kumaso, sırf kızın şarap sunuşunu izlemek için bardak bardak şarap içti. Öyle ki, artık iyice sarhoş olmuştu.

Cesur Prens işte tam bu ânı beklemekteydi. Şarap sürahisini yere fırlatıp çakırkeyif olmuş Kumasa'yı birden kavradı ve göğsünde sakladığı hançeri saplayıp öldürdü.

Haydudun kardeşi Takeru, olanları görünce dehşete düştü. Hemen kaçmaya çalıştı ama Prens Yamato hızlı davrandı. Daha çadır kapısına varamadan demirden elleriyle

onu giysisinden yakaladı. Prens'in parlak hançerini görme-
siyle yere yığılması bir oldu. Bıçaklanan haydut son nefesle-
rini veriyordu ama henüz ölmemişti.

“Dur bir dakika!” dedi haydut, güçlkle nefes alarak.
Prens'in elini kavradı.

Yamato tutuşunu biraz gevşetti:

“Neden duracaktım, seni hain?”

Haydut, korkuyla başını kaldırdı:

“Nereden geldiğinizi ve isminizi bahşedin bana. Bugü-
ne dek, ağabeyimle beraber ülkenin en güçlü adamları ol-
duğumuzu sanırdım. Bizi kimse yenemez diye düşünürdüm.
Fakat siz tek başınıza karargâhımıza geldiniz, tek başınıza
saldırdınız ve bizi öldürdünüz! Sıradan bir ölümlü olamaz-
sınız siz!”

Bunun üzerine genç Prens gururlu bir tebessümle cevap
verdi: “Ben İmparator'un oğluyum. İsmim de Yamato'dur.
Buraya babam tarafından bütün isyancıları öldürmek üzere
gönderildim! Artık halkım, soygun ve cinayetler yüzünden
korku içinde yaşamayacak!” Prens, kızıla boyanmış hançeri,
isyancının başı üzerinde tutuyordu.

“Ah,” diye inledi ölmek üzere olan adam, güçlkle ko-
nuşabiliyordu: “Şanınızı çok duymuştum. Bizi böyle kolayca
yendiğinize göre gerçekten çok güçlü bir adamsınız. Müsaa-
de edin, size yeni bir isim vereyim. Bundan sonra siz Yamato
Take diye anılacaksınız. Ülkenin en cesur adamı olarak, un-
vanımızı siz hak ediyorsunuz, Yamato.”

Bu asil sözlerin ardından Takeru son nefesini verdi.

Babasının düşmanlarının sonunu getiren Prens, baş-
kente dönmek üzere hazırlığa başladı. Dönüş yolunda Idum

bölgesinden geçti. Burada Idzumo Takeru adlı bir başka haydutla karşılaştı. Onun ülkede ne kadar soruna yol açtığını biliyordu. Yine iyi bir taktik uygulayarak kendini başka biri gibi gösterdi ve isyancıyla arkadaşlık kurdu. Sonra, ahşap bir kılıç yapıp kendi keskin kılıcının yanına sıkıştırdı. Takeru adlı üçüncü soyguncuyla karşılaşmayı beklediği her durumda bu kılıcı yanında bulundurdu.

Takeru'yu Hinokawa Nehri'nin kenarına çağırıp nehrin serin ve ferahlatıcı sularında birlikte yüzmeye ikna etti.

Çok sıcak bir yaz günü olduğundan isyancı bu öneriyi hemen kabul etti. Düşmanı nehirde yüzerken Prens, geri dönüp bütün hızıyla karaya çıktı. Hemen kılıçları değiştirdi. Takeru'nun keskin çelik kılıcı yerine tahta kılıcı koydu.

Bihaber haydut, kısa süre sonra kıyıya geldi. Giysilerini giyer giymez Prens yanına yaklaşp kılıç dövüşü yapmayı teklif etti:

“Hangimiz kılıç kullanmada daha ustayız, görelim!”

Eşkiya memnuniyetle kabul etti bu teklifi. Kazanacağından hiç şüphesi yoktu, zira bölgesinde çok iyi bir kılıç ustası olarak tanınırdı. Ayrıca rakibinin gerçek kimliğinden habersizdi. Kılıcı sandığı şeyi hemen kaptı ve kendini savunmak üzere hazırlandı. Heyhat! İsyancı gafil avlanmıştı! Elindeki, genç Prens'in hazırladığı tahta kılıçtı. Takeru, kılıcı kınından çıkarmaya çalıştı ama nafile. Kılıç iyice sıkışmıştı, ne kadar uğraşsa da yerinden oynatamıyordu. Zaten çıkarmayı başarsa da kılıç hiçbir işine yaramayacaktı çünkü tahtadan-
dı! Yamato Take, düşmanını ele geçirmişti. Takeru'dan aldığı çelik kılıcı kaldırıp çevik bir hamleyle düşmanının başını gövdesinden ayırdı.

Böylece Prens, kimi zaman bilgeliğini ve bilek gücünü

kullanıp kimi zaman da hileye başvurarak -o günlerde hilebazlık bugünkü gibi nefret edilen değil, saygı duyulan bir beceriydi- İmparator'un düşmanlarını birer birer alt etti. Ülkesine ve halkına huzur getirdi.

Başkente dönünce İmparator cesareti nedeniyle Prens'i övdü. Ayrıca sağ salim eve dönmesinin şerefine sarayda bir ziyafet düzenlendi. Prens'e eşsiz armağanlar verildi. Bundan sonra İmparator, oğlunu daha da çok sevdi, Yamato Take'yi yanından hiç ayırmadı. Oğlu eli ayağı gibi olmuştu ve onun en kıymetli varlığı hâline gelmişti.

Fakat Prens uzun süre böyle rahat yaşayamayacaktı. Otuz yaşına geldiğinde bir haber aldı. Japonya adalarının yerlileri olan ve Japonların ülkelerini fethederek kuzeye ittikleri Ainu halkı, Doğu bölgelerinde ayaklanmıştı ve kendilerine ayrılan bölgeden ayrılarak ülkede kargaşa çıkarıyorlardı. İmparator, onlarla savaşmak üzere ordu göndermeye karar verdi. Peki ama askerleri kim yönetecekti?

Prens Yamato Take, hemen bu görevi üstlendi. Ayaklanmacıları kontrol altına alacağını söyledi. İmparator, oğlunu çok sevdiği için bir gün bile yanından ayırmaya kıyamıyordu. Bu yüzden Prens'in bu tehlikeli sefere çıkmasına gönlü razı değildi. Ancak koca orduda Prens kadar güçlü ve cesur başka bir savaşçı daha yoktu. Sonunda İmparator, istemeyerek de olsa Yamato'nun teklifini kabul etmek durumunda kaldı.

Prens'in yola çıkma vakti gelip çatınca İmparator ona, "Çobanpüskülü Ağacından Sekiz Kol Boyundaki Kalkan"ı verdi (kalkanın sapı muhtemelen çobanpüskülü ağacındandı) ve "Doğu Barbarları"nı zapt etmesini istedi. O zamanlar Ainu halkına böyle diyorlardı.

Çobanpüskülü Ağacından Sekiz Kol Boyundaki Kalkan, o günlerde savaşçıların çok kıymet verdiği bir semboldü.

Sonraki zamanlarda savaşa giderken İmparator'un yönettiği askerlerin taşıdığı sancağa benzetebiliriz bunu.

Prens, İmparator'un uzattığı kalkanı saygı ve hürmetle kabul etti. Başkentten ayrılarak ordusunu doğuya yürüttü. Yolu üzerindeki bütün İse tapınaklarını ziyaret edip dua etti. Sonra halası ve İse rahibesi Prenses Yamato onu karşıladı. Batıdaki haydutlara karşı zafer kazanmasında, halasının verdiği kaftanın rolü büyüktü.

Başına gelenlerin hepsini halasına anlattı. Önceki görevinde elde ettiği başarıda halasının payının büyük olduğunu söyleyip ona gönülden teşekkür etti. Yine babasının düşmanlarıyla savaşmak üzere yola çıktığını öğrenince halası tapınağa girdi. Biraz sonra elinde bir kılıç ve kendi yaptığı güzel bir çantayla görüldü. Çantanın içi çakmak taşıyla doluydu. O zamanlarda insanlar, ateş yakmak için kullanırlardı bu taşları. Bunları yeğenine veda hediyesi olarak sundu.

Kılıç, Murakumo kılıcıydı. Yani, Japonya İmparatorluk Hanedanı'nın armasında yer alan üç kutsal hazineden biriydi. Yeğenine bundan daha iyi bir şans tılsımı veremezdi. En çok ihtiyacı olduğu anda kullanmasını söyleyerek yeğenine veda etti.

Yamato Take, halasından ayrılıp tekrar adamlarının başına geçti. Owari bölgesinden geçip doğuya doğru ilerlediler, sonra Suruga bölgesine ulaştılar. Burada bölge valisi Prens'i içtenlikle karşıladı, onun şerefine ziyafetler vererek ağırladı. Ziyafet sona erince vali, ülkesinin geyikleriyle meşhur olduğunu söyleyip Prens'i eğlendirmek için geyik avına çıkmayı önerdi. Prens, ev sahibinin samimiyetine kanmış, ava çıkmayı kabul etmişti. Oysa bunların hepsi bir oyundu.

Vali, Prens'i uçsuz bucaksız, yemyeşil bir ovaya götürdü. Valinin onu öldürmek için tuzak kurduğundan habersiz

olan Prens, atına binip geyik avlamaya çıktı. Ama bir anda önündeki çalılar alev aldı, dumanlar yükseldi. Tehlikede olduğunu anlayıp geri çekilmek istedi; fakat atını karşı yönde çevirdiği an bütün ovanın yandığını gördü. O anda sol ve sağ yanındaki çimler de alev aldı. Ateş hızla Prens'in etrafını çevirdi. Bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı; ama çaresizdi. Alevlerle çevrelenmişti.

“Bu geyik avı meğer düşmanın hilesiymiş!” dedi Prens. Etrafı cayır cayır yanıyor, dumanlar üzerine geliyordu. “Vahşi bir hayvan gibi kapana kısıldım! Nasıl bu kadar aptalca davranabildim?” Vali'nin hain gülümsemesini düşününce öfkeden dişlerini gıcırdattı.

Hayatı büyük tehlike altında olmasına karşın Prens afallamamıştı. Bu güç durumda hemen halasının verdiği hediyeleri hatırladı. Sanki halası, adeta kâhinlere özgü bir seziyle, bu ihtiyaç anını görmüştü. Halasının verdiği çantayı açıp içindeki çakmak taşlarını kullanarak etrafındaki çimleri yaktı. Sonra Murakumo kılıcını kınından çıkarıp her iki yanındaki çimleri hızla biçmeye başladı. Bu uğurda canını verecek de olsa pes etmemeye ve savaşmaya karalıydı. Oracıkta dikilip ölümün ona gelmesini bekleyemezdi.

Ne tuhaftır ki o anda rüzgâr yön değiştirip karşı taraftan esmeye başladı. Alevlerin en şiddetli olan ve Prens'in üzerine doğru ilerleyen bölümü şimdi tam karşı tarafa çevrildi. Prens, en ufak bir yara almadan ve saçının tek teli bile yanmadan bu beladan kurtuldu. Fırtınaya dönüşen rüzgâr, valiyi sardı. Yamato Take'yi öldürmek için yaktığı alevler, kendi sonunu getirdi. Vali yanarak can verdi.

Prens, kurtuluşunu tamamen Murakumo kılıcının erdemine ve Güneş Tanrıçası Amaterasu'ya atfetmişti. Amaterasu, rüzgârı ve bütün elementleri kontrol eder, tehlike

anında ona dua edenleri korurdu. Saygısını göstermek için eşsiz kılıcını alıp defalarca başının üzerine kaldırdı. Ayrıca kılıca yeni bir isim verdi: Kusanagi-no-Tsurugi veya Çim Biçen Kılıç. Çevresindeki çimleri ateşe verip alevlerin arsından kurtulduğu yere ise Yaidzu adını verdi. Bugün bile büyük Tokaido demiryolu hattı üzerinde Yaidzu adında bir yer bulunmaktadır. Bu olağanüstü olayın işte bu noktada yaşandığı söylenmektedir.

Böylece cesur Prens Yamato Take düşmanının kurduğu tuzaktan kurtuldu. Zekâsı ve cesareti sayesinde bütün düşmanlarını alt etmeyi başardı. Yaidzu'dan ayrılarak doğuya yürüdü. Sahildeki Idzu'ya vardı. Buradan da Kadzusa'ya geçmek istiyordu.

Bütün bu tehlikeli maceralarda yanında, sadık ve sevgi dolu karısı Prenses Ototaçibana vardı. Uzun yolculuklardan yorulmasına rağmen kocasının hatırına sabrediyordu. Kocasını öyle çok seviyordu ki, savaşa atılırken ona kılıcını uzatabilmek ya da bitap hâlde karargâha döndüğünde isteklerini yerine getirmek ona yetiyordu. Prens'e yardım edebilmek, bütün yorgunluklarını unutturuyordu.

Oysa Prens'in akıllı fikri savaş ve fetihle olduğundan vefalı Ototaçibana ile hiç ilgilenmiyordu. Uzun yolculuklar ve kocasının soğuk davranışlarının verdiği üzüntü yüzünden Prenses'in güzelliği solmuş, bembeyaz teni güneşten yanıp esmerleşmişti.

Prens bir gün karısına dedi ki: "Senin yerin saraydır, evimizde perdelerin arkasında oturmalısın, burada benimle savaşa gitmen doğru değil." Ama kocasının azarlarına ve ilgisizliğine rağmen Ototaçibana'nın gönlü onu bırakmaya el vermiyordu. Belki de saraya dönmesi onun için daha iyi olacaktı gerçekten. Çünkü Idzu yolu üzerinde Owari'ye vardıklarında kalbini kıracak bir olay yaşadı.

Burada, çam ağaçlarının gölgeleri altında ve görkemli kapıların ardındaki sarayda Prens Miyadzu yaşıyordu. Bir bahar sabahının kızıl seherinde açan kiraz çiçekleri gibi güzeldi. Giysileri zarif ve parlak, cildi ise kardan beyazdı. Görev yolunda yorgun düşmenin ya da yazın kavurucu sıcağında yürümenin ne demek olduğunu bilmezdi. Ototaçibana ise yolculuk yüzünden yıpranmış giysiler içindeydi ve yüzü güneşten yanmıştı. Prens, bu hâldeki karısından utanıyordu. Bu yüzden Prens Miyadzu'yu ziyarete giderken karısını yanında götürmedi. Yeni arkadaşının sarayı ve bahçelerinde günler geçirdi. Yalnızca kendi zevkini düşünüyordu, çadırda kalıp başına gelen bu aşağılayıcı olay yüzünden acı gözyaşları döken zavallı karısı aklının ucundan geçmiyordu. Yine de Ototaçibana öyle sadık ve sabırlı bir kadındı ki ağzından kocasına karşı tek bir kötü söz çıkmıyor, güzel yüzünü hiç asmıyordu. Kocasını karşılayıp ona yardım etmeye daima hazırdı.

Nihayet Prens Yamato Take'den ayrılma vakti geldi. Denizi aşip Kadzusa'ya gitmesi gerekiyordu. Prens Miyadzu'ya görkemli bir törenle veda edecekti. Karısına hizmetçilerden biri olarak maiyetiyle beraber onu izlemesini söyledi. Prens Miyadzu, harikulade elbiseler içinde karşıladı Prens'i. Her zamankinden daha da güzeldi. Yamato Take onu görünce karısını, görevini, kısıcısı her şeyi unuttu. Savaş sona erince Owari'ye dönüp onunla evleneceğine söz verdi. Bu sözlerin ardından başını kaldırıp bakınca Ototaçibana'nın badem gözleriyle karşılaştı. O gözlerde tarrifi imkânsız bir üzüntü ve şaşkınlık vardı. Prens, yanlış bir şey yaptığını anladı; fakat kalbini katılaştırıp karısına verdiği acıyı umursamadan yoluna devam etti.

Idzu'da sahile ulaştıklarında adamları Kadzusa'ya geçmek üzere tekne aramaya başladı. Fakat bütün askerlere ye-

tecek sayıda tekne yoktu. Prens sahilde dikilip gücüne duyduğu güvenle kibirlenerek dedi ki:

“Buna deniz mi diyorsunuz, ha? Olsa olsa küçücük bir çay bu! Ne diye o kadar çok tekne istiyorsunuz? Zıplayarak geçerim ben bu suyu!”

Nihayet hep birlikte tekneye doluştular. Boğazlardan geçmek üzereyken gökyüzü birden bulutlandı ve fırtına koptu. Dalgalar dağ gibi yüksekti. Rüzgâr uğulduyor, şimşek çakıyor, gök gürlüyordu.

Ototaçibana ve Prens ile adamlarını taşıyan tekne dalgalarla oradan oraya savruldu. Sanki her saniye hayatlarının son anıymış gibi hissediyorlar, deniz tarafından yutulup canlarını vermekten korkuyorlardı. Yaşadıkları bu sıkıntının bir sebebi vardı: Denizlerin Ejderha Kralı Rin Jin, Yamato Take'nin denizle nasıl alay ettiğini duyup çok öfkelenmişti. Küçük bir çay gibi gözüксе bile denizin nasıl dehşetli bir hâl alabileceğini göstermek için bu korkunç fırtınayı koparmıştı.

Korkan mürettebat, yelkenleri indirip dümeni idareye çalıştı. Bütün güçleriyle uğraştılar tekneyi düzetebilmek için; ama çabaları boşunaydı. Fırtına giderek şiddetleniyordu. Artık kimsenin kurtulma ümidi kalmamıştı. Sonra vefalı Ototaçibana ayağa kalktı, kocasının ona yaşattığı acıları, hatta ondan bıktığını unutup onu kurtarma arzusuyla kendi hayatını feda etmeye karar verdi.

Dalgalar, tekneye vuruş sesleri ve rüzgârın uğultusu arasında ayağa kalkıp dedi ki:

“Belli ki tüm bunların nedeni Prens'in söylediği sözlerle, Deniz Tanrısı Rin Jin'i kızdırmış olması. Öyleyse ben Ototaçibana, kocamın hayatını isteyen Deniz Tanrısı'nın gazabını yatıştırmak isterim!”

Sonra denize seslendi:

“Majesteleri Yamato Take’nin yerine beni alın. Kendimi öfkeli derinliklerinize bırakacağım, onun yerine benim canımı alın. Lütfen beni işitin ve kocamı sağ salim Kadzusa’ya götürün.”

Bu sözlerin ardından kendini sulara bıraktı. Dalgalar etrafını sardı ve çok geçmeden Ototaçibana gözden kayboldu. Ne tuhaftır ki fırtına birden dindi. Deniz, şaşkın izleyicilerin üzerine oturdukları hasırlar gibi dümdüz oldu. Deniz tanrılarının gönlü olmuştu. Hava açtı, güneş yaz günü gibi gökte parlamaya başladı.

Yamato Take, karısı Ototaçibana’nın duasıyla karşı tarafa geçip sağ salim karaya çıktı. Olağanüstü bir hünerle savışarak Doğu Barbarları yani Ainu halkını yenerek bölgeye egemen oldu.

Kurtuluşunu, denizdeki büyük tehlike karşısında hiç düşünmeden onun uğruna hayatını feda eden karısının sevgisi ve vefasına borçluydu. Onu düşününce kalbi yumuşadı. Artık bir ânı bile karısını anmadan geçirmiyordu. Ototaçibana’nın onu ne çok sevdiğini ve ne kadar güzel bir kalbi olduğunu ne yazık ki çok geç anlayabilmişti.

Artık eve dönmek için hazırlanıp yola çıktı. Sonra Usui Toge adındaki yüksek geçide ulaştı. Burada biraz mola verip aşağıdaki muhteşem manzarayı seyretti. Bütün ülke ayaklarının altındaydı: dağlar, ovalar, ormanlar, gümüş kurdeleler gibi toprağı yarıp geçen ırmaklar. Sonra uzakta, tıpkı parlak bir sis gibi ışıldayan denizi gördü. Ototaçibana, bu denize atlayıp onun için feda etmişti canını. Denize dönüp kollarını açtı, karısını maruz bıraktığı hakaret ve sadakatsizliği düşününce üzüntü ve acıyla gözyaşlarına boğuldu:

“Azuma, Azuma, Ya!” (Ah! Karıcım, güzel karıcım!) Bugün Tokyo’da Azuma diye bir semt vardır. Prens Yamato Take’nin acı dolu sözlerini söylediği ve sadık karısının onun hayatını kurtarmak için denize atladığı yer olarak anılır burası. Prenses Ototaçibana, yaşarken mutsuz olduysa da tarih onun hatırasını taptaze tutmaktadır. Fedakarlığı ve ölüme kahramanca gidişi asla unutulmayacaktır.

Yamato Take, babasının emirlerini yerine getirerek bütün isyancıları alt etmiş, ülkesini bütün soyguncu ve haydutlardan kurtarmıştı. Şanı artmıştı; çünkü koca ülkeden ona karşı çıkabilecek hiç kimse yoktu artık. Savaşta güçlü, bilgelikte üstündü.

Geldiği yoldan hemen eve dönmek istiyordu ama aklına bir fikir geldi. Başka bir yoldan dönmek çok daha ilginç olabilirdi. Bu yüzden, Owari bölgesini geçip Omi bölgesine geldi.

Prens, Omi’ye ulaştığında insanların büyük bir korku ve endişe içinde olduğunu gördü. Birçok evde yas vardı, ağıtlar yükseliyordu göğe. Bu üzüntünün nedenini sorunca, dağlarda korkunç bir canavarın türediğini öğrendi. Her gün dağdan inip köyleri yağmalıyor, yakaladığı herkesi bir lokmada yutuyordu. Evler ıssız kalmıştı. Erkekler, gündüzleri tarlalarındaki işlerine gitmeye korkuyordu. Kadınlar da aynı sebepten nehirde pirinç yıkamaya gitmiyordu.

Yamato Take, bunu duyunca öfkesi körüklendi. Sert bir tavırla dedi ki:

“Kyuşu’nun batı ucundan, Yezo’nun en doğusuna kadar Kral’ın bütün düşmanlarından hesap sordum, hepsini yok ettim. Artık Kral’a karşı ayaklanmaya ya da kanunlara karşı gelmeye kalkacak kimse yok. Hakikaten, bu rezil canavarın başkente bu kadar yakın bir yeri seçip Kral’ın tebaası arasın-

da korku yaymaya cesaret edebilmesine hayret ediyorum. Masum insanları yemeye daha fazla devam edemeyecek. Hemen öldüreceğim onu!”

Bu sözleri söyleyip canavarın yaşadığı Ibuki Dağı’na gitti. Epey bir tırmandıktan sonra birden bir dönemeçte canavar yılan, karşısına çıkıp yolu kapattı.

“Canavar bu olmalı,” dedi Prens. “Bir yılan için kılıca ihtiyacım yok. Ellerimle öldüreceğim onu.” Bunun üzerine Prens, yılanın üzerine atlayıp elleriyle boğmaya çalıştı. Olağanüstü kuvveti sayesinde yılanı öldürmesi uzun sürmedi. Birden dağın üzerini karanlık bulutlar kapladı ve yağmur yağmaya başladı. Sis ve yağmur altında Prens, hangi yöne gideceğini göremiyordu. Fakat kısa süre sonra el yordamıyla yolunu buldu. Sonra hava açıldı ve cesur kahramanımız, hızla dağdan indi.

Köye döndüğünde kendini çok kötü hissetmeye başladı. Ayakları yanıyor, her tarafı sızlıyordu. Yılan, Prens’i zehirlemişti. Canı öyle çok yanıyordu ki yürümek şöyle dursun, yerinden kıımdayamıyordu. Bunun üzerine, dağlarda sıcak kaplıcalarıyla meşhur bir yere götürüldü. Burası volkanik bir dağ olduğu için yerden kaynar sular fışkırıyordu.

Yamato Take her gün bu sulara yıkandı. Yavaş yavaş gücünü toplamaya başladı, ağrıları dindi ve nihayet tamamen iyileşti. Hemen Ise tapınaklarına koşturdu. Hatırlayacağınız üzere, daha önce de bu uzun seferde başarılı olabilmek için burada dua etmişti. Tehlikeli görevi öncesi kendisini kutsayan ve Ise tapınağının rahibesi olan halası yeğenini karşıladı. Prens, karşılaştığı tehlikeleri ve bütün bu güç durumlarından nasıl kurtulduğunu anlattı. Halası, yeğeninin cesaret ve savışçılığını övdü. Sonra en güzel kaftanlarından birini giyip ataları Güneş Tanrıçası Amaterasu’ya şükürler etti. Prens’in

sağ kalması bir mucizeydi ve bu mucizeyi Amaterasu'ya borçlu olduklarından emindiler.

İşte Japonya Prensi Yamato Take'nin öyküsü böyle sona erdi.

Momotaro ya da Şeftalinin Oğlu

Evvel zaman içinde, bir köyde yaşlı bir adamla yaşlı bir kadın yaşırdı. Bu çift, ekmeklerini çıkarabilmek için çok çalışmak zorundaydı. Yaşlı adam, çevredeki çiftçiler için çim biçmeye giderken karısıysa ev işlerini yapar, kendilerine ait küçük pirinç tarlasında çalışırdı.

Günün birinde yaşlı adam, her zamanki gibi çim biçmek için tepelere, yaşlı kadın da nehre çamaşır yıkamaya gitti.

Neredeyse yaz gelmiş, kırlarda çiçekler açmıştı. Nehir kıyısındaki çimenler zümrüt gibi yemyeşil, kadife gibi yumuşaktı. Su kenarındaki söğüt ağaçları püsküllerini sallıyordu.

Esen meltem rüzgârı, su yüzeyinde küçük dalgalar yaratırken işlerine giden yaşlı karı kocanın yanaklarına hafifçe dokunuyordu. Nedenini bilmeseler de o sabah çok mutluydular.

Yaşlı kadın, nehir kıyısında güzel bir yer bulup sepetini yere koydu. Sonra çamaşırları yıkamaya koyuldu. Hepsini tek tek sepetten alıp taşlarla ovuyor, nehirde duruluyordu. Pırıl pırıl suyun içinde oradan oraya yüzen minik balıkları ve dipteki çakıl taşlarını görebiliyordu.

Kadın çamaşırları yıkamakla meşgulken, kocaman bir şeftali akıntıyla birlikte aşağı gidiyordu. Yaşlı kadın, çamaşırlarından başını kaldırıp bakınca koca şeftaliyi gördü. Altmış yaşına gelmişti; ama ömründe böyle büyük bir şeftali görmemişti.

“Kim bilir ne lezzetlidir bu şeftali!” dedi kendi kendine. “Mutlaka yakalayıp kocama götürmeliyim.”

Kolunu uzatıp şeftaliyi almaya çalıştı ama yetişemedi. Etrafta bir sopa var mı diye baktı; ama hiçbir şey gözüne ilişmedi. Yerinden kalkıp arasa, şeftaliyi kaybedecekti.

Biraz durup ne yapacağını düşündü. Eski bir büyü tekerlemesi geldi aklına. Nehirden aşağı yuvarlanan şeftaliye tempo tutmak için ellerini çırparak şu şarkıyı söyledi:

“Uzak sular soğuktur, yakın sular sıcaktır. Uzak suları aş da sıcak sulara gel.”

Ne tuhaf ki, bu kısa şarkıyı söylemeye başladıktan sonra şeftali giderek kıyıya yaklaştı ve nihayet kadının tam önünde durdu. Şeftaliyi alan kadın çok mutlu oldu. Öyle heyecanlıydı ki işini bitirmek istemedi. Bütün çamaşırları bambu sepetine koydu. Sirtında sepeti, elinde şeftali hızlı hızlı evin yolunu tuttu.

Epey bir zaman, kocasının dönmesini bekledi. Nihayet güneş batarken yaşlı adam eve geldi. Sırtındaki çimen balyası öyle kocamandı ki, adam balyanın altında kaybolmuştu. Çok yorulmuşa benziyordu. Tırpanını baston gibi kullanıyor, ona dayanarak yürüyordu.

Yaşlı kadın kocasını görür görmez seslendi:

“O Fii San (yaşlı adam)! Kaç saattir eve gelmeni bekliyorum.”

“Ne oldu? Acelen ne?” diye sordu yaşlı adam. Karısının sabırsızlığını anlayamamıştı. “Ben yokken bir şey mi oldu?”

“Yok, hiçbir şey olmadı,” dedi yaşlı kadın. “Sadece, çok güzel bir hediyem var sana!”

“İyi o zaman,” dedi yaşlı adam. Sonra ayaklarını bir leğende yıkayıp verandaya çıktı.

Karısı, küçük odaya koşturup dolaptan büyük şeftaliyi çıkardı. Eskisinden de ağırmış gibi geldi. Şeftaliyi kocasına gösterdi:

“Şuna baksana! Ömründe hiç bu kadar büyük bir şeftali gördün mü bakalım?”

Meyveyi görünce yaşlı adamın ağzı açık kaldı:

“Gerçekten de gördüğüm en büyük şeftali! Nereden aldın?”

“Almadım ki,” dedi yaşlı kadın. “Çamaşır yıkarken nehirde buldum.” Sonra kocasına bütün hikâyeyi anlattı.

“Bu meyveyi bulduğuna çok sevindim. Haydi hemen yiyelim, çok acıktım,” dedi O Fii San.

Adam mutfaktan bir bıçak getirdi, şeftaliyi tezgâha yer-

leştirdi. Tam kesmek üzereydi ki şeftali kendiliğinden ikiye bölünüp net bir sesle dedi ki:

“Dur bakalım, ihtiyar!”

Adam ne görse beğenirsiniz: Şeftalinin içinden güzel bir çocuk çıkmıştı.

Yaşlı adamla karısı gözlerine inanamadı. Yaşadıkları şaşkınlığı etkisiyle yere yığıldılar. Çocuk yine konuştu:

“Korkmayın. Ne cinim ne de peri. Size gerçeği söyleyeceğim. Tanrı size merhamet etti. Çocuğunuz olmadığı için gece gündüz yakınıyordunuz. Feryadınız işitildi ve yaşlılığınızda size bakmam için gönderildim. Sizin oğlunuzum ben!”

Bunu duyan yaşlı adam ve karısı çok mutlu oldu. Çünkü yaşlandıklarında onlara bakacak bir çocukları olmadığı için çok üzüyorlardı. Nihayet duaları kabul olunca sevinçten deliye döndüler. Önce yaşlı adam aldı çocuğu kucığına, sonra da kadın ona sarıldı. Şeftaliden çıktığı için çocuğa “Momotaro”, yani “Şeftalinin Oğlu” adını verdiler.

Yıllar hızla geçti, çocuk on beş yaşına geldi. Kendi yaşındaki çocuklardan çok daha uzun ve güçlüydü. Ayrıca yaşına göre çok bilgiliydi. Ona baktıkça yaşlı karı koca sevinçle doluyordu; çünkü oğulları tam bir kahramana benziyordu.

Bir gün Momotaro babasına gelip ağır başlı bir tavırla dedi ki:

“Baba, kaderin cilvesi bizi baba oğul yaptı. Benim için öyle çok iyilik yaptın ki, ne her gün biçtiğin dağ çimenlerinin yüksekliği ne annemin çamaşır yıkadığı nehrin derinliği yeter ifade etmeye. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Bir babanın görevidir oğlunu büyütüp yetiştirmek,”

dedi yaşlı adam. “Yaşın ilerleyince, sıra sana gelecek ve sen de bize bakacaksın. Yani sonuçta kâr zarar söz konusu olmayacak aramızda, eşit olacağız. Gerçekten, bana teşekkür etmene çok şaşırdım!” Yaşlı adamın canı sıkılmış gibiydi.

“Umarım bana karşı sabırlı olursunuz,” dedi Momotaro, “fakat iyiliklerinizin karşılığını ödemeye başlamadan önce kabul edeceğinizi umduğum bir ricam var.”

“Ne dilersen yapabilirsin; çünkü sen diğer çocukların hepsinden farklısın!”

“O hâlde bir an evvel gitmeme izin verin!”

“Neler diyorsun? Yaşlı annenle babanı bırakıp evinden ayrılmak mı istiyorsun?”

“Geri geleceğim. Yalnız zaman kaybetmeden gitmeme izin verin!”

“Nereye gidiyorsun?”

“Gitmek isteyişimi tuhaf buluyor olmalısınız,” dedi Momotaro. “Çünkü size sebebini söylemedim. Buradan çok uzaklarda, Japonya’nın kuzeydoğusunda bir ada var. Bu ada, bir şeytanlar çetesinin kalesidir. Bu ülkeyi işgal ederek halkını soyduklarını, ne bulurlarsa yağmalayıp götürdüklerini çok işittim. Çok zalim oldukları gibi imparatorumuza karşı da ayaklanıyor, koyduğu yasalara uymayı reddediyorlar. Ayrıca yamyamdırlar, tuzaklarına düşürdükleri zavallı insanları yerler. Bu şeytanlar berbat yaratıklardır. Hemen harekete geçip onları alt etmeli, bu ülkeden çaldıkları her şeyi yerine koymalıyım. İşte bu nedenle kısa süreliğine sizden ayrılmak istiyorum.”

Yaşlı adam, bütün bunları henüz on beş yaşındaki bir çocuktan duyduğu için çok şaşkındı. Gitmesine izin vermenin en iyisi olacağını düşündü. Oğlu güçlü ve korkusuzdu.

Bunun yanında, yaşlı adam biliyordu ki Momotaro sıradan bir çocuk değildi. Onlara Tanrı'nın gönderdiği bir armağan-
dı ve bu yüzden, şeytanların ona karşı hiç şansı olamaz diye düşünüyordu.

“Söylediklerin çok ilginç, Momotaro,” dedi yaşlı adam. “Seni kararından döndürmeyeceğim. İstiyorsan gidebilirsin. İstedğin zaman yola çık, o adaya gidip şeytanları yok et ki ülkeye huzur gelsin.”

“Çok teşekkür ederim, bütün iyilikleriniz için çok teşekkür ederim.” Momotaro hemen yola çıkmaya hazırlandı. Yüreği cesaret doluydu ve korku nedir bilmiyordu.

Yaşlı adam ve karısı hemen işe koyulup mutfak dibinde pirinç dövmeye başladı. Momotaro yolda yesin diye pirinç çörekleri hazırladılar.

Sonunda çörekler pişti ve Momotaro uzun yolculuğuna çıkmaya artık hazırды.

Veda etmek daima güçtür, onlar için de öyle oldu. Yaşlı karı kocanın gözleri yaşlarla doldu. Sesleri titriyordu:

“Çabucak git ama kendine dikkat et. Zaferle dönmeni bekliyoruz!”

Momotaro (elinden geldiğince çabuk dönecek olsa da) yaşlı anne babasını bıraktığı için çok üzülüyordu; çünkü o yokken çok yalnız kalacaklarını düşünüyordu. Yine de cesaretle “Elveda,” dedi.

Momotaro gün ortasına dek hızla yola devam etti. Çok acıkınca, çantasını açıp pirinç çöreklerinden bir tane çıkardı ve yol kenarında bir ağacın dibine oturup yedi. Öğlen yemeğini yediği sırada dev gibi bir köpek çimlerin arasından koşarak Momotaro'nun yanına geldi, dişlerini göstererek sert bir tavırla dedi ki:

“Benden izin istemeden tarlamdan geçmen büyük kabalık. Çantandaki bütün çörekleri bana verirsen, gitmene izin veririm. Yoksa seni ısırp öldürürüm!”

Momotaro alaycı bir şekilde gülmekle yetindi:

“Neler söylüyorsun öyle? Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ben Momotaro’yum. Japonya’nın kuzeydoğusunu mesken tutmuş şeytanları alt etmeye gidiyorum. Beni yolumdan alıkoymaya kalkarsan, kafanı ikiye ayırıyorum!”

Köpeğin tavrı hemen değişti. Kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırdı. Çocuğa yaklaşıp saygıyla öyle eğildi ki, alını yere değdi.

“Doğru mu duydum? Momotaro mu dedin gerçekten? Sen hakikaten Momotaro musun? Senin şanını, gücünü çok işittim. Kim olduğunu bilmeden öyle aptalca davrandım. Kabalığımı affet, ne olur! Gerçekten Şeytanlar Adası’na mı gidiyorsun? Benim gibi terbiyesiz birini yanına alırsan sana ebediyen minnettar olurum.”

“Dilersen yanımda gelebilirsin,” dedi Momotaro.

“Teşekkür ederim!” dedi köpek. “Bu arada, çok ama çok açım. Şu senin çöreklerden bir tane verir misin?”

“Bunlar Japonya’nın en güzel çörekleridir,” dedi Momotaro. “Bir bütün çörek veremem sana, ancak yarım verebilirim.”

“Çok teşekkürler,” dedi köpek, kendine atılan parçayı alırken.

Sonra Momotaro ayağa kalktı, köpek de onu takip etti. Uzun süre dağ tepe yürüdüler, vadileri aştılar. İlerledikleri sırada biraz önlerindeki ağaçtan bir hayvan indi.

Hayvan, Momotaro’ya yaklaştı:

“Günaydın, Momotaro! Ülkenin bu bölgesine hoş geldin. Sizinle gelebilir miyim?”

Köpek, kıskançlıkla cevap verdi:

“Momotaro’nun yanında ona eşlik eden bir köpek var zaten. Senin gibi bir maymun, savaşta ne işe yarar ki? Biz şeytanlarla dövüşmeye gidiyoruz. Çekil karşımızdan!”

Köpek ve maymun kavgaya tutuştu. Bu iki hayvan birbirinden nefret ediyordu.

“Bırakın kavgayı!” dedi Momotaro ikisinin arasına girerek. “Dur bir dakika, köpek, sana diyorum!”

“Böyle bir hayvanın ardınızdan gelmesi onurunuza yakışmaz!” dedi köpek.

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Momotaro. Köpeği kenara iterek maymunla konuştu:

“Kimsin sen?”

“Ben bu tepelerde yaşayan bir maymunum,” diye cevap verdi maymun. “Şeytanlar Adası’na gittiğinizi duydum. Ben de sizinle gelmek istiyorum. Size eşlik etmekten daha büyük bir mutluluk olamaz benim için!”

“Gerçekten benimle Şeytanlar Adası’na gidip savaşmak mı istiyorsun?”

“Evet, efendim,” diye cevap verdi maymun.

“Cesaretinize hayran kaldım,” dedi Momotaro. “İşte eşsiz piriñç çöreklerimden bir parça, buyurun. Peşimize takılın!”

Böylece maymun da Momotaro’ya katıldı. Köpek ve maymun hiç geçinemiyordu. Yolda sürekli didişiyor, kavgaya etmek istiyorlardı. Momotaro bu duruma çok kızdı. Sonunda köpeği elinde bir bayrakla önden gönderdi. Maymuna ise

bir kılıç verip arkadan gelmesini istedi. Kendisi de demirden bir savaş yelpazesıyla ikisinin arasında kaldı.

Bir zaman sonra büyük bir tarlaya vardılar. Bir kuş alçalıp yere indi, küçük ekibin tam önünde durdu. Momotaro, ömrü boyunca bu kadar güzel bir kuş daha görmemişti. Beş farklı renkte tüyle kaplanmıştı. Başında ise kırmızı bir başlık vardı.

Köpek hemen koşmaya başladı, kuşu yakalayıp öldürmek istiyordu. O sırada kuş da, mahmuzlarını çıkarıp köpeğin kuyruğuna doğru uçtu. İki hayvan sıkı bir dövüğe başladı.

Momotaro, dövüşen hayvanları izlerken kuşa hayran olmaktan kendini alamadı. Canını dişine takarak dövüşüyordu. Savaşta çok işe yarayacağı belliydi.

Momotaro, iki dövüşçünün yanına gidip köpeği geri çekti ve kuşa döndü:

“Seni gidi serseri! Yolumdan alıkoydun beni. Ya hemen teslim olursun, seni de yanıma alırım ya da bu köpeğe başını koparttırırım!”

Kuş hiç tereddütsüz teslim oldu ve Momotaro’nun ekibinde yer almak için yalvardı.

“Hizmetçiniz olan bu köpekle dövüşmeme gerekçe gösterebileceğim bir bahanem yok; ama sizi görmemiştim. Ben, sülün denen sefil bir kuşum. Kabalığımı bağışlayıp beni de yanınıza alarak alicenaplık göstermiş olursunuz. Lütfen köpek ve maymunla birlikte size eşlik etmeme izin verin!”

“Bu kadar çabuk teslim olduğun için seni tebrik ederim,” dedi Momotaro gülümseyerek. “Haydi, şeytanlara yapacağımız baskında sen de bize katıl.”

“Bu kuşu da mı yanınıza alacaksınız?” diye sordu köpek, araya girerek.

“Böyle gereksiz bir soruyu niye soruyorsun? Söylediklerimi duymadın mı? Kuş da bizimle gelecek çünkü öyle istiyorum!”

“Öf!” diyerek yakındı köpek.

Sonra Momotaro ayağa kalkıp emretti:

“Şimdi hepiniz beni çok iyi dinleyin. Bir ordunun ilk ihtiyacı uyumdur. ‘Bir yerde düzen olunca, düzenbaz olmaz’ diye boşuna dememiş atalarımız. Ancak kendi aramızda uyumlu olursak kazanabiliriz. Kendi içimizde huzursuzluğa izin verip kavga edersek düşmanımızı asla yenemeyiz. Şu andan itibaren siz üçünüz; maymun, köpek ve sülün dost olacaksınız. Aynı fikirde olacaksınız. Kavga çıkaran gruptan atılacak. Haberiniz olsun!”

Üç hayvan kavga etmeyeceklerine söz verdiler. Sülün, Momotaro’nun ekibine kabul edildi ve ona da yarım çörek verildi.

Momotaro’nun sözleri çok etkili olmuştu. Üç hayvan çok iyi dost oldular ve liderlerini sadakatle takip ettiler.

Her gün hızla yol alarak nihayet Kuzeydoğu Denizi’ne ulaştılar. Ufukta hiçbir şey görünmüyordu. Adadan eser yoktu. Sessizliği yalnızca kıyıya çarpan dalgaların uğultusu bozuyordu.

Köpek, maymun ve sülün derin vadiler ve yüksek tepeleri cesaretle aşmayı başardı; fakat hiçbiri daha önce deniz görmemişti. Yola çıktıklarından beri ilk kez bu kadar şaşırdılar, sessizce birbirlerine bakıp duruyorlardı. Suyu aşarak Şeytanlar Adası’na nasıl ulaşacaklardı?

Momotaro hayvanların denizden ürktüğünü fark edince onları sınamak için yüksek sesle ve sert bir tavrıyla dedi ki:

“Neden durdunuz? Denizden mi korkuyorsunuz? Ah! Amma da korkak çıktınız! Sizin gibi zayıf hayvanlarla, şeytanlara karşı mücadele etmem imkânsız. Yalnız gitsem çok daha iyi olacak. Hepinizi görevden alıyorum!”

Üç hayvan, liderlerinin bu sert azarını işitince afalladı. Momotaro’nun koluna yapışıp onları göndermemesi için yalvardılar.

“Lütfen, Momotaro,” dedi köpek.

“Bu kadar yolu geldik!” dedi maymun.

“Bizi burada bırakman insafsızlık!” dedi sülün.

“Denizden korktuğumuz filan yok,” dedi maymun tekrar konuşarak.

“Lütfen bizi yanında götür,” dedi sülün.

“Lütfen,” dedi köpek.

Biraz cesaret bulduklarını görünce Momotaro dedi ki:

“Pekâlâ o zaman. Sizi yanımda götüreceğim ama dikkatli olun!”

Momotaro küçük bir gemi buldu. Hep birlikte gemiye bindiler. Rüzgâr iyiydi, hava açıktı. Gemi suda ok gibi hızlı gidiyordu. Denizdeki ilk tecrübeleri olduğu için köpek, maymun ve sülün dalgalardan ve geminin sallanmasından biraz korktu. Ama sonra yavaş yavaş alıştılar suya, yine eskisi gibi güvende hissettiler. Her gün küçük gemilerinde volta atıp duruyor, Şeytanlar Adası’nı görmeyi bekliyorlardı.

Beklemekten sıkıldıkları zaman, birbirlerine gurur duydukları maceralarını anlatıyor, sonra da beraber oyun oy-

nuyorlardı. Momotaro, bu üç hayvanı dinleyerek ve komik hareketlerini izleyerek çok eğleniyordu. Böylelikle, bu uzun yolculuktan ve hiçbir şey yapmıyor olmaktan duyduğu sıkıntıyı unutuyordu. Bir an evvel işe koyulup ülkesine çok büyük zararlar veren o canavarları öldürmek istiyordu.

Rüzgâr onlara yardımcı olacak şekilde esiyordu ve deniz sakindi. Böylece yolculukları hızlandı. Sonunda güneşli bir günde dört yolcu, sabırlarının karşılığını aldı.

Momotaro, şeytanların merkezine geldiklerini hemen anladı. Dik yamaçlı sahilde denize bakan büyük bir kale bulunuyordu. Ellerini başına götürüp saldırıya nasıl başlayacağını düşünmeye başladı. Üç takipçisi dikkatle onu izliyor, emirlerini bekliyordu. Sonunda sülüne dedi ki:

“Yanımızda olman büyük bir avantaj. Zira çok iyi kanatların var. Hemen kaleye doğru uçup şeytanlarla mücadeleye başla. Biz de arkandan geleceğiz.”

Sülün emre uydu. Kanatlarını çırparak gemiden uçup gitti. Kısa süre sonra kuş adaya ulaştı ve kalenin tam ortasında çatıda pozisyon alarak bağırdı:

“Sizi şeytanlar, beni dinleyin! Büyük Japon generali Momotaro sizinle savaşmak ve kalenizi ele geçirmek üzere gelmiştir. Teslim olduğunuzu göstermek için alnınızdaki boynuzları kırın. Hemen teslim olmaz da savaşmak isterseniz eğer, biz, yani sülün, köpek ve maymun hepinizi ısırap parampaç eder, öldürürüz!”

Boynuzlu şeytanlar, yukarı bakıp konuşanın yalnızca bir sülün olduğunu görünce güldüler:

“Pek vahşi bir sülün, hakikaten! Senin gibi rezil bir şeyden böyle sözler duymak çok komik. Demir çubuklarımız kafana inene kadar bekle bakalım!”

Şeytanlar gerçekten de çok öfkeliydi. Boynuzlarını ve kızıl saçlarını şiddetle sallıyorlardı. Hemen koşup kendilerini daha da korkunç gösteren kaplan derisi pantolonlarını giydiler. Sonra kocaman demir çubuklarla sülünün tünediği yere doğru koşturdular. Sülün, kendini korumak için karşı tarafa uçtu. Sonra önüne çıkan ilk şeytanın başına, ardından bir diğerine saldırdı. Etraflarında uçup durdu. Kanatlarını hiç durmadan, öyle şiddetli çırpıyordu ki, şeytanlar karşılarında birden fazla kuş olduğunu düşünmeye başladı.

Bu arada Momotaro, gemisini karaya çıkarmıştı. İyice yaklaşınca, sahilin bir yamaca benzediğini gördü. Kale ise yüksek duvarlar ve kocaman demir kapılarla çevrili olup çok iyi tahkim edilmişti.

Momotaro karaya çıktı ve kaleye girmenin bir yolunu bulma ümidiyle, yukarı giden yolu yürüdü. Maymun

ve köpek de arkasından geliyordu. Çok geçmeden, küçük bir derede çamaşır yıkayan iki güzel genç kızla karşılaştılar. Momotaro, giysilerin kanlı olduğunu fark etti. İki kız, çamaşırları çitiledikçe gözlerinden akan yaşlar yanaklarına süzülüyordu. Momotaro kızlara sordu:

“Siz kimsiniz, neden ağlıyorsunuz?”

“Biz Şeytan Kral’ın tutsaklarıyız. Evlerimizden zorla bu adaya getirildik. Daimio’ların (Lortların) kızları olsak da şimdi Şeytan Kral’ın hizmetçileriyiz ve bir gün bizi öldürecek.” Kızlar, kanlı giysileri göstererek “Bizi yiyecek! Ama yardım isteyebileceğimiz hiç kimse yok!” dediler.

Bu korkunç düşünceyle daha da içli ağlamaya başladılar.

“Ben sizi kurtaracağım,” dedi Momotaro. “Gözyaşı dökmeyin artık. Kaleye nasıl girebileceğimi gösterin bana, yeter.”

İki genç kız, önden gidip Momotaro’ya kale duvarının en alçak kısmındaki küçük arka kapıyı gösterdi. Kapı öyle küçüktü ki, Momotaro sürünerek zar zor girebildi.

Bu sırada çetin bir mücadele vermekte olan sülün, Momotaro ve küçük çetesini görünce rahatladı.

Momotaro’nun hücumu öyle şiddetliydi ki, şeytanlar karşısında aciz kaldılar. İlk başta, tek bir kuşla savaşıyorlardı; ama şimdi Momotaro, köpek ve maymun da gelince şeytanlar şaşkına döndü. Sanki dört değil de dört yüz düşman vardı karşılarında. Şeytanlardan bazıları, kale siperlerinden düşerek aşağıdaki kayalara çarptı, parçalanarak can verdi. Diğerleri ise denize düşerek boğuldu. Çoğu da üç hayvanın darbeleriyle öldü.

Şeytanların lideri en sona kalmıştı. Teslim olmaya karar vermişti; çünkü düşmanının sıradan ölümlülere benzemediğini anlamıştı.

Tevazu içinde Momotaro'ya yaklaşıp demir çubuğunu yere bıraktı. Muzaffer savaşçının önünde diz çöküp teslimiyetinin simgesi olarak başındaki boynuzları kırdı. Bu boynuzlar, Şeytan Kral'ın güç ve hakimiyetinin sembolleriydi.

“Sizden korkuyorum,” dedi uysalca. “Size karşı acizim. Hayatımı bağışlarsanız, kalede sakladığım bütün hazineleri size veririm!”

Bu sözler üzerine Momotaro kahkaha attı:

“Merhamet dilenmeye hiç alışık değilsin, değil mi koca şeytan? Ne kadar yalvarırsan yalvar, rezil hayatını bağışlayamam. Onlarca insanı öldürdün sen! Yıllardır ülkemizi yağmaladın!”

Momotaro, Şeytan Kral'ı bağlayıp maymuna teslim etti. Sonra kaledeki bütün zindanlara tek tek giderek tutsakları serbest bıraktı. Ayrıca kalede bulduğu bütün kıymetli eşya ve hazineleri topladı. Köpek ve sülün, ganimeti eve götürdü. Böylelikle Momotaro evine zaferle döndü. Esir aldığı Şeytan Kral'ı da yanında getirdi.

Babaları Daimio olan iki genç kız ve Şeytan Kral'ın kalesine kapattığı köleler, sağ salim kendi evlerine, ailelerine döndü.

Muzaffer savaşçı Momotaro bütün ülke tarafından kahraman ilan edildi. Yıllardır onlara korku salan şeytan soygunculardan sonunda kurtulmuşlardı.

Momotaro'nun yaşlı anne babasının mutluluğu kelimelere sığmıyordu. Momotaro'nun yanında getirdiği hazineler sayesinde ömürlerinin sonuna kadar bolluk ve refah içinde yaşadılar.

Raşomon Canavarı

Evvel zaman içinde Kyoto şehrinde halkın yüreğine korku salan berbat bir canavar ortaya çıktı. Canavarın seher vakti Raşomon Kapısı'na musallat olduğu ve oradan kim geçiyorsa yakaladığı söyleniyordu. Kaybolanlar hiçbir yerde bulunamadığı için canavarın insanları yakalamakla kalmayıp yediği de kulaktan kulağa yayıldı. Şehirdeki herkes dehşet içindeydi. Günbatımından sonra Raşomon Kapısı'na yaklaşmaya hiç kimse cesaret edemiyordu.

Yine aynı zamanlarda Kyoto kentinde cesaretiyle ünlü Raiko adlı bir general yaşıyordu. Bir süre önce bütün ülke öğrenmişti adını; çünkü şarap yerine insan kanı içen bir canavarlar çetesinin liderleriyle birlikte yaşadığı Oeyama'ya bir saldırı düzenlemişti.

Bu cesur savaşçının yanından hiç ayrılmayan vefalı şövalyeleri vardı. Bunlar her mücadelede yiğitlik gösteren beş şövalyeydi. Bir akşam, beş savaşçı pirinç kâseleriyle sake içip her türden çiğ, buğulanmış ve kızarmış balık yiyerek ziyafet çekiyorlardı. Birbirlerinin sağlığına ve elde ettikleri ganimetlerin şerefine içerlerken ilk şövalye Hojo, diğerlerine döndü:

“Her akşam hava kararınca Raşomon Kapısı'na bir canavar geliyormuş, oradan geçenleri yakalıyormuş, işittiniz mi?”

İkinci şövalye Watanabe cevap verdi:

“Saçma sapan konuşma! Liderimiz Raiko, Oeyama saldırısında bütün canavarları yok etti! Söylediğin doğru olamaz; zira o büyük katliamdan kaçmayı başarmış bir canavar olsa

dahi bu şehirde gizlenmeye cesaret edemez. Sağ kalmış bir canavar olduğunu öğrendiği takdirde, kahraman efendimizin hemen saldırıya geçeceğini bilir!”

“Yani söylediklerime inanmıyor, palavra attığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, yalan söylüyorsun demiyorum,” dedi Watanabe. “Fakat inanmaya değmeyecek kocakarı hikâyeleri bu anlattıkların.”

“O hâlde, söylediklerim doğru mu yalan mı ispatla. Oraya bizzat gidip gör,” dedi Hojo.

İkinci şövalye Watanabe, arkadaşlarının onu korkak sanacağı düşüncesine katlanamadı. Hemen cevap verdi:

“Gideceğim tabii! Hem de hiç vakit kaybetmeden gidip kendim göreceğim!”

Bunun üzerine Watanabe hemen hazırlandı. Uzun kılıcını kuşanıp kalkanını giydi, büyük başlığını taktı. Yola çıkmaya hazırды. Diğerlerine döndü:

“Oraya gittiğimi kanıtlayabilmem için bana bir şey verin!”

Adamlardan biri, Hint mürekkebi ve fırçalarla bir rulo kâğıt getirdi. Dört yoldaş, kâğıdın üzerine isimlerini yazdı.

“Bunu alıp Raşomon Kapısı’na asacağım. Siz de yarın sabah gidip görürsünüz, olur mu? O zamana kadar bir iki canavar yakalamış olurum!” dedi Watanabe. Atına binerek kahramanca oradan uzaklaştı.

Çok karanlık bir geceydi. Gökte ay ve yıldızlar parlamıyordu. Watanabe’nin yolunu aydınlatacak bir ışık yoktu. Bu yetmezmiş gibi bir de fırtına çıktı. Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı ve rüzgâr, dağlardaki kurtlar gibi uğulduyordu. Sıradan bir adam olsa, bu havada dışarı çıkmak düşüncesinden bile korkardı; fakat Watanabe, cesur ve gözü pek bir savaşıydı. Diğer şövalyeler, at nallarının sesini uzaklaşana dek dinlemiş, sonra pencereleri kapayıp ateşin etrafına toplanarak acaba yoldaşları korkunç Hori’lerden biriyle karşılaşacak mı diye merak etmeye başlamışlardı.

Nihayet Watanabe, Raşomon Kapısı’na vardı; ama ne kadar dikkatli baksa da karanlıkta canavara dair bir işaret göremedi.

“Tam düşündüğüm gibi,” dedi Watanabe kendi kendine. “Burada canavar falan yok. Anlatılanlar sadece bir koca-karı hikayesi. Şu kâğıdı kapıya asayım ki yarın geldiklerinde burada olduğumu görsünler. Sonra eve döner, hâllerine bir güzel gülerim.”

Dört arkadaşı tarafından imzalanmış kâğıdı kapıya yapıştırdı. Sonra atını, eve giden yola doğru çevirdi.

Bu sırada arkasında birinin olduğunu fark etti. Aynı zamanda bir ses “Bekle!” diye bağıırıyordu. Biri arkasından gelip başlığını kavradı. “Kimsin sen?” diye sordu Watanabe korkusuzca. Sonra elini çıkarıp karanlıkta etrafı yoklamaya, başlığını alanı bulmaya çalıştı. Sanki bir kola değmişti eli ama kılla kaplı ve ağaç gövdesi gibi kocaman bir koldu bu!

Watanabe, bu kolun canavara ait olduğunu hemen anladı. Kılıcını çıkarıp tek hamlede kolu kesti.

Acı bir bağıırış duyuldu. Canavar, savaşıının önüne yığıldı.

Watanabe’nin gözleri fal taşı gibi açıldı çünkü canavar büyük kapıdan bile uzundu, gözleri güneşe tutulan aynalar gibi yanıp söniüyordu ve koca ağızını iyice açmıştı. Canavar nefes aldıkça ağızından alevler yükseliyordu.

Canavar, düşmanını korkutmayı düşündü ama Watanabe hiç etkilenmedi. Bütün gücüyle canavara saldırdı. Uzun süre dövüştüler. Sonunda canavar, Watanabe’yi korkutup yenemeyeceğini, aksine kendisinin mağlup olacağını anlayınca dövüşmekten vazgeçti. Ama Watanabe, canavarın kaçmasına izin vermemeye karardıydı. Atını mahmuzlayıp canavarı kovaladı.

Şövalye atını ne kadar hızlı sürse de canavar daha hızlı koşuyordu. Canavara yetişemeyerek hüsrana uğradı. Düşmanı gözden kaybolmuştu.

Watanabe, bu sıkı dövüşün yaşandığı kapıya geri döndü, atından indi. Yerde yatan bir şeye ayağı takıldı.

Yere eğilince bunun, canavarın dev kollarından biri olduğunu gördü. Dövüş sırasında koparmış olmalıydı. Bunu bir ödöl olarak düşünüp çok sevindi; zira canavarla olan macerasını ispat için bundan güzel kanıt olamazdı. Canavarın

kolunu itinayla yerden kaldırıp zaferinin bir simgesi olarak eve götürdü.

Geri döndüğünde canavarın kolunu yoldaşlarına gösterdi. Hepsi tebrik edip onu kahraman ilan etti. Sonra Watanabe onuruna bir ziyafet verdiler. Muhteşem başarısı Kyoto'da duyuldu. Uzak şehirlerden insanlar, canavarın kolunu görmeye geldiler.

Watanabe, canavarın kolunu nasıl saklayacağını düşününce huzursuzlanmaya başladı; çünkü canavarın hâlâ hayatta olduğunu biliyordu. Er ya da geç canavarın korkusu geçecek ve kolunu geri almaya gelecekti. Bu yüzden Watanabe,

sağlam ahşaptan bir kutu yaptırıp demirle kaplattı. Kutunun içine canavarın kolunu yerleştirdi, ağır bir kapakla üzerini örttü ve bir daha kimsenin kolu görmesine izin vermedi. Kutuyu kendi odasında sakladı, gözünün önünden hiç ayırmadı.

Bir gece verandada sesler duydu. İçeri girmek isteyen biri vardı.

Hizmetçi gelenin kim olduğuna bakmaya gidince çok yaşlı bir kadınla karşılaştı. Görüntüsü insanda saygı uyandırıyordu. Kim olduğu ve ne istediği sorulunca kadın gülümseyerek cevap verdi. Bu evin sahibi küçük bir bebekken onun dadılığını yapmıştı. Evin efendisiyle görüşmeyi istiyordu.

Hizmetçi yaşlı kadını kapıda bırakıp efendisinin yanına gitti, dadısının burada olduğunu söyledi. Watanabe, yaşlı kadının gecenin bu saatinde gelmiş olmasına çok şaşırdı. Ama onun için ikinci bir anne gibi olan ve uzun zamandır görmediği dadısını düşününce, kalbi güzel duygularla doldu. Hizmetçisine kadını içeri almasını söyledi.

Yaşlı kadın odaya geldi. Selamlaşma faslı bitince dedi ki:

“Efendim, Raşomon Kapısı’nda canavarla kahramanca dövüşmeniz herkesin dilinde. Öyle ki yaşlı dadınız bile bu olaydan haberdar oldu. Söylenenler doğru mu? Gerçekten canavarın bir kolunu kestiniz mi? Eğer öyleyse, cesaretiniz hakikaten bütün övgülere layık!”

“Aslında çok üzgünüm,” dedi Watanabe, “çünkü canavarı esir almak istiyordum ama elimden kaçtı. Kolunu kesmekle yetinmek zorunda kaldım!”

“Efendimin bir canavarın kolunu kesecek kadar gözü pek ve yiğit olması beni çok gururlandırdı. Hiçbir kahramanlık, sizin cesaretinizle kıyaslanamaz. Ölmeden önce tek dileğim, canavarın kolunu görmek,” dedi yaşlı kadın yalvarır gibi bir ses tonuyla.

“Hayır,” dedi Watanabe, “üzgünüm ama ricanızı yerine getirmem imkânsız.”

“İyi ama neden?” diye sordu yaşlı kadın.

“Çünkü canavarlar kinci yaratıklardır. Eğer bu kutuyu açarsam, canavarın birden ortaya çıkıp kolunu götürmeyeceğinin garantisi yok. Bu yüzden ağır kapaklı bir kutu yaptırdım. Canavarın kolunu bu kutuda saklıyorum. Ne olursa olsun, kimseye gösteremem.”

“Tedbiriniz çok makul,” dedi yaşlı kadın. “Fakat ben sizin dadınızım. Bana da mı göstermeyeceksiniz canavarın kolunu? Ben kahramanlığınızı yeni işittim. Sabaha kadar sabredemediğim için hemen gelip görmek istedim.”

Watanabe, yaşlı kadının yalvarışlarına çok üzüldü; ama kolu kimseye göstermemeye de kararlıydı. Bunun üzerine yaşlı kadın dedi ki:

“Yoksa beni canavarın yolladığından mı kuşkulaniyorsunuz?”

“Hayır, elbette sizden şüphelenmiyorum. Siz benim dadımsınız,” dedi Watanabe.

“Öyleyse, canavarın kolunu göstermemekte daha fazla ısrar etmezsiniz,” diye tekrar ricada bulundu yaşlı kadın: “Ölmeden önce şu canavarın kolunu görmek tek dileğim.”

Watanabe daha fazla direnemedi. Nihayet dedi ki:

“Madem bu kadar çok istiyorsunuz, size canavarın kolunu göstereceğim. Beni takip edin!” Yaşlı kadını kutuyu sakladığı odasına götürdü.

İkisi de odaya girince Watanabe kapıyı dikkatlice kapadı. Sonra köşede duran büyük kutuya gidip ağır kapağını yavaşça kaldırdı. Yaşlı kadını yanına çağırıp kutunun içine bakmasını istedi.

“Neye benziyor? İyice bir bakayım,” dedi dadısı neşeyle.

Sanki korkuyormuş gibi yavaş yavaş yaklaştı kutunun yanına. Sonra birden elini kutuya daldırıp kolu çıkardı. Odayı inleyen korkutucu bir sesle bağırdı:

“Ah, sonunda koluma kavuştum!”

Yaşlı kadın birden korkunç canavara dönüştü!

Watanabe yerinden sıçradı. Öyle şaşkıncı ki bir an için elini bile kıpırdatamadı. Ama Raşomon Kapısı’nda saldırdığı canavarı tanıyınca, bu kez işini kesin olarak bitirmeye karar verdi. Kılıcını kapıp bir anda kınından çıkardı ve canavarı ikiye bölmeye çalıştı.

Watanabe çok hızlı davrandığı için canavar güçlkle kaçabildi. Bir anda tavana sıçrayıp çatıya çıktı, bulutların arasında kayboldu.

Böylece canavar kolunu da alarak kaçmayı başardı. Şö-

valye sinirle dişlerini sıktı; ama elinden bir şey gelmiyordu. Canavarı yakalamak için sabırla fırsat kolladı. Fakat canavar, Watanabe'nin kuvvetinden çok korkuyordu. Bu yüzden Kyoto'ya bir daha ayak basmadı. Böylece şehir halkı artık geceleri rahat uyudu ve Watanabe'nin kahramanlığı hafızalardan asla silinmedi!

Yaşlı Adam Yanağındaki Urđan Nasıl Kurtuldu?

Evvel zaman içinde, yaşlı bir adam yaşardı. Sağ yanağında tenis topu büyüklüğünde bir ur çıkmıştı. Bu yumru yaşlı adamı çok çirkinleştiriyordu. Bu duruma canı sıkılan adam, yıllarca zamanını ve parasını bu dertten kurtulmak için harcadı. Her şeyi denedi. Bulabildiği bütün hekimlere göründü, her türlü ilacı ve merhemi denedi. Ama hiçbir şey bir işe yaramıyordu. Yüzündeki ur, gitgide büyüyerek neredeyse bütün suratını kapladı. Adamcağız, çaresizlik içinde bu dertten kurtulma ümidini yitirdi ve ömrü boyunca suratında bir urla gezmek zorunda olduğunu kabullendi.

Bir gün, mutfaktaki ateş söndü, odun gerekiyordu. Karısı acilen biraz odun bulmasını isteyince adam, baltasını kapıp evinden çok uzak olmayan tepelerde odun aramaya gitti. Güzel bir sonbahar günüydü. Yaşlı adam havanın tadını çıkardı, eve dönmek için acele etmedi. Vakit su gibi akıp geçti. Karısına götürmek üzere epeyce odun toplamıştı. Hava karmaya başlayınca evinin yolunu tuttu.

Yaşlı adam, dağlık geçitten aşağı ineli çok olmamıştı ki gökyüzü bulutlanıp yağmur yağmaya başladı. Sığınacak bir yer aradı ama yakınlarda bir kömürcü kulübesi bile yoktu. Nihayet bir ağaç kovuğu takıldı gözüne. Kovuk, yere çok yakın olduğu için kolayca içeri girebildi. Sağa-nağın çabucak geçeceğini, havanın hemen düzeleceğini umuyordu.

Fakat yaşlı adamın umduğunun aksine yağmur giderek şiddetini artırdı. Dağların üzerinde gök gürlüyordu. Bu öyle

şiddetli bir gök gürültüsüydü ki sanki gökler yıldırımlarla yanıp kül olmuştu. Yaşlı adamcağız bu havada sağ kaldığına kendisi bile inanamıyordu. Korkudan öleceğini sandı. Ama sonunda gökyüzü açıldı ve kırlar yine yüzünü gösteren güneşle parlamaya başladı. Yeniden ağaran güzel güne bakınca yaşlı adam canlandığını hissetti. Tam saklandığı ağaç kovuğundan dışarı çıkmak üzereydi ki, yaklaşan birkaç kişinin ayak seslerini duydu. Arkadaşlarının onu aramaya geldiğini düşündü hemen. Eve yalnız dönmeyeceğine çok sevindi. Ama kovuktan dışarı bakınca bir de ne görsün! Gelenler arkadaşları değil, yüzlerce ifritti. Baktıkça, daha çok şaşıırıyordu. İfritlerden bazısı dev gibi kocamandı. Bazısının vücutlarıyla orantısız kocaman gözleri vardı. Diğerlerinin ise upuzun burunları ve kulaklarına kadar varan kocaman ağızları vardı. Hepsinin alınlarında boynuzlar çıkmıştı. Yaşlı adam, bu gördüklerine öyle şaşırdı ki dengesini kaybedip kovuktan dışarı fırladı. Neyse ki ağaçlar geride olduğu için ifritler onu görmemişti. Kendini toparlayıp tekrar ağacın içine girdi. Oracıkta oturmuş ne zaman eve gidebileceğini düşünürken, neşeli bir müzik sesi duydu. İfritlerden birkaçı şarkı söylemeye başlamıştı.

“Bu yaratıklar ne yapıyor böyle?” diye sordu adam kendi kendine. “Bir bakmam lazım, çok eğleniyor gibiler.”

Dışarı bakan ihtiyar çok şaşırdı: İfritlerin başı, kendisinin sığındığı ağaca dayanmış oturuyordu. Diğer ifritler de etrafına toplanmış, kimi içiyor, kimi dans ediyordu. Önlerinde yemekler ve şarap vardı. Keyifleri pek yerindeydi.

Bu tuhaf görüntüyü gören yaşlı adam gülmekten kendini alamadı.

“Ne kadar komikler!” diye kendi kendine güldü. “Bu yaşıma geldim, hiç böyle şey görmedim doğrusu.”

İfritlerin yaptıklarını öyle büyük bir ilgi ve heyecanla izliyordu ki, dalgınlıkla ağaçtan çıktı. Yine onları seyre daldı.

İfritlerin başı koca bir bardak sake doldurmuş, canavarların dansını izliyordu. Çok geçmeden sıkıldı:

“Dansınız çok tekdüze. İzlemekten sıkıldım. Şu heriften iyi dans edecek yok mu aranızda?”

Yaşlı adam dans etmeyi çok severdi ve epey de iyi bir dansçı sayılırdı. Şu ifritten çok daha iyi dans edeceğini biliyordu.

“Gidip şu ifritlerin önünde marifetimi göstersem mi acaba? İnsanlar nasıl dans ediyormuş görsünler. Gerçi çok tehlikeli bir iş bu. Dansımı beğenmezlerse beni öldürebilirler!” dedi ihtiyar adam kendi kendine.

Fakat dans aşkı, korkularına galip geldi. Daha fazla dayanamayıp ifritlerin önüne çıktı, gönlünce dans etti. Sonra ifritleri memnun etmediği takdirde hayatının tehlikeye düşeceğini hatırlayarak daha bir gayretle dans edip bütün hünerlerini gösterdi.

İfritler, eğlencelerine böyle korkusuzca katılan adamı görünce ilk başta çok şaşırdılar. Ama çok geçmeden şaşkınlıklarının yerini hayranlık aldı.

“Ne tuhaf!” dedi boynuzlu liderleri. “Hiç böyle yetenekli bir dansçı görmemiştim daha önce! Gerçekten takdire şayan bir yetenek!”

Yaşlı adam dansı bırakınca büyük ifrit, “Bu güzel dansınız için çok teşekkürler. Lütfen bir bardak şarap için bizimle,” diyerek sofradaki en büyük şarap bardağını ona uzattı.

Yaşlı adam tevazuyla teşekkür etti:

“Lort hazretleri, gerçekten çok nazıksınız. Beceriksiz dansımla eğlenenizi bozduğumdan korkuyorum.”

“Hayır, tam tersine,” dedi büyük ifrit. “Sık sık gelip bizim için dans etmelisiniz. Hüneriniz çok hoşumuza gitti.”

Yaşlı adam tekrar teşekkür edip geleceğine söz verdi.

“Öyleyse, yarın tekrar geleceksiniz değil mi, dostum?” diye sordu ifrit.

“Elbette, gelirim,” diye cevap verdi yaşlı adam.

“O hâlde bize verdiğiniz sözü tutacağınıza dair bir şey bırakmanız gerek,” dedi ifrit.

“Ne dilerseniz,” dedi ihtiyar.

“Bize rehin olarak ne bırakabilir?” diye sordu ifrit etrafındakilere.

İfritin hizmetçilerinden biri diz çöktü:

“Bize rehin bırakacağı şey, sahip olduğu en kıymetli eşya olmalı. Yaşlı adamın sağ yanağında bir ur var. Ölümlüler için ur çok değerli bir şeydir. Efendim, adamın yanağındaki uru isteyin ki sırf onu geri alabilmek için yarın tekrar gelsin buraya.”

“Çok akıllısın, aferin,” dedi ifrit başı, boynuzlarıyla adamın verdiği cevabı onayladı. Sonra kılıklı kolunu ve pençe gibi elini uzatıp yaşlı adamcağızın sağ yanağındaki yumruyu kopardı. Ne tuhaftır ki, ifrit tek bir dokunuşla, sanki ağaçta sallanan olgun bir erik gibi kolayca yerinden çıkardı uru. Ardından, neşeli ifritler ortadan kayboluverdi.

Yaşlı adam olan biten karşısında şaşkına döndü. Nerede olduğunu bile unuttu. Yavaş yavaş kendine gelince, bunca yıldır yüzünü çirkinleştiren ve o kadar uğraştığı hâlde bir

türlü kurtulamadığı yumrunun gittiğini fark etti. Üstelik hiç acı çekmemişti! Elini yüzüne götürüp iz kaldı mı diye baktı ama sağ yanağı aynı sol yanağı gibi pürüzsüzdü.

Güneş çoktan batmıştı, yerine gümüş bir hilal yükseliyordu gökte. Yaşlı adam birden çok geciktiğini fark edip evine doğru koşturdu.

Bu sırada, sanki urun kaybolduğuna inanmıyormuş gibi sürekli sağ yanağını elleyip duruyordu. Öyle mutluydu ki sessiz sessiz yürümek ona imkânsız bir iş gibi göründü. Dans edip hoplaya zıplaya vardı evine.

Karısı başına bir şey geldiği için geciktiğini sanarak çok meraklanmıştı. Hemen öğlen evden ayrıldıktan sonra başına gelenleri karısına anlattı. Kadın, kocasının sağ yanağındaki çirkin urun yok olduğunu görünce çok sevindi, zira gençliğinde kocasının yakışıklılığıyla gurur duyardı ama sonra her gün büyüyen bu ur çıkmıştı. Kocasının güzel yanağının böyle bozuluşunu görmek, kadıncağızı çok üzmüştü.

Bu iyi huylu yaşlı karı kocanın komşusu çok kötü kalpli bir ihtiyardı. Onun da sol yanağında benzer bir ur vardı ve o da tıpkı komşusu gibi yıllarca uğraşmış ama bu dertten kurtulamamıştı.

Hizmetçisi vasıtasıyla komşusu hakkındaki iyi haberleri alınca hiç vakit kaybetmedi. Hemen yaşlı adamın evine gidip urdan nasıl kurtulduğunu sordu. Hiçbir şeyi saklamadan anlatmasını istedi. Adamcağız da huysuz komşusuna olan biteni eksiksiz anlattı. Saklandığı ağaç kovuğunun yerini söyledi ve gün batımına doğru orada bulunmasını öğütledi.

Yaşlı komşu, ertesi gün öğleden sonra yola çıktı. Biraz etrafı kolaçan ettikten sonra arkadaşının anlattığı ağaca geldi. Kendini saklayıp havanın kararmasını bekledi.

Aynen arkadaşının anlattığı gibi ifritler ordusu tam saatinde oradaydı. Yine bir ziyafet eşliğinde dans edip şarkılar söylediler. Eğlence bir süre devam ettikten sonra liderleri etrafına bakınıp dedi ki:

“Yaşlı adam bu saatlerde geleceğine söz vermişti. Neden gelmedi acaba?”

Diğer yaşlı adam bu sözleri duyunca saklandığı ağaçtan çıkıp Oni'nin önünde eğildi:

“Uzun zamandır konuşmanızı bekliyordum!”

“Ah, siz dün gelen yaşlı adamsınız,” dedi ifritlerin başı. “Geldiğiniz için çok teşekkürler. Şimdi bizim için dans etmelisiniz.”

Yaşlı adam ayağa kalkıp yelpazesini açtı ve dans etmeye başladı. Ama komşusundan farklı olarak bu ihtiyar, danstan hiç anlamıyor, nasıl hareket etmesi gerektiğini hiç bilmiyor-

du. Ne yapsa ifritlerin hoşuna gideceğini düşündüğü için hoplayıp zıpladı, kollarını savurdu, ayaklarını yere vurdu. O güne dek gördüğü dansçıları elinden geldiğince taklit etmeye çalıştı.

Oni, yani ifritler, bu manzaradan hiç hoşnut kalmayıp kendi aralarında homurdandılar:

“Bugün ne kadar berbat dans ediyor!”

Sonra ifritlerin lideri yaşlı adama döndü:

“Bugünkü performansınız, dünkü dansınızdan epey farklı. Böyle dans etmenizi izlemek istemiyoruz. Bize rehin bıraktığınız şeyi geri verelim, siz de bir an evvel gidin buradan.”

Bunun üzerine, önceki gün çok güzel dans eden ihtiyarın yüzünden kopardığı yumruyu cebinden çıkarıp önünde duran yaşlı adamın sağ yanağına fırlattı. Ur, sanki hep oradaymış gibi adamın yanağına sıkıca yapıştı. Ne kadar uğraşsa da koparamadı. Kötü kalpli adam, sol yanağındaki urdan kurtulmaya çalışırken sağ yanağını da mahvetmiş oldu.

Önce bir elini sonra diğerini yanaklarına götürdü. Bunun korkunç bir kâbus olmasını diliyordu ama iki yanağındaki urlar gerçektir. İfritler ortadan kaybolmuştu, eve dönmekten başka çaresi yoktu. Yürekler acısı bir hâldeydi. İki yanağındaki koca yumrular yüzünden sukabağına dönmüştü.

Farklı Renklerde Beş Taş ve İmparatoriçe Jokwa (Eski Bir Çin Masalı)

Evvel zaman içinde büyük bir Çin İmparatoru yaşıyordu. Ağabeyi İmparator Fuki'den sonra hükümdar olmuştu. Bu, devlerin dönemiydi. İmparatoriçe Jokwa da sekiz metre boyundaydı. Neredeyse ağabeyi kadar uzundu. Üstün yetenekli bir yöneticiydi. Fakat İmparator Fuki'nin tebaasından biri ayaklanma çıkarmış ve bu isyan sırasında gökyüzünü ayakta tutan sütunlardan biri zarar görmüştü. İşte şimdi okuyacağınız, İmparatoriçe Jokwa'nın gökyüzünü kurtardığı günün hikâyesidir.

İsyancının adı Kokai idi. Dokuz metre boyundaydı. Bütün vücudu kılla kaplıydı, yüzü ise kömür gibi kapkaraydı. Büyücüydü ve gerçekten de korkunç bir karaktere sahipti. İmparator Fuki ölünce Kokai, Çin İmparatoru olma hırsıyla yanıp tutuşmaya başladı. Fakat planı işe yaramadı ve ölen İmparator'un kız kardeşi Jokwa tahta oturdu. Arzusu yerine gelmediği için öfkelenen Kokai isyan başlattı. İlk işi Su Şeytani'nı görevlendirmek oldu. Onun marifetiyle korkunç bir taşkın yaşandı. Yoksul halkın evleri su altında kaldı. İmparatoriçe Jokwa, tebaasının çektiği sıkıntıları gördü. Bütün bunlara Kokai'nin yol açtığını biliyordu. Onunla savaşımaya karar verdi.

İmparatoriçe Jokwa'nın Hako ve Eiko adlı iki genç savaşçısı vardı. İmparatoriçe, Hako'yu cephe kuvvetlerine general tayin etti. Hako bu onura nail olduğu için çok mutluydu, hemen savaş hazırlığına başladı. Bulabildiği en büyük mızrağı

alıp kızıl bir ata bindi. Tam yola çıkmak üzereyken, dörtnala koşturarak yanına yaklaşan bir atlının sesini duydu:

“Hako! Dur! Cephe kuvvetlerinin generalliğini ben yapmalıyım!”

Başını çevirince, yoldaşı Eiko’nun beyaz bir atla ona doğru geldiğini gördü. Eiko, büyük kılıcını kınından çıkarıp Hako’ya doğrulttu. Hako’nun öfkesi körüklenmişti. Rakibi-ne dönerek bağırdı:

“Seni aşağılık herif! Bu ne cüret! Ben bizzat İmparatoriçe tarafından cephe kuvvetlerini yönetmekle görevlendirildim. Beni durdurmaya kalkıyorsun ha?”

“Evet,” dedi Eiko, “yanlış duymadın. Orduyu ben yönetmeliyim. Sen de emirlerime uymak zorundasın.”

Bu cüretkâr cevap, Hako’yu öfkeden kudurttu.

“Nasıl olur da bana böyle karşılık vermeye cesaret edersin? Al bakalım!”

Bu sözlerin ardından Hako, mızrağını düşmanına saplamak istedi.

Fakat Eiko hızla kenara çekildi. Aynı zamanda kılıcını kaldırıp General’in atının başını yaraladı. Atından inmek zorunda kalan Hako, tam karşı hücumla geçmek üzereydi ki, Eiko General’in göğsündeki komutanlık armasını yıldırım hızıyla koparıp dörtnala koşturarak uzaklaştı. Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki, Hako şaşkın bir hâlde oracıkta kalmak kaldı. Ne yapacağını bilmiyordu.

İmparatoriçe, bütün olaya şahit olmuş ve hırslı Eiko’nun çevikliğine hayran kalmıştı. İki rakibi yatıştırabilmek için her iki savaşçıyı da cephe ordusunun generalliğine getirdi.

Böylece cephe ordusunun sol kanadına Hako, sağ kanadına ise Eiko'nun kumandanlık etmesi kararlaştırıldı. Onları izleyen yüz bin askerle birlikte isyancı Kokai'yi alt etmek üzere yola çıktılar.

Kısa sürede iki general, Kokai'nin konuşlandığı kaleye ulaştı. Yaklaştıklarını fark eden büyücü dedi ki:

“O zavallı iki çocuğu tek bir nefesle geri püskürteceğim.” (Savaşın çetin olacağı, aklının ucundan bile geçmiyordu.)

Bu sözlerin ardından Kokai, demir bastonunu kapıp siyah atına atladı. Kızgın bir kaplan gibi iki düşmanını karşılamak üzere hızla yol aldı.

Genç savaşçılar büyücünün üzerlerine geldiğini görünce birbirlerine dediler ki: “Elimizden canlı kurtulmamalı.” Hiç vakit kaybetmeden biri kılıcıyla sağdan, diğeri ise mızrağıyla sol taraftan saldırdı. Fakat gücü sonsuz olan Kokai, kolay lokma değildi. Demir çubuğunu, tıpkı bir su tekerleği gibi çevirdi. Böylece uzun süre savaştılar ama iki taraf da üstünlük sağlayamadı. Sonunda, büyücünün demir çubuğundan kaçmak isteyen Hako, atını hızla döndürünce hayvanın nalları büyük bir taşla çarptı. Ürken at, göğe doğru yükselerek sahibini üzerinden attı.

Bunun üzerine Kokai üç köşeli kılıcını çekti. Tam Hako'yu öldürmek üzereydi ki, büyücü kötü dileğini gerçekleştiremedi cesur Eiko, arkadaşının imdadına yetişerek atını Kokai'nin önüne çekti. Atından düşmüş bir adamı öldürmeye çalışacağına, onunla savaşıması için meydan okudu. Ama Kokai yorulmuştu, bu taze ve gözü pek savaşçıyla mücadeleye girişmek istemiyordu. Bu yüzden, atını birden çevirip savaş alanından kaçtı.

Bu arada biraz sersemlemiş olan Hako da ayağa kalk-

mıştı. Yoldaşıyla birlikte geri çekilen düşmanlarının ardına düştüler. Biri yayandı, diğeri ise at sırtında.

Kokai, takip edildiğini görünce en yakınındaki düşmanına, yani at sırtında ilerlemekte olan Eiko'ya döndü. Sırtındaki sadaktan bir ok çıkarıp yayına çekti ve Eiko'ya nişan aldı.

Eiko, Kokai'nin hedefi olmaktan son anda kurtuldu. Ok, başlığını sıyrıp geçmiş, Hako'nun zırhına çarparak yere düşmüştü.

Büyücü, iki düşmanının da burunlarının dahi kanamadığını gördü. Ayrıca ikinci bir ok çekmeye vakit kalmadan ona yetişeceklerini anlamıştı. Bu yüzden, kendini kurtarmak için büyüye başvurdu. Değneğini ileri uzatınca büyük bir taşkın meydana geldi. Jokwa'nın ordusu ve cesur generalleri, sonbaharda sulara düşen yapraklar gibi darmadağın oldular.

Hako ve Eiko, boğazlarına kadar suya batmışlardı. Etraflarına bakınca, acımasız Kokai'nin demir bastonuyla suların içinden onlara doğru geldiğini gördüler. Her an büyücünün bastonuyla ikiye yarılabacaklarını düşünüyorlardı; ama buna rağmen cesaretlerini yitirmeden Kokai'den mümkün olduğunca uzağa yüzmeye çalıştılar. Birden denizin içinden yükselen bir ada çıktı karşlarına. Başlarını kaldırdılar. Ak saçlı bir adam onlara gülümsüyordu. Ondan yardım istediler. Yaşlı adam başıyla "tamam" işareti vererek su kenarına indi. Ayakları suya değer değmez deniz ikiye ayrıldı ve güzel bir yol çıktı ortaya. Şaşkınlık içindeki iki genç, böylece boğulmaktan kurtuldu. Mucizevi ada sayesinde düşmanlarının kurtulduğunu gören Kokai, öfkeden deliye döndü. Suyu yara yara yaşlı adama doğru ilerledi. Onu öldüreceği kesindi. Ama yaşlı adam hiç korkmuş gözükmiyordu, sükûnetle büyücünün hücum etmesini bekledi.

Kokai iyice yaklaşıncı yaşlı adam neşeyle kahkaha atmaya başladı. Büyük ve güzel bir turnaya dönüştü. Kanatlarını çırpıp çırpıp göklere yükseldi.

Bunu gören Hako ve Eiko, kurtarıcılarının sıradan bir insan olmadığını anladı. Belki de kılık değiştirmiş bir tanrıydı. Bu saygıdeğer ihtiyarın kim olduğunu mutlaka öğrenmek istiyorlardı.

Bu arada geri çekilmişlerdi. Gün sona ermekte, güneş batmaktaydı. Hem Kokai hem de genç savaşçılar çok yorulmuştu ve o gün için daha fazla savaşmaktan vazgeçtiler.

O gece Hako ve Eiko, büyücü Kokai ile savaşmanın faydasız olduğuna karar verdiler. Çünkü isyancının olağanüstü güçleri vardı; iki savaşçımız ise yalnızca insandı. İmparatoriçe Jokwa'nın huzuruna çıkıp durumu anlattılar. Uzun süre düşünüp taşındıktan sonra İmparatoriçe, Ateş Kralı Şikuyu'ya danışıp isyancı Kokai'ye karşı yardımını ve orduyu yönetmesini istemeye karar verdi.

Ateş Kralı Şikuyu Güney Kutbu'nda yaşıyordu. Onun için en güvenli yer burasıydı; çünkü başka yerlere gittiğinde etrafındaki her şeyi yakıp kül ediyordu. Ama burada kar ve buzu yakamayacağı için mutluydu. Dev gibiydi, on beş metre boyu vardı. Çok kuvvetliydi. Kokai nasıl suyun efendisiyse, o da ateşin efendisiydi.

“Elbette,” diye düşündü İmparatoriçe, “Şikuyu, Kokai'yi alt eder!” Bunun üzerine, Eiko'yu Güney Kutbu'na gönderip Kokai'ye karşı verdikleri mücadeleyi yönetmesi için ona yalvarmasını istedi.

Ateş Kralı, İmparatoriçe'nin isteği kendisine iletilince gülümsedi:

“Çok kolay bir iş bu! Zaten siz ve yoldaşınız, Kokai'nin

yarattığı taşkında boğulmak üzereyken imdadınıza koşan bendim!”

Eiko bunu öğrenince çok şaşırdı. O güç zamanda onları kurtardığı için Ateş Kralı’na teşekkür etti. Sonra onunla birlikte dönüp savaşı yönetmesini ve zalim Kokai’yi yenmesini istedi.

Şikuyu kendinden isteneni yaparak Eiko’yla birlikte İmparatoriçe’ye gitti. İmparatoriçe, Ateş Kralı’nı içtenlikle kabul etti ve onu neden çağırdığını anlattı. Ordusunun generali olmasını istiyordu. Kral’ın cevabı güven vericiydi:

“Hiç endişelenmeyin. Kokai’yi mutlaka öldüreceğim.”

Şikuyu, otuz bin askerin başına geçti. Eiko ve Hako’nun rehberliğinde düşman kalesine ilerlediler. Ateş Kralı, Kokai’nin gücünün sırrını biliyordu. Bütün askerlerden bir tür çalı toplamalarını istedi. Bol miktarda çalıyı yakıp küllerini bir çuvala doldurdular.

Diğer yandan kibirli Kokai ise Şikuyu’nun kuvvet bakımından düşük olduğunu düşünüyor, öfkeyle homurdanıyordu:

“Ateş Kralı olsan kaç yazar, seni söndürmesini bilirim ben.”

Büyülü bazı sözler söyleyerek yine suları dağlara kadar yükseltti.

Şikuyu hiç korkmamıştı. Askerlerine dönerek çalılardan elde ettikleri külleri serpmelerini emretti. Bütün askerler emre uydu. Yaktıkları bitki öyle güçlüydü ki, küller suyla temas ettiği an katı bir çamur ortaya çıktı. Böylelikle boğulmaktan kurtuldular.

Büyücü Kokai, Ateş Kralı’nın bilgelikteki üstünlüğüne

şahit olunca büyük hüsrana uğradı. Öfkeden kudurmuştu, düşmanlarına doğru yürüdü.

Eiko, at sırtında karşıladı büyücüyü. Bir süre dövüştüler. Yumruk yumruğa savaşta birbirlerinin dengiydiler. Mücadeleyi dikkatle izleyen Hako, arkadaşının yorulmaya başladığını gördü. Eiko'nun öleceğinden korkarak onun yerine dövüşe devam etti.

Fakat Kokai de yorulmuştu. Hako'yla savaşmaya gücünün yetmeyeceğini anlayınca kurnazca dedi ki:

“Kendi hayatınız pahasına arkadaşınızın yerine savaşmak istemeniz, ne kadar yüce gönüllü olduğunuzu gösteriyor. Ben böyle onurlu bir adama zarar veremem.”

Geri çekiliyormuş gibi yaparak atının başını çevirdi. Niyeti, Hako'yu gafil avlamaktı. Ummadığı bir anda geri dönüp düşmanını öldürecekti.

Ama Şikuyu sinsi büyücünün amacını anlamıştı, dedi ki:

“Korkağın tekisin sen! Beni kandıramazsın!”

Bunun üzerine Ateş Kralı, dikkati dağılmış olan Hako'ya işaret vererek Kokai'ye saldırmasını istedi. Kokai, şimdi kızgınlıkla Şikuyu'ya dönmüştü ama aslında savaşacak gücü yoktu. Çok geçmeden omzundan yaralandı. Savaşı bırakıp kaçmaya çalıştı.

Liderleri savaşmaya devam ederken bütün ordu artık saldırı emri verilmesini bekliyordu. Nihayet Şikuyu Jokwa'nın askerlerine hücum emrini verdi. Askerler şiddetle saldırıya geçti, karşı tarafa büyük zayıat verdirdiler. Büyücü güç bela canını kurtarabildi.

Kokai boş yere Su Şeytani'ndan yardım istedi, çünkü Ateş Kralı bu büyüü durduracak karşı büyüü biliyordu.

Büyücü savaşı kaybettiğini anladı. Ayrıca yarası azmıştı, acıdan iyice çılgına dönmüştü. Hüsrân ve korku içinde başını Şu Dağı'nın kayalarına vurup oracıkta öldü.

Zalim Kokai böylece hak ettiğini bulup yok olmuştu; fakat birazdan göreceğiniz üzere İmparatoriçe Jokwa'nın ülkesinde sorunlar bitmiş değildi. Büyücü, kayalara çok büyük bir şiddetle çarpmıştı. Bunun sonucunda dağ patladı ve yerden alevler fışkırmaya başladı. Gökleri tutan sütunlardan biri kırıldığı için gökyüzünün bir köşesi yere değiyordu.

Ateş Kralı Şikuyu, büyücünün cesedini kaldırıp İmparatoriçe Jokwa'ya götürdü. Jokwa düşmanının yok olmasına ve generallerinin zaferle dönmesine çok mutlu oldu. Şikuyu'yu armağanlara boğdu.

Ama bu sırada Kokai'nin düşmesiyle parçalanan dağdan fışkıran ateş yanmaya devam ediyordu. Bütün köyler, alevler yüzünden yok olmuştu. Nehir yataklarına yanan lavlar dolmuştu, evsiz kalan insanlar çaresizlik içindeydi. İmparatoriçe, muzaffer Şikuyu'yu ödüllendirdikten hemen sonra başkentten ayrılıp hızla felaket bölgesine gitti. Hem yerin hem de göğün büyük hasar aldığını gördü. Her yer öyle karanlıktı ki yıkımın büyüklüğünü görebilmesi için lambasını yakması gerekti.

Zararı belirledikten sonra sıra tamir etmeye gelmişti. Bu amaçla, hizmetindekilerden farklı renklerde beş taş toplamalarını istedi: mavi, sarı, kırmızı, beyaz ve siyah. Getirilen taşları bir tür porselenle birlikte kocaman bir kazanda kaynattı. Karışım güzel bir macun hâline geldi. Bununla gökyüzünü onarabileceğini biliyordu. Her şey hazırды.

Başının üstünde gezinen bulutları yanına çağırıp üzerlerine çıktı. Sonra yukarı yol aldı, farklı renklerdeki beş taştan yaptığı macunu koyduğu kap elindeydi. Kısa süre sonra,

gökyüzünün hasar görmüş kısmına ulaştı ve macunu sürdürdü. Sonra kırık sütuna yöneldi. Onu da çok büyük bir tosbağanın bacaklarını kullanarak onardı. Bu iş de bitince bulutlardan yere indi. Her şeyin düzeleceğini umuyordu; ama ortalık hâlâ karanlıktı. Ne gündüz güneş ne de gece ay gösterdi yüzünü.

Ne yapacağını bilemeyen İmparatoriçe, krallıktaki tüm bilgeleri topladı ve bu güç durumdan nasıl çıkacaklarını sordu.

En üstün iki bilge cevap verdi:

“Gökyüzünün yolları kazada büyük zarar gördüğünden Güneş ile Ay evlerinde kalmaya mecbur oldular. Yollar bozuk olduğu için ne Güneş her günkü gibi gökyüzüne ulaşabildi ne de Ay gecelik yolculuğuna çıkabildi. Güneş ve Ay, Majesteleri’nin zararı onardığından henüz habersizdir. Gidip onlara haber verelim; yolları tamir ettiğinizi, artık güvenle yola çıkabileceklerini söyleyelim.”

İmparatoriçe, bilgelerin tavsiyesini kabul ederek bir an evvel göreve başlamalarını emretti. Ama bu hiç kolay değildi. Çünkü Güneş ve Ay’ın Sarayı kilometrelerce uzakta, Doğu yönündeydi. Yayan giderlerse saraya asla ulaşamayacakları gibi bu uzun yolculukta yaşlanıp öleceklerdi. Dolayısıyla, Jokwa büyüye başvurmak durumunda kaldı. İki elçisine sihir marifetiyle binlerce kilometreyi bir dakikada katedebilen muhteşem arabalar tahsis etti. Elçiler neşeyle yola çıktı. Günler boyunca bulutların üzerinde ilerledikten sonra Güneş ve Ay’ın beraber mutlu mesut yaşadığı saraya vardılar.

İki elçiye Işık Hazretleri ile görüşme izni verildi. Niçin kendilerini günlerdir Evren’den sakınmışlardı? Böyle yaparak bütün dünyayı gece gündüz karanlığa boğduklarını, insanların çok mutsuz olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Güneş ve Ay cevap verdi:

“Biliyorsunuz, Şu Dağı ateşle patlayıverdi. Gökyüzüne giden yollar büyük hasar gördü. Ben, Güneş, böyle kötü yollardan geçip günlük yolculuğumu gerçekleştiremedim. Ay da gece ilerleyemedi! Bir süreliğine evimize çekildik.”

İki bilge yere eğilerek dedi ki:

“İmparatoriçemiz Jokwa farklı renklerdeki beş muhteşem taşla yolları onardı. Dolayısıyla, Majesteleri yolların patlamadan önceki hâline geri döndüğüne emin olabilirsiniz.”

Fakat Güneş ve Ay hâlâ tereddüt ediyordu. Gök sütunlarından birinin de kırıldığını duymuşlardı ve yollar yeniden yapılsa bile her günkü yollarına çıkmanın tehlikeli olacağından korkuyorlardı.

“Kırık sütun konusunda endişelenmenize hiç gerek yok,” dedi iki elçi. “İmparatoriçemiz, büyük bir tosbağanın bacaklarıyla onu da tamir etti. Eskisinden de sağlam oldu.”

Bunun üzerine Güneş ve Ay tatmin olmuş gibiydi. Her ikisi de yolları denemek istedi. Gördüler ki İmparatoriçe’nin elçileri doğru söylemişti.

Gökyüzü yollarını inceledikten sonra Güneş ve Ay tekrar dünyaya ışık vermeye başladı. İnsanlar çok sevindi ve bilge İmparatoriçe Jokwa’nın hükümdarlığında Çin, uzun yıllar huzur ve refah içinde yaşadı.

SON

Dünya Masalları Dizisi

